

Giữa Những Nhớ Quên

Contents

Giữa Những Nhớ Quên	2
1. Chương 1: 5 Năm Xa Cách	2
2. Chương 2: Tâm Tình Xao Động	4
3. Chương 3:	7
4. Chương 4: Thương Hải Tang Điền	9
5. Chương 5: Không Hơn	12
6. Chương 6:	14
7. Chương 7: Tiếng Sấm Ký Ức	17
8. Chương 8: Cuộc Sống Sau Đây	19
9. Chương 9: Cạm Bẫy Của Hồi Ức	20
10. Chương 10: Không Liên Quan Gì	23
11. Chương 11: Cô Tức Giận Rồi	27
12. Chương 12: Quá Mức Quen Thuộc	29
13. Chương 13: Ký Ức Sắc Sỡ	31
14. Chương 14: Đang Đợi Em	35
15. Chương 15: Thâm Tình Đến Tận Đây	36
16. Chương 16: Thật Ấm Áp	39
17. Chương 17: Anh Tới Tìm Em	42
18. Chương 18: Cảnh Ba Người	44
19. Chương 19: Lúc Anh Không Ở Đây	46
20. Chương 20: Bất Ngờ	48
21. Chương 21:	51
22. Chương 22: Thiếu	53
23. Chương 23: Thiếu	53
24. Chương 24: Thiếu	53
25. Chương 25: Thiếu	54
26. Chương 26: Điều Đáng Tiếc Nhất	54
27. Chương 27: Đêm Trước Khi Xuất Phát	61
28. Chương 28: Chỉ Lần Duy Nhất	66
29. Chương 29: Đó Là Câu Trả Lời	73
30. Chương 30: Thuận Theo Tự Nhiên	77
31. Chương 31: Hạnh Phúc Ngọt Ngào Như Trước Đây	83
32. Chương 32: Trần Tuyết Đầu Tiên	89
33. Chương 33: Tang Điền Mất Tích	92
34. Chương 34: Đau Lòng Như Thê	95
35. Chương 35: Giấc Mơ Tiêu Điều	100
36. Chương 36: Ai Đau Lòng Hơn	104
37. Chương 37: Là Vì Cái Gì?	108
38. Chương 38: Thiếu	115

Giữa Những Nhớ Quên

Giới thiệu

Độ dài: 48 chương. Editor: Động của Linh Trong cuộc sống này có đôi lúc con người sẽ có khi cảm thấy bản thân mình có

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giua-nhung-nho-quen>

1. Chương 1: 5 Năm Xa Cách

Edit: Doãn Cơ

Beta: Bích Trâm

Tôi 18 tuổi gặp anh, 18 tuổi mới tình đầu, 20 tuổi thất tình. Thế nhưng, Từ Mộ Duyên anh biết tôi tiếc nuối nhất chuyện gì không? Anh bỏ lỡ một cô gái tốt đẹp - Tang Diễm suốt 5 năm

Ba giờ rưỡi sáng, Từ Mộ Duyên đứng trước cửa sổ sát đất trong nhà, từ tầng 38 nhìn tiếp phẳng phất toàn bộ thành thị đều thu hết vào đáy mắt, mà lần đầu tiên có loại cảm giác ngây người sau 5 năm thành thị, hết sức xa lạ.

Mấy tháng gần đây anh nhiều lần nhớ tới cô, nhiều lần mơ thấy cô, trong giấc mơ tất cả đều là cảnh lúc anh và cô yêu nhau. Cô thích cùng anh đi học, thế nhưng mỗi lần đều chỉ biết mang một quyển tiểu thuyết, cô thích vẽ xấu trên trang sách của anh, có khi cả một trang đều tràn ngập tên anh, cô thích gọi anh là Mộ Duyên, lại có khi ghét bỏ tên của anh, Mộ Duyên Mộ Duyên giống như một tên thích tự luyện! Ai mà thêm thích anh chứ...

Bởi vì ngày về nước đang đến gần, anh nhiều lần không tự mình khống chế được bản thân mà nhớ về cô, thậm chí không kịp chờ đợi muốn gặp cô, lại vừa sợ nhìn thấy cô.

Anh xoay người một cái ngồi lên ghế sa lon, ngón tay kẹp điều thuốc, khuôn mặt tuấn tú thản nhiên, con người đen láy nhưng vì hồi ức mà bị che khuất

Chuyện về cô từng chút từng chút, anh lại vẫn nhớ rõ ràng như vậy, bốn năm trước anh rõ ràng rất ít khi nhớ tới cô, vốn cho rằng ký ức sẽ càng lúc càng mờ nhạt, cô cũng chỉ là ký ức năm đó thời niên thiếu điên cuồng của anh.

Thế nhưng, anh lại dần dần nhớ lại...

Là từ cái thời điểm bắt đầu suy nghĩ về cô? Hay có lẽ là từ cái lần mà Trác Việt nói với anh từ một năm trước, hoặc có lẽ là từ mấy tháng trước anh bắt đầu có dự tính về nước, có thể anh cho tới bây giờ sẽ không thể nào quên được...

Cô gái có tên là Tang Diễm ấy.

Tang Diễm đã ngồi ở quán cà phê 30 phút, Chu Thụy Tình lại đến muộn, mỗi lần cùng cô hẹn gặp mặt, mười lần thì có chín lần đến muộn.

Thời điểm Chu Thụy Tình chạy đến, Tang Diễm đã ngồi một giờ, không vội cũng không giận, cũng sẽ không gọi điện thoại giục cô, yên lặng ngồi dựa trên ghế sa lon, trong tay đang cầm một quyển sách, từ thời điểm bắt đầu cô giống như tên của mình, điềm tĩnh như nước.

Chu Thụy Tình thì nghĩ rằng, đại khái là từ khi cô chọn từ từ quên đi Từ Mộ Duyên.

Có thể ký ức chậm rãi phai đi, rất nhiều thứ cũng chậm rãi phai nhạt theo, ngay cả tính cách cũng trở nên lạnh nhạt.

Nghe được tiếng động vọng tới, Tang Diễm mới từ trong sách ngẩng đầu lên, khuôn mặt trắng nõn, thanh lệ mang nụ cười nhàn nhạt:

“Cậu tới rồi, trong tiệm bề bộn nhiều việc?”

Chu Thụy Tình từ trước mặt Tang Diễm lấy nước trái cây, thô lỗ uống vài hớp mới nói:

“Ừ, mới nhập một ít hàng, sửa sang lại cả một buổi sáng.”

Tang Diễm gọi người phục vụ tới, gọi thêm hai cốc nước trái cây cùng một ít điểm tâm, Chu Thụy Tình không ngừng than rằng gần đây tiệm gặp phải khách hàng hơi khác người, cô nàng nói có một nữ nhân đem gần hết quần áo trong tiệm ra thử, thế nhưng một cái cũng không mua, còn có thật nhiều nữ sinh đến tiệm, chỉ chơi đùa với thằng nhóc Tô Tiểu Tông của Tô Tầm, nên cũng không mua.

Tang Diễm lẳng lặng nghe, nghe được chuyện buồn cười liền cười rộ lên.

“Thế đã tìm được người trông tiệm chưa, bận rộn thế qua đây phải làm sao?”

Tang Diễm nhớ Tô Tiểu Tông đã về nghỉ hè, Tô Tầm vừa muốn trông tiệm vừa phải để ý thằng nhóc kia, sợ là không giúp được.

“Tạm được, mấy ngày trước bọn mình có thuê một nhân viên, bây giờ bọn mình cũng là bà chủ rồi.” Chu Thụy Tình cười đắc ý đứng lên.

“Xem ra, không khí cửa hàng không tồi a!”

“Cũng không tệ lắm, bắt quá mấy hôm trước cho em trai chút tiền, ví tiền lại xẹp lép.” Chu Thụy Tình nói đến cái này liền buồn bực.

Tang Diễm trầm mặc một lát, cô biết em Chu Thụy Tình du học ở Mỹ, còn có... Người kia cũng đang ở Mỹ.

Sao lại nghĩ tới anh rồi? Tang Diễm bất đắc dĩ giật giật khóe miệng, hỏi ngược lại: “Không phải em trai cậu đang đi làm thêm sao? Sao còn nhận tiền của cậu?”

“Là tự mình cho nó, nhìn nó một thân một mình ở nước Mỹ thật quá khó nhìn, mình thấy thương hại nó.”

Ách... Tang Diễm đã từng gặp qua, đó là chàng trai hết sức rạng rỡ, cô nhện không được nói: “Em trai cậu sao đến miệng cậu lại thành người kém cỏi rồi.”

Chu Thụy Tình cười một tiếng: “Cậu không biết sao? Cho dù một người đàn ông có đẹp trai mà không có tiền đều là kém cỏi, Chu Thụy Thiên có nói với mình ở bên kia muốn tìm bạn gái rất khó khăn.”

“”Tại sao?”

“Nó nói, những cô gái xinh đẹp thì đều tìm người đẹp trai da trắng, bình thường hơn thì tìm người Anh - điêng(*), khó xem một chút thì tìm người da đen, nó một người đáng đẹp mắt nhưng nghèo nghĩ nói chuyện yêu đương hẳn là khó khăn.””

“Ách...” Tang Diễm muốn cười mà cười không nổi.

Không hiểu sao cô lại nghĩ đến người kia, người như anh chắc chắn sẽ không có loại phiền não này đi? Năm năm, bên cạnh hẳn sớm nên có người khác...

Tang Diễm trên mặt vẫn là ý cười nhàn nhạt, bàn tay dưới mặt bàn đã nắm thành quyền, móng tay đâm vào lòng bàn tay gây cảm giác hơi đau đớn.

Cô đang tự nhắc nhở mình, không nên nghĩ đến, không thể nghĩ đến người kia, ngay cả tên cũng không dám nhắc lại người kia. Tang Diễm cùng Chu Thụy Tình ở quán cà phê ngồi hết buổi chiều, đến 5 giờ Chu Thụy Tình muốn về tiệm thay cho Tô Tầm, Tang Diễm cùng cô ấy đi ra khỏi quán cà phê. Cô định đi đến tiệm sách mua vài cuốn sách. Chu Thụy Tình đi sau, Tang Diễm đứng tại cây ngô đồng trước quán cà phê thoáng ngáy người, cô nhìn thấy Trác Việt, trước mặt hẳn còn có một người đàn ông đưa lưng về phía cô, áo trắng quần đen, cao lớn, vừa quen thuộc vừa xa lạ. Cách nhau cũng không xa,, dường như cảm thấy được

ánh mắt khiếp sợ của cô, ánh mắt Trác Việt vừa nhấc lên, liền thấy có người đang đứng dưới cây ngô đồng cách đó không xa, nhận thấy người đối diện là Tang Diễm.

Cô gái cắn thật chặt môi dưới, đôi mắt đen sẫm mở thật to, ánh nước mê mang, như là đang cực lực khắc chế một cái gì đó. Trác Việt lòng hung hăng giật một cái, không nghĩ tới xa cách 5 năm, cô lại có thể chỉ dựa vào một cái bóng lưng liền nhận ra Từ Mộ Duyên.

Trác Việt đột nhiên ngừng nói chuyện trầm mặc nhìn về phía sau, Từ Mộ Duyên thấy trên mặt hắn nhiều biểu tình quái dị, liền quay đầu nhìn theo.

Đáng tiếc, anh chỉ thấy thoáng một bóng váy trắng chợt lóe lên, bị thân cây to che khuất.

“Chúng ta đến quán cà phê ngồi một lúc đi!” Trác Việt khôi phục thần sắc như thường, nhìn về phía bên cạnh quán cà phê, anh biết Tang Diễm rất thích đến quán cà phê này, cô đại khái là mới vừa từ bên trong đi ra. Chính là trùng hợp như thế, nếu như đến sớm chút nữa, có thể hai người này liền trước mặt đụng phải nhau.

Nếu cô tránh đi, rõ ràng không muốn gặp lại Từ Mộ Duyên, vậy anh sẽ giúp cô.

Từ Mộ Duyên chậm rãi quay đầu lại, nhúu mày, tựa hồ đang suy nghĩ, dừng một chút mới đáp: “Tốt.”

Tang Diễm không biết mình tại sao lại muốn chạy, chẳng qua là khi cô lúc ngừng lại, quần áo đều đã thấm mồ hôi ướt đầm, không chỉ có là bởi vì trời nóng nực, cũng bởi vì cô khẩn trương.

Đến chàng vạng tối, ánh nắng đã không còn gay gắt, Tang Diễm ngẩng đầu nhìn bầu trời trong sáng, thu lại nước mắt chợt dâng. Cô dơ tay trái của mình lên, ngón tay mở rộng, ánh nắng từ khe hở lọt qua tới.

“5 năm...” Cô nhìn năm ngón tay trắng nõn của mình, thấp giọng thì thào.

Khoảng thời gian đẹp đẽ của thanh xuân chính là tình yêu, thời điểm đau đớn nhất là chia tay, mặc kệ đã từng yêu nhiều, hận nhiều, cô đã ép buộc mình từ từ không nhớ tới anh nữa.

Cô cho là anh sẽ không trở lại nữa, cô cho rằng không bao giờ...được gặp lại anh...

“Mình nhìn thấy Tang Diễm, vừa mới ngay phía sau cậu.” Trác Việt nói cho Từ Mộ Duyên biết.

Từ Mộ Duyên chột nắc cái chén trong tay một chút, ngón tay dần buộc chặt, ngón tay thon dài dần dần trở nên trắng bệch, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên. Anh ngược mắt nhìn về phía Trác Việt, con người sắc bén chột thâm trầm.

Trác Việt nhìn về phía cửa sổ, chỉ thấy bóng lưng tinh tế hoảng loạn mà vội vàng tránh đi.

2. Chương 2: Tâm Tình Xao Động

Edit: Doãn Cơ

Beta: Bích Trâm

“Cô ấy không muốn gặp cậu.” Trác Việt nói ra sự thật.

Từ Mộ Duyên trầm mặc không nói gì, môi mỏng khẽ nhếch, Trác Việt nói là sự thật, anh cũng sớm đoán được kết quả sẽ là như vậy, chỉ là không nghĩ tới sẽ ở tình huống như vậy, là cô thấy anh trước.

“Mình sẽ đi tìm cô ấy.” Từ Mộ Duyên nói rõ ràng mà kiên định.

Anh nói là tìm cô ấy, nhưng Trác Việt biết, anh nói là anh một lần nữa đem Tang Diễm tìm trở về, là làm cho cô lại yêu anh giống như 5 năm trước.

Trác Việt đột nhiên cảm giác có chút hơi buồn cười, “Cậu không cảm thấy cậu như vậy rất khôn kiếp sao? Lúc cậu bỏ đi cô ấy vẫn còn yêu cậu, vất vả cho đến tận bây giờ, mà cậu còn nghĩ muốn tìm cô ấy trở về.

Từ Mộ Duyên, Tang Điền không phải là trò chơi của cậu, không phải muốn tìm người trở về là người sẽ trở về. ”

“Mình hối hận.” Từ Mộ Duyên thấp giọng nói, âm thanh khàn khàn nặng nề.

Một năm trước, Trác Việt gọi điện cho anh, hỏi anh rằng: “Cậu còn có thể quay trở về nước sao?”

Lúc đó anh chưa có xác định, người nhà hẳn đều ở nước Mỹ, sự nghiệp của anh chủ yếu là ở Mỹ, Trác Việt tựa hồ hiểu ý của anh, hỏi anh: “Cậu còn nhớ rõ Tang Điền sao?”

Bọn họ vẫn thường xuyên liên lạc, chỉ bất quá hai người cho tới bây giờ không có nhắc đến Tang Điền, Tang Điền là người anh thích nhất, yêu nhau hai năm, cho dù đã chia tay cũng không có khả năng không nhớ.

Anh ngay lúc đó trả lời: “Nhớ kỹ, chỉ là ít khi nhớ đến.”

Trác Việt tựa hồ cười một tiếng, thanh âm cũng biến thành nhẹ nhàng trong sáng, “Cô ấy có nói với mình, cô ấy hiện tại cũng rất ít khi nhớ tới cậu, cậu cũng đã nghĩ như vậy, đó là tốt nhất.”

Ngày đó Trác Việt nói với anh rất nhiều chuyện, mỗi khi nghe nhiều hơn một câu anh liền hoảng hốt nhiều một chút. Những chuyện đó anh đều từng chưa có nghe qua, từng hình ảnh hiện lên không ngừng chuyển động trong đầu anh.

Lúc đó tâm tình anh rất khó hình dung, có chút hồ thẹn kèm theo tâm tình không rõ, hết sức nặng nề, hết sức khổ sở.

Trác Việt trong lời nói có chút đau lòng, Từ Mộ Duyên sao mà không biết, chỉ là sự phát hiện này khiến anh hết sức khó chịu, nhưng vẫn là nói: ” Cậu thích cô ấy.”

Là câu khẳng định, không nghi ngờ chút nào mà chẵn chẵn.

“Đúng”

“Bắt đầu khi nào?”

“À..... Đại khái là từ sau khi cậu rời đi.”

Từ Mộ Duyên bắt đầu trở nên căng thẳng, bàn tay nắm trở nên trắng bệch, đột nhiên không cách nào nói rõ tâm tình lúc này.

Hồi lâu, Trác Việt hỏi anh một câu: “Cậu hối hận sao?”

“Hối hận rồi bỏ cô ấy sao?”

Hối hận? Từ Mộ Duyên cảm giác mình không hối hận, bốn năm trước chưa từng nghĩ, hiện tại...đại khái cũng sẽ không.

Trên thế giới này điều duy nhất không thể thay đổi là hối hận, bởi vì thời gian không thể quay lại, đã quyết đi thì không thể quay về, chỉ có thể nhìn về phía trước.

Từ Mộ Duyên cũng không đi ảo tưởng cũng giả thiết loại chuyện không thể nào, cho nên anh mới nói rằng mình không hối hận.

Ký ức đôi khi cần một cánh cửa mở, Trác Việt muốn một cái kết quả tốt, vì Tang Điền cũng vì chính mình, lại không nghĩ rằng Từ Mộ Duyên từng bước đi vào cánh cửa ấy. Tất cả những ký ức đã qua về anh và cô, từng chút từng chút từ cánh cửa ấy mà mở ra.

Anh bắt đầu nghĩ tới cô, nghĩ về cô trước kia, cũng muốn nghĩ về tương lai của bọn họ. Cuối cùng là dự tính về nước, làm tốt công tác chuẩn bị, chỉ vì muốn một lần nữa đem cô trở về.

Trước đây chưa có cho cô hứa hẹn cùng tương lai, hy vọng bây giờ còn kịp.

Trác Việt không nghĩ tới anh sẽ nói như thế, sững sốt một chút, bỗng nhiên con người trầm xuống, nói với anh: ” Cô ấy hiện tại rất tốt, cậu không nên đi quấy rối cô ấy.”

“Cậu là nói mình không nên trở về sao?”

“Đúng.”

“Cậu hy vọng mình tốt nhất không nên trở về, để nhìn các cậu ở cùng một chỗ?” Từ Mộ Duyên giọng điệu lạnh lùng, ánh mắt sắc bén nhìn Trác Việt.

Trác Việt thản nhiên đối mặt với hắn.

“Thời điểm cậu rời đi, phải biết sớm muộn gì cũng có người ở bên cạnh cô ấy.”

Từ Mộ Duyên trước giờ chưa nghĩ tới chuyện này, anh cùng cô là người của hai thế giới, cuối cùng bên cạnh họ sớm muộn cũng sẽ có một người khác, từng chút thay thế vị trí của người kia.

Trác Việt nói: ” Cậu cùng cô ấy hai năm, mà mình đã ở bên cạnh cô ấy năm năm.”

Tuy rằng cô một mực từ chối tình cảm của anh...thế nhưng anh vẫn luôn bên cạnh cô, chỉ cần cô chịu bước ra nửa bước, Trác Việt anh chỉ biết sẽ đối tốt với cô gấp trăm lần.

“Như vậy thì thế nào? Từ Mộ Duyên bình thản hỏi lại, dừng một chút nói: ”Cô ấy vẫn không có ở bên cậu.”

“Như vậy thì đã sao? Hiện tại không có nghĩa sau này.” Trác Việt nhìn anh, đồng thời hỏi lại.

Từ Mộ Duyên ngược mắt, đứng lên.

”Cậu nói đúng, hiện tại không có nghĩa sau này, cho nên mình sẽ làm cho cô ấy lại tin tưởng một lần nữa.

Tang Diễm suốt cả một buổi tối đều lâm vào trạng thái tinh thần hốt hoảng, cô ở trong tiệm sách ngày người vài giờ đồng hồ, giữ nguyên tư thế cầm quyển sách, nửa ngày cũng không có lật một trang.

Cuối cùng tiệm sách chuẩn bị đóng cửa, mới vội vã cầm hai quyển sách đến quầy tính tiền.

Cái nóng ban ngày đã bớt dần, gió nhẹ từ từ thổi qua, Tang Diễm cảm thấy tỉnh táo không ít. Cảm giác mờ mịt không biết như thế nào kia cũng từ từ tiêu tán.

Người kia từ lâu đã mờ nhạt trong cuộc sống của mình, cô đã sớm từ từ quên đi.

Bắt một tuyến xe để về nhà, Tang Diễm xuống cuối cùng, dọc theo lối đi bộ đi về phía trước, mùa hè nóng bức, người dân ở đây cũng ra ngoài không nhiều, như vậy người đơn độc một mình như cô cũng không nhiều.

Từ Mộ Duyên từ lúc nhìn thấy cô xuống xe, vẫn đi theo phía sau cô, cách nhau mười mấy mét, cô lại không có phát hiện ra, vẫn thong thả bước từng bước một, anh vẫn lặng lẽ theo sau.

Cô so với mấy năm trước gầy hơn chút, ngay cả bóng lưng cũng gầy yếu đi vài phần, mặc một bộ váy trắng tinh, tóc buộc thành đuôi ngựa, phần đuôi tóc hơi uốn cong nhìn rất đẹp.

Tuy rằng không nhìn thấy mặt cô, Từ Mộ Duyên vẫn tưởng tượng ra được, gương mặt ấy đã không còn giống như cô gái mập mạp hồi nào, cằm nhỏ, đôi mắt đen bóng. Anh khẽ thở dài một hơi, xé chiều hôm nay cô nhìn thấy bóng lưng anh liền tránh đi, hiện tại anh dĩ nhiên cũng chỉ có thể len lén đi theo phía sau cô, ngay cả khi đi lên để nhìn cô một chút cũng phải cân nhắc hồi lâu.

Hai người đi đến bước đường này, đều là một tay anh tạo thành.

Nhìn thấy Tang Diễm đã đi vào tiểu khu, Từ Mộ Duyên do dự một chút, liền nhanh chân chạy đuổi theo.

Bây giờ đã là 11 giờ đêm, trong tiểu khu tương đối an tĩnh, không biết là có phải mình bị ảo giác, Tang Diễm cảm giác phía sau mình có người đi theo, cô có chút khẩn trương bước nhanh hơn.

“Tang Diễm”

Từ Mộ Duyên vừa lên tiếng, thân hình cô gái trước mặt liền cứng đờ.

(MĐ: 2 anh chị chính thức gặp lại nhau không biết như thế nào đây.. ^o^)

3. Chương 3:

Edit: Doãn Cơ

Beta: Bích Trâm

Đã bao lâu rồi không được nghe thấy thanh âm này, lúc trước anh rời đi, Tang Diễm có lúc ảo tưởng nghĩ đột nhiên sẽ có một ngày anh trở lại, đứng ở sau lưng cô nhẹ giọng mà gọi tên cô, mang theo một sự kính hỷ giống như anh mới rời đi không lâu.

Cũng không biết thời điểm bắt đầu từ đâu, cô đã không còn có loại ảo tưởng này, có lẽ là bởi vì thời gian trôi qua đã lâu, lâu đến nỗi người bên cạnh đều khuyên cô nên quên đi, lâu đến cả cô cũng tự nhắc nhở chính mình, nên quên mất.

Chỉ là lúc trước từng nghĩ, sẽ có một ngày bọn họ ngẫu nhiên gặp được, không biết cảnh tượng đó sẽ như thế nào.

Cái tên Tang Diễm từ trong miệng anh kêu lên, luôn có một loại tư vị không giống với người khác, nhẹ nhàng mà ôn nhu. Có lẽ là đã lâu lắm rồi, thoáng chốc giống như trở lại lúc 5 năm trước, lần đầu tiên anh kêu tên cô.

“Tang Diễm”

Tang Diễm kéo cái vali lớn, trên vai còn đeo một cái balo to, tay trái cầm giấy thông báo nhập học, nghe được phía sau có người kêu tên mình, là giọng nam rất êm tai, cô nghi hoặc quay đầu lại, trên người đeo đồ nặng nên động tác có vẻ hơi khó khăn.

Một người đẹp trai cao ráo đứng dưới ánh mặt trời, áo sơmi trắng tinh có phần đẹp mắt, Tang Diễm nhìn không được hơi híp mắt, có chút ngây ngốc nhìn anh, cô không biết anh là ai mà! sao anh lại biết tên cô nhỉ?

Lúc này Từ Mộ Duyên không có nói gì, chỉ chỉ xuống dưới đất, khuôn mặt tuấn tú có vẻ hơi lúng túng.

Tang Diễm trừng mắt nhìn theo ngón tay anh chỉ xuống.

Trời ạ! Đồ vật quen thuộc rơi đầy trên mặt đất, kéo dài đến bên chân của anh. Hơi dờn tầm mắt, Tang Diễm lúc này mới nhìn đến trên tay anh cầm một cái thẻ học sinh...là thẻ học sinh cấp ba của cô.

“Ba lô của cậu bị rách rồi, Sao cậu còn chưa phát hiện ra vậy?” Từ Mộ Duyên từ lúc xuống xe bus vẫn luôn đi phía sau cô, bởi vì cùng hướng đi.

Cách nhau mấy mét, cô gái trắng nõn mảnh khảnh kéo cái vali lớn, đột nhiên dừng lại, đại khái là có chút mỏi vai, cô cân nhắc cái balo trên lưng, điều chỉnh lại một chút vị trí.

Túi balo trên lưng cô chắc là lúc trên xe buýt bị một tên trộm nào đó rạch một dao, chỉ là không thành công, cô kéo một cái như vậy, làm cho vết rách mở lớn, đồ vật nhỏ bên trong cứ thế mà rơi ra.

Dường như không cảm giác được nên cô vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Từ Mộ Duyên nhặt lên cái thẻ học sinh vừa mới rơi xuống, trong hình là cô gái buộc tóc đuôi ngựa, làn da trắng nõn, xinh đẹp, ánh mặt thật trong trẻo, hơi mỉm cười, làm cho người ta có cảm giác thật thoải mái. Tang Diễm, tên cũng rất êm tai.

Đến khi anh lật xem thẻ học sinh mới ngẩn ngui có mười mấy giây, mà đồ vật của cô gái trước mặt đã rơi không ít, khi anh nhìn đến vật cuối cùng rơi xuống, mới nhận không được mà gọi cô.

“Tôi, tôi không biết...” Tang Diễm đưa tay sờ sờ ba lô, dưới đáy quả nhiên có cái lỗ nhỏ.

Từ Mộ Duyên khom lưng giúp cô nhặt lên từng cái từng cái một, cuối cùng nhìn đến một cái đồ dùng nữ sinh, hơi do dự một chút, Tang Diễm lúc này mới phát hiện đồ gì đó rơi dưới chân mình, nhất thời mặt đỏ lên, vội vàng nói: “Dừng lại! Cái kia, tôi tự nhặt.”

Ba lô trên lưng vừa to vừa nặng, vì cô ngồi xổm xuống quá gấp, nên trọng tâm bất ổn ngã về phía sau, chập vật mà ngồi dưới đất.

Từ Mộ Duyên khước miệng co quắp, người đi đường đều nhìn về bên này, anh thân thủ nhanh nhẹn nhặt lên cái đồ dùng kia, rồi đem cô từ dưới đất kéo lên.

“Cảm ơn.” Tang Diễm đỏ mặt, trong lòng ôm túi của mình, đầu tiên là nhìn anh, rồi lại nhìn cái vali lớn.

Ý của cô rất rõ ràng, cô không thể dơ tay kéo vali, cần được hỗ trợ.

Cô gái linh động đôi mắt to đen sẫm mà trong suốt, liền như thế nháy mắt một cái nhìn anh, cùng với bộ dáng của tiểu động vật đáng thương giống nhau.

Từ Mộ Duyên trong lòng liền mềm nhũn, nhận mệnh tiến lên tiếp lấy ba lô trên lưng cô, rồi kéo vali lớn, “Đi thôi.”

Tang Diễm tại lúc đó ngẩn người, phản ứng kịp liền vui vẻ đi theo phía sau anh.

Năm đó cô 18 tuổi, cùng anh lần đầu gặp nhau, lại quên hỏi anh tên gọi là gì, phương thức liên lạc cũng không có.

Giọng nói của anh thêm vài phần trầm thấp, lại như lúc đầu rất êm tai, cô dĩ nhiên không nhịn được mà hoài niệm.

Tâm đột nhiên lại nhói đau một chút, giống như thời điểm lúc trước hoài niệm anh nhưng lại không có đau như vậy, chỉ là hồi lâu không có cảm giác này.

Hóa ra, không phải là không đau, chỉ là chết lặng. Một tiếng gọi Tang Diễm này, tối quá muộn.

Từ Mộ Duyên nhìn bóng lưng khẽ run của Tang Diễm, yếu ớt mà cô đơn, chợt cảm thấy đau lòng không thôi, anh tiến lên một bước.

Nghe thấy tiếng bước chân, Tang Diễm phản ứng kịp, vội vàng bước nhanh hơn về phía trước.

“Cô ấy không muốn gặp cậu.”

“Cô ấy hiện tại rất tốt, cậu không nên quấy rầy cô ấy.”

Lời nói của Trác Việt còn văng vẳng bên tai, thế nhưng.....sao có khả năng không đi quấy rầy cô? Anh lần này trở về chính là đem cô trở lại bên cạnh, tuyệt đối đem cô quay lại bên anh.

“Tang Diễm, anh đã trở về.....” Anh bước nhanh về phía trước kéo lấy cánh tay cô, câu nói đầu tiên muốn nói cho cô biết là anh đã trở về. (Truyện up chính thức tại Động của Linh)

Anh đã trở về, chỉ là.....cô còn ở bên anh sao?

Vốn dĩ lòng tin tràn đầy, hiện tại anh cũng không xác định, 5 năm đối với cô mà nói là không công bằng.

Tang Diễm cố ý không xoay người sang chỗ khác nhìn anh, giống như không nhìn anh, như vậy sẽ không rõ ràng mà nhớ lại dáng vẻ của anh, như vậy cũng sẽ không làm cho ký ức vốn dĩ quên lãng quay trở lại.

Anh nắm thật chặt cánh tay cô, Tang Diễm không thoát ra được, “Buông tay, tôi phải về nhà.”

Buông tay? Sao có khả năng. Từ Mộ Duyên tiến lên, mặt đối mặt mà đứng trước người cô, Tang Diễm cúi đầu nhìn về phía bên cạnh, chính là không muốn nhìn anh.

Từ Mộ Duyên hạ mắt, đối mặt với cô như vậy, đột nhiên anh có chút không biết phải làm gì, mà cũng không biết bắt đầu nói cái gì.

“Tang Diễm, chúng ta nói chuyện?” giằng co hồi lâu, Từ Mộ Duyên đánh vỡ sự trầm mặc.

“Chúng ta còn có cái gì tốt để nói sao?” Tang Diễm cúi thấp đầu, giọng nói có phần sắc bén hỏi lại, tựa như trào phúng.

Từ Mộ Duyên nhìn đỉnh đầu tóc cô, tâm bỗng nhiên căng thẳng, chặt vật mở miệng: “Anh đã trở về, không đi, không bao giờ...đi nữa.”

Tay cô hồi hộp, hạ giọng mở miệng: “Đây là chuyện của anh.”

“Anh lần này trở về, là vì em.” Cầm cánh tay của cô thật chặt, tựa hồ muốn bóp đau cô, muốn cô ngừng đầu nhìn hắn.

Vì cô? Tang Diễm bỗng nhiên cảm thấy vô cùng tủi thân, vô cùng phẫn nộ, chợt ngừng đầu lên, vành mắt ửng đỏ, cặp mắt kia hung hăng nhìn anh chằm chằm, tựa như chất vấn lại tựa như rất tủi thân.

“Lúc đầu khi anh rời đi, sao lại không nói vì em mà ở lại?”

Lúc đầu biết anh phải đi, Tang Diễm cái gì cũng không có hỏi, cô đang đánh cuộc bản thân mình ở trong lòng anh có bao nhiêu quan trọng,cực...anh vì cô mà ở lại.

Thế nhưng, cô chờ được cái gì? Một người vui vẻ mà đi, một người đau khổ vì người đi.

Không biết có phải hay không là bởi vì có thêm cả nước mắt, ánh mắt của cô so với trước đây có phần trong suốt hơn, lại nhiều thêm vài phần ưu thương, thẳng thắn nhìn hắn, Từ Mộ Duyên cảm thấy như có cái gì đó chặn ở cổ họng vậy.(Truyện up chính thức tại Động của Linh)

Cái loại tâm tình không biết tên này quanh quẩn ở trong đầu anh, rất hối hận, hiện tại hối tưởng lại, anh thật con mẹ nó khổ nạn! Cứ thế khiến anh không thể nào trả lời câu hỏi của cô, tại sao lúc đầu không có ở lại?

“Xin lỗi, ban đầu là anh không tốt, sau này anh sẽ không bao giờ.....làm em khổ sở nữa.” Anh khàn khàn mở miệng, mang theo một tia cầu xin.

“Chúng ta không có sau này.” Tang Diễm cơ hồ là trả lời ngay.

Từ Mộ Duyên đột nhiên nghiêng người ôm lấy cô, mặc cho cô giãy dụa, “Em là còn hận anh sao?”

Hận? Là đã từng hận. Không giãy ra được, Tang Diễm mặc cho anh ôm, mùi hương quen thuộc, cái ôm quen thuộc, quen thuộc đến quỵên luyến, “Không còn thương sao còn có thể hận?”

Thân hình anh cứng lại, ôm lấy cánh tay cô căng thẳng, giọng hơi khàn khàn, anh nói cho cô biết.

“Tang Diễm, anh hối hận.”

Hối hận lúc đầu không có ở lại, hối hận đã làm cho cô khổ sở, hối hận lâu như thế mới về...

Chỉ là, hối hận còn hữu dụng không?

4. Chương 4: Thương Hải Tang Diễm

Edit: Doãn Cơ

Beta: Doãn Uyển Du

Tang Diễm từng tưởng tượng qua vô số cảnh gặp lại Từ Mộ Duyên, cực tuyệt nhưng vẫn không nghĩ tới sau 5 năm gặp lại, anh nói với cô, anh hối hận.

Một người kiêu ngạo như anh, vậy mà lại có thể nói với cô, anh hối hận. Cô khiếp sợ, thậm chí muốn ngừng đầu lên nhìn biểu tình trên mặt anh, nhưng vẫn nhịn được.

Đời người có bao nhiêu cái 5 năm, thanh xuân lại có bao nhiêu cái 5 năm, đôi khi Tang Diễm có cảm giác mình đã thay đổi rất nhiều, mỗi khi nhớ đến mối tình đầu, nhớ tới Từ Mộ Duyên lúc đó, sẽ cảm thấy lúc trước đã trôi qua rất lâu rồi, tất cả đều đã thay đổi.

Anh bây giờ nói hồi hận còn có ý nghĩa gì đây? Tình cảnh giờ đã không còn như trước, cô đã đợi được tâm cũng lạnh, đợi cho từ từ mà quên lãng...

Anh đã cho cô mối tình đầu đẹp nhất, cũng cho cô vết thương đau đớn nhất, cô đã yêu, đã từng hận qua, càng oán qua.

“Thế nhưng, em không hối hận.” Cô nhàn nhạt nói.

Không hối hận đã gặp anh, không hối hận vì đã thích anh, ngay cả đau xót cũng không hối hận.

Từ Mộ Duyên hiểu, ôm cánh tay cô từ từ giãn ra, không thể sao? Bỏ lỡ liền thực sự bỏ lỡ sao?

Thế nhưng, trong lòng thực sự nhớ cô đến phát điên

“Từ Mộ Duyên, quá khứ nên để cho nó đi qua đi, anh có thể trở về Mỹ, cùng một chỗ với người nhà của anh, làm chuyện anh muốn làm nhất.”

“Nếu như anh nghĩ hồ thẹn, em có thể nói cho anh biết, em không còn hận anh, cũng không cần anh, em hiện tại rất tốt.”

Cô chôn ở trong ngực anh, nói những lời này vẫn là không nhịn được chảy nước mắt, thấm ướt áo sơ mi của anh.

Nói cho cùng, cô là không có dũng khí, thời gian hủy đi không chỉ là ký ức, còn có dũng khí, cô không có cách nào có thể chịu đựng thêm đau đớn lần nữa.

Con người chỉ đau tới cực điểm, mới chọn không nhớ nữa.

Tang Diễm tự nhủ, nếu đã bắt đầu quên lãng, chuyện tình kia cũng không cần nhớ lại nữa.

“Buông tay đi, em muốn về nhà.”

Từ Mộ Duyên vô lực rũ cánh tay xuống, cảm giác cô từ từ rời xa thân thể chính mình, trong lòng nhất thời trống rỗng, tâm cảm thấy vô lực theo...

Tang Diễm không biết mình về tới nhà như thế nào, chỉ ý thức hướng nhà mình mà đi, phía sau có người một mực theo cô, thẳng đến khi cô đóng cửa nhà mình.

Chính lúc vừa đóng cửa một khắc kia, Tang Diễm cũng không nhịn được nữa dựa lưng vào cánh cửa ngồi xổm xuống, thất thanh mà khóc to.

Cực tuyệt, từ nay về sau này, ngay cả nghĩ đến đều không thể nữa.

“Thế nhưng, em không hối hận.” thanh âm đậm mạc rõ ràng của Tang Diễm còn vắng vắng trong đầu, Từ Mộ Duyên cảm thấy tim như bị dao cắt một dao lại một dao, hấn nhắm mắt lại chịu đựng sự đau đớn.

Càng đau thì lại càng hoài niệm đến, Tang Diễm luôn cho là cô chủ động theo đuổi anh, thế nhưng nếu như anh không chấp nhận, thế giới của anh sao cô có thể dễ dàng xông vào?

Sau lần đầu gặp ấy, Từ Mộ Duyên giúp cô tìm ký túc xá, giúp cô dời hành lý, sau khi cô một mực nói với anh cảm ơn, nhưng ngay cả tên cùng số điện thoại đều không hỏi, khi đó 20 tuổi Từ Mộ Duyên rơi vào lưới tình.

Ngày thứ hai, sau khi Tang Diễm đem tất cả dàn xếp tốt, tất cả mọi người trong phòng đều biết, Chu Thụy Tình bất quá hỏi: “Ngày hôm qua cực phẩm đẹp trai kia là bạn trai cậu phải không?”

Kỳ thực Chu Thụy Tình ngày hôm qua đã muốn hỏi, nhịn cho tới hôm nay đúng là không dễ.

“A! Mình đã quên không hỏi tên anh ấy, điện thoại cũng không hỏi...” Tang Diễm giờ mới phản ứng được, ngày hôm qua chỉ biết ngây ngốc nói lời cảm ơn hấn, cái gì cũng đều quên hỏi.

Chu Thụy Tình nháy mắt mấy cái, không tin hỏi: “Cậu cứ nhiên không biết anh ta? Vậy sao anh ta lại vội trước vội sau mà giúp cậu?”

Tang Diễm ngưng ngưng sờ tóc, đem sự tình ngày hôm qua nói cho cô ấy biết, càng nói trong lòng càng thấy hối hận, sao lại không nhớ hỏi hắn tên là gì chứ?

“Cậu ngốc quá! Người đẹp trai còn tốt như vậy, cậu cứ nhiên lại không xin số điện thoại!” Chu Thụy Tình trợn to hai mắt nhìn cô.

“...Mình quên mất.” Tang Diễm có phần khổ sở, trường học có mấy nghìn người, không biết còn có thể gặp lại anh hay không.

Có thể là duyên phận trời đã định trước, một tuần sau, Tang Diễm liền nhìn thấy Từ Mộ Duyên, ở trong phòng ăn, anh cùng một người nữa cũng đẹp trai, thập phần bắt mắt, Tang Diễm tựa hồ liếc mắt liền thấy được anh.

Tang Diễm kéo Chu Thụy Tình bên cạnh đi tới trước mặt bọn họ, vô tình gặp lại làm cho cô hưng phấn quên cả rụt rè, cô kéo vạt áo anh cười vui vẻ, thanh âm khó nén được hưng phấn: “Hello! Cuối cùng cũng thấy anh, ngày đó tôi quên không hỏi tên của anh, còn có cả số điện thoại nữa.”

Cô gái cười ngọt ngào hết sức xan lạn, mắt to long lanh như hai vầng trăng sáng lên, ngay cả cầm vạt áo của anh cũng hết sức tự nhiên.

Bất quá, căn tin nhiều người thanh âm lộn xộn, Từ Mộ Duyên chỉ phía trước bàn nói với cô: “Em và bạn của em tới đó chờ tôi đi.”

Thấy cô khéo léo ngồi ở vị trí chờ, Từ Mộ Duyên cười cười, Trác Việt kỳ quái mở miệng: “Đó là học muội năm nhất phải không? Muốn làm quen cậu à?”

Từ Mộ Duyên cười cười, cô đâu giống làm quen, “Không phải đâu, trước có giúp cô ấy chút ít, đại khái là muốn mời mình đi ăn.”

Có chút mới mẻ nha, Từ Mộ Duyên từ trước đối với nữ sinh lạnh nhạt không muốn gần, Trác Việt tìm tòi nghiên cứu nhìn anh, giều cợt nói: “Sao mình lại không biết cậu lại có thể nhiệt tình như vậy, còn sẽ chủ động giúp đỡ nữ sinh?”

“Đại khái là nhìn cô ấy thấy thương cảm đi!” Từ Mộ Duyên lại nhớ tới cô làm bộ dáng đáng thương nhìn hắn, được rồi! Cô là người đầu tiên có thể dùng ánh mắt sai khiến anh.

Ngày đó buổi trưa bốn người cùng nhau ăn cơm, Chu Thụy Tình hết sức thông minh kiếm cớ đi trước, Trác Việt vỗ vỗ vai Từ Mộ Duyên, cũng đi.

“Em phải gọi anh là học trưởng, còn có tên anh nữa?” Tang Diễm cười cười,

“Tên của anh là Mộ Duyên, tên là lạ?”

“Lạ chỗ nào?”

“Mộ Duyên, Mộ Duyên giống như gọi người mình thích vậy?” Tang Diễm bật cười.

“...”

Đây vẫn là lần đầu tiên có người giải thích tên anh như thế, Từ Mộ Duyên vừa bực mình vừa buồn cười, nhin không được trêu chọc cô: “Vậy em gọi nhiều thêm vài lần thử xem? Xem có thể hay không thích anh?”

Từ Mộ Duyên nửa thật nửa đùa, Tang Diễm lúc đó chỉ cảm thấy đáy lòng bởi vì lời nói của anh mà khẽ động một cái, bầu không khí nhất thời thay đổi, cô đỏ mặt trừng mắt nhìn anh: “Em mới không thèm gọi đấy!”

Từ Mộ Duyên lẳng lặng ngồi ở trong xe, nhớ tới cô 18 tuổi đỏ mặt trừng mắt với anh, nhớ tới cô 18 tuổi ghét bỏ gọi tên hắn.

Sau khi bọn họ cùng một chỗ, cô lại thích gọi tên hắn Mộ Duyên, rồi lại một bên ghét bỏ tên của hắn.

“Mộ Duyên, Mộ Duyên ai mà thèm thích anh chứ...”

“Mộ Duyên, Mộ Duyên anh cũng không thể để nữ sinh khác gọi như vậy đâu đó, em sợ người khác đoạt anh.”

“Mộ Duyên, Mộ Duyên tên của anh không phải là có ma lực chứ? Sao em lại càng ngày lại càng thích anh đâu?”

Chưa từng có người nào như thế gọi tên anh, ngoại trừ Tang Diễm. Anh cho tới bây giờ chưa nói với cô, anh cũng nghĩ là tên mình hết sức không được tự nhiên, chưa bao giờ để cho người khác gọi anh là Mộ Duyên.

Nếu như có thể, anh thực hy vọng tên của mình có ma lực, chỉ cần để cho cô lần nữa gọi tên anh, cô liền một lần nữa thích anh.

5. Chương 5: Không Hơn

Edit: Doãn Cơ

Beta: Doãn Uyên Du

Tang Diễm sinh hoạt luôn đơn giản, thời gian bây giờ với trước đây cũng giống nhau, viết bản thảo, đi ăn và đi ngủ, giống như Từ Mộ Duyên chưa từng xuất hiện

Có đôi khi cô nghĩ không ra, tại sao lại ở lại thành phố B, đã từng có khoảng thời gian, cô rất muốn đi khỏi cái thành phố này, nơi mà cô được cảm nhận điều vui vẻ nhất cũng khó trải qua nhất.

Cuối cùng, cô vẫn là lựa chọn ở lại, Chu Thụy Tinh hỏi cô có phải đang đợi Từ Mộ Duyên hay không, ngay cả Trác Việt cũng hỏi cô như vậy, Tang Diễm nói không có. Thế nhưng khi thời điểm cô thấy hắn, cô liền hiểu rằng cô đang đợi hắn, chỉ là ước nguyện ban đầu thay đổi, cô muốn một cái kết quả mà thôi.

Muốn...gặp lại hắn một lần, không hơn.

Cô sẽ như trước vẫn đi quán cà phê kia, cô đối với quán cà phê đó có cảm giác đặc biệt, lúc vừa mới tốt nghiệp, trong lúc vô tình thấy được quán cà phê này, không lớn nhưng lại rất đặc biệt, chiêu bài là nồng đậm màu cà phê, hai chữ “Bỉ Ngạn” màu trắng vô cùng bắt mắt, xuyên thấu nhìn qua tấm cửa thủy tinh trong vắt là một mảnh màu ám.

Cô lúc đó trong đầu chỉ có một suy nghĩ, hắn ở bên kia Thái Bình Dương, có một quán cà phê như vậy hay không? Tang Diễm liền lập tức đẩy cửa đi vào, chọn một chỗ cạnh cửa sổ để ngồi, cô rất ít khi uống cà phê, chỉ gọi một cốc nước trái cây, liền lẳng lặng ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngày đó cô tại quán cà phê ấy ngồi cả một buổi chiều, đến khi mặt trời lặn mới về nhà.

Từ đó, ngoài nhà trọ nhỏ thuê bên ngoài, quán cà phê “Bỉ Ngạn” kia liền thành nơi cô đến mỗi khi đi làm về, cô thường xuyên cầm một quyển sách, lẳng lặng ngồi ở trên ghế sa lon, cô có thể ngồi cả ngày. Hoặc là mang theo máy tính xách tay của mình, ích ích ba ba gõ bàn phím đánh bản thảo, chỉ là thỉnh thoảng có lúc ngừng lại, suy nghĩ chỉ biết phiêu rất xa, đại khái là Bỉ Ngạn.

Chủ quán cà phê là một đôi vợ chồng, chỉ so với cô là lớn hơn ba tuổi, thời điểm Tang Diễm mới đi quán cà phê đó, quán cà phê của bọn họ thực ra mới kinh doanh được một năm, mà bọn họ cũng vừa mới kết hôn một năm.

Thường xuyên qua lại, cô đối với đôi vợ chồng này trở nên quen thuộc, sau mới biết bọn họ là bạn học thời đại học, tốt nghiệp sau một năm liền kết hôn, lúc đó Tang Diễm nghiêm túc nói một câu: “Thật tốt.”

Bà chủ quán cà phê Mạc Nghiên bưng một phần hoa quả đưa tới trước mặt Tang Diễm, ngồi xuống ngay trước đối diện cô, mà cô lại không hề có cảm giác, tầm mắt còn đang nhìn phía ngoài cửa sổ, cô đã nhìn hơn 2 giờ đồng hồ.

“Tang Diễm, em có chuyện gì phải không?”

Tang Diễm thu hồi ánh mắt, suy nghĩ vẫn còn đang miên man, cô kéo kéo khóe môi, “Em không sao, sao chị lại hỏi như vậy?”

“Bộ dạng của em bây giờ cùng với ba năm trước đây tới quán của tụi chị là một dạng, nhưng lại có điểm không giống lắm.”

Mạc Nghiên vẫn nhớ, ba năm trước đây thời điểm Tang Diễm lần đầu tiên đến quán bọn họ, chỉ có một mình cô ngồi cạnh cửa sổ trong góc phòng, yên lặng nhìn ngoài cửa sổ, lại có một loại cảm giác cô đơn.

Sau này, cô cũng chỉ một người đi đến quán cà phê của bọn họ, ngồi đó thời gian rất lâu, thỉnh thoảng sẽ cùng bạn bè cùng nhau ngồi.

Mạc Nghiên cho tới bây giờ chưa gặp qua cô gái như thế, an tĩnh làm cho người ta đau lòng.

Hiện tại bộ dáng của cô giống như lại trở về ba năm trước đây, nhưng hình như nhiều thêm một chút bức bối?

Tang Diễm lặng lẽ, “Anh ấy đã trở về, nói với em là anh ấy hối hận.”

Mạc Nghiên ngẩn người, mới phản ứng được cô nói tới ai, trước đây cô ấy mới biết mình cùng bạn trai là bạn học yêu nhau bốn năm, tốt nghiệp một năm liền kết hôn, cô ấy rất nghiêm túc nói một câu “Thật tốt.”

Ngay lúc Mạc Nghiên đứng dậy trở lại quầy bar, nghe được cô thấp giọng nói một câu, “Em vốn dĩ cũng cho là em sẽ cùng anh ấy kết hôn...”

Mạc Nghiên thời điểm quay đầu lại nhìn xem cô, thì cô đã quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, lại là cái loại an tĩnh làm người ta đau lòng ấy.

Từ sau khi hai người quen thuộc, Mạc Nghiên chỉ thỉnh thoảng nghe thấy Tang Diễm nói đến “anh ấy”, chỉ là Tang Diễm chưa bao giờ nói tên người kia.

“Ừm...Em dự định làm gì?” Ba năm này, Mạc Nghiên sớm đã coi Tang Diễm như là em gái của mình.

“Em cự tuyệt anh ấy.” Tang Diễm lại nghĩ tới tình cảnh đêm đó, anh ấm áp mà ôm cô cùng giọng nói khàn khàn ấy, luôn luôn không bỏ đi được cảm giác đó, cho nên mới cô mới khó chịu.

Mấy năm nay, cô một mực bồi hồi ở giữa nhớ và quên trong lúc đó, rất lâu cô cảm giác mình đang từ từ quên lãng, rồi lại giống như vĩnh viễn không đạt được cái giới hạn ấy.

Chỉ là, đời người còn dài đằng dặc, người sẽ già đi, ký ức sẽ từ từ phai nhạt, một ngày nào đó sẽ quên mất.

Mạc Nghiên chỉ thở dài một hơi, cô không biết chuyện của bọn họ, cho nên cũng không biết là nên an ủi cô ấy, hay là khuyên cô không nên nhớ chuyện trước đây, tầm mắt lơ đãng nhìn hướng ngoài cửa sổ, “Trác Việt tới.”

Hoàng hôn buông xuống, Trác Việt từ đằng xa đi tới, tầm mắt từ lâu đã xuyên thấu qua thủy tinh rơi vào trên người Tang Diễm.

Tang Diễm ngồi yên ở một vị trí, Mạc Nghiên đã rõ ràng thời gian cô đến, cho nên luôn đem vị trí cũ giữ lại cho cô, Trác Việt mỗi lần từ đằng xa là có thể thấy cô, bộ dạng hết sức yên tĩnh dựa vào sofa mà đọc sách, hình dạng thật nhanh gọn đánh máy tính, còn cả trầm tư nhìn ngoài cửa sổ...

Hắn biết Từ Mộ Duyên nhất định sẽ đi tìm cô, cũng biết cô nhất định sẽ cự tuyệt, cự tuyệt tất cả người có liên quan đến Từ Mộ Duyên, bao gồm cả hắn.

Mạc Nghiên đứng dậy, nhìn nhanh Trác Việt ở cửa, nói với Tang Diễm: “Trác Việt rất tốt, xem người trước mắt này.”

Tang Diễm ngẩng đầu, Trác Việt hình dáng cao lớn vừa mới bước tới cửa quán cà phê, ánh mắt đã nhìn về phía cô, Tang Diễm vẫn chưa hiểu rõ, Trác Việt tại sao lại thích cô.

Cô cùng Từ Mộ Duyên yêu hai năm, Trác Việt có thể nói là người chứng kiến thanh xuân tốt đẹp của bọn họ, cũng chính là chứng kiến bọn họ đau khổ mà chia tay, chứng kiến thời điểm cô yếu ớt nhất.

Như vậy cô, cô không hiểu anh thích cô ở điểm gì.

Trác Việt ngồi xuống đối diện Tang Diễm, cau mày nhìn đĩa hoa quả kia, “Cơm tối còn không ăn, sao lại đi ăn cái này?”

Anh luôn là như vậy, mặc kệ cô lạnh nhạt như thế nào, anh đều có thể như thế biểu hiện tự nhiên, tự ý mà quan tâm cô, ngay cả cơ hội cự tuyệt cũng không cho cô.

Tang Diễm một mực chống cự Trác Việt tiếp cận, bởi vì mỗi lần thấy anh, đều giống như là đang nhắc nhở cô, người kia tồn tại.

“Em vẫn chưa đói.” Tang Diễm nhàn nhạt trả lời.

Trác Việt cũng đã cầm lấy thực đơn bắt đầu chọn món ăn, Tang Diễm nhìn người con trai đối diện, cao to đẹp trai, cộng thêm mấy năm này tại chức tiệc tùng lịch lãm, cả người đều tản mát ra một loại thành thực mùi của đàn ông.

Khi đó, anh rất thích cùng bọn họ đùa giỡn, có đôi khi cô đi tìm Từ Mộ Duyên, từ xa đã có thể nghe được âm thanh trêu chọc của anh: “Tiểu ngọt ngào của cậu lại tới tìm cậu kìa.”

Thời điểm đó Tang Diễm cùng hiện tại hết sức không giống, cô vui vẻ cười rộ lên sẽ rất ngọt ngào tươi sáng, hai mắt thật to long lanh như vàng trắng, còn có má lúm đồng tiền nhỏ rất đáng yêu. Ngay cả Chu Thụy Tình cũng gọi cô là tiểu ngọt ngào, có lần bị Trác Việt cùng Từ Mộ Duyên nghe được, thỉnh thoảng Trác Việt cũng gọi cô tiểu ngọt ngào, nhưng cuối cùng bị Từ Mộ Duyên tặng cho ánh mắt cảnh cáo, khi đó Tang Diễm nhìn ở ánh mắt của anh mà lý giải là ” Kêu người nào tiểu ngọt ngào hả? Đó là của tôi gọi.”

Năm năm này, Trác Việt không còn gọi cô như thế nữa, có lẽ là sợ cô hồi tưởng lại chuyện cũ, có lẽ là bởi vì Từ Mộ Duyên đã đi, kêu cũng không ý nghĩa

6. Chương 6

Edit: Doãn Cơ

Beta: Doãn Uyển Du

Trác Việt rất thông minh, hẳn luôn luôn quan tâm vừa đúng, ôn nhu mà cẩn thận. Tang Diễm vốn muốn từ chối, nhưng anh lúc nào vừa khéo mà thoả đáng thời điểm xuất hiện bên người cô.

Mạc Nghiên đứng ở phía sau quầy bar, ánh mắt nhìn về phía bên đây, Tang Diễm vẫn yên tĩnh không có thay đổi, cô nhìn đến cảm thấy nóng nảy, ba năm nay, ngay cả bác gái quét dọn vệ sinh cũng nhìn ra Trác Việt thích Tang Diễm, mà đương sự là Tang Diễm lại thản nhiên như không biết chuyện gì.

Tuy rằng Mạc Nghiên chưa từng thấy qua người kia trong lời của cô nói, thế nhưng Trác Việt người đàn ông tốt như thế, Tang Diễm sao lại có thể không động tâm chứ? Nhưng vẫn là bởi vì cái người kia mà rối loạn tâm tình, đại khái chắc là chưa quên được

Không biết là do bị Tang Diễm ảnh hưởng tới tâm tình hay không, Mạc Nghiên đột nhiên xoay người hỏi Lương Tranh, “Ông xã, nếu như lúc đó chúng ta cũng chia tay, mấy năm sau không biết anh sẽ đột nhiên tìm tới em không?”

Lương Tranh liếc mắt nhìn cô, “Mẹ đứa nhỏ à, giữa chúng ta không có cái nếu như này ”

Mạc Nghiên nhìn một cách đó không xa là đứa nhỏ đang ngồi xổm chơi đùa, trên mặt nổi lên nụ cười hạnh phúc, đúng vậy, cuộc sống đã tốt đẹp như vậy thì sao còn có loại giả thiết này.

Trác Việt nhìn Tang Diễm im lặng ngồi ăn, đột nhiên hoài niệm cô của năm năm trước, khi đó bọn họ đều là đi ăn ở căn tin trường học, thường xuyên ngồi chung một cái bàn. Tang Diễm còn có thể kể chuyện cười cho bọn họ, rồi sau đó tự mình cười ha ha, khi tức giận sẽ giậm chân, nhiều lúc bộ dạng không buồn không lo...

Trác Việt mỗi lần nhìn thấy Tang Diễm của hiện giờ, trong đầu đều hiện lên hình ảnh thanh xuân dào dạt, cười đến hết sức rực rỡ, đã rất lâu chưa thấy qua cô nở nụ cười như vậy.

Hắn thở dài một hơi, Tang Diễm, đến cùng vì sao em vẫn không buông xuống khoảng thời gian đó, căn bản là do em không nghĩ tới việc muốn buông!

Màn đêm xuống, ngoài cửa sổ sắc trời đã thay đổi, thành phố bóng đêm rực rỡ ánh đèn xinh đẹp, Trác Việt đứng dậy nói với Tang Diễm: “Anh đưa em về.”

Lúc này đây, Tang Diễm không giống như mọi khi cự tuyệt hẳn, an tĩnh mà gật đầu.

Trác Việt liền nở nụ cười, lúc đó anh rất muốn tiến lên dắt tay cô, nhưng chỉ có thể tận lực khắc chế cảm xúc này.

Vừa đến trước cửa toà nhà, Tang Diễm đã nói muốn xuống xe, “Em nghỉ đi bộ một đoạn, cảm ơn anh đã đưa trở về.”

Trác Việt thế nhưng chỉ dừng xe ở bên đường, xuống xe chuyển sang bên kia mở cửa xe cho cô, “Đi thôi, anh cùng em đi vào.”

Tang Diễm dừng một chút mới xuống xe, cúi đầu nhìn chân của mình, “Rất gần, em có thể tự mình đi.”

Không biết có ảo giác hay không, Tang Diễm hình như nghe được tiếng thở dài, ai cũng không nói thêm.

Một lúc lâu, đến khi Tang Diễm muốn mở miệng, lại nghe được anh nhẹ nhàng nói: “Tang Diễm, đến bao giờ em mới bằng lòng chấp nhận anh, bằng lòng cho anh cùng em đi đến tương lai.”

Tang Diễm trầm mặc, đây là Trác Việt lần thứ ba bày tỏ, lần đầu tiên là thời điểm hai năm trước, khi đó cô vừa mới tốt nghiệp một năm, anh nói với cô: “Tang Diễm, bước lên phía trước đi, anh sẽ chờ em.”

Lần thứ hai là một năm trước, anh nói với cô: “Anh hỏi cậu ấy còn nhớ tới Tang Diễm hay không, cậu ấy nói có, nhưng rất ít. Tang Diễm em cũng nên có kết quả, anh vẫn đang đợi em.”

Không nhớ rõ bắt đầu từ lúc nào, Trác Việt luôn ở bên cạnh cô, trong nháy mắt năm năm trôi qua. Tang Diễm không biết anh thích cô từ lúc nào, có thể anh điều biết rõ ràng, nhưng tại sao còn lựa chọn thích cô như vậy.

Tang Diễm lúc này đã không biết phải nói gì, lời làm tổn thương người cô không nói được, bản thân cũng đã có vết thương, sao còn có thể nhẫn tâm tổn thương người khác?

Trác Việt lại lên tiếng, “Vào đi thôi, anh ở đây nhìn em vào.”

“...Không cần, anh về trước đi, lái xe cẩn thận.”

Trác Việt đôi mắt thoáng qua một chút âm đạm, “Được.”

Tang Diễm đi rất xa vẫn không có nghe được tiếng xe khởi động, do dự một chút, xoay người.

Ánh đèn nê ôn chiếu xuống, không nhìn rõ ánh mắt của anh, chỉ có thể nhìn rõ bóng dáng cao to, lẳng lẳng đứng nhìn về phía cô, tựa như một pho tượng.

Tang Diễm đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, cô tự đem mình vào hoàn cảnh hết sức tuyệt vọng, tự mình đi không đi ra, người khác cũng vào không vào được, nhưng cô không biết phải làm sao.

Không đành lòng nhìn nữa, cô xoay người bước nhanh đi về phía trước, thâm nghĩ nhanh lên một chút về nhà.

Tang Diễm thuê căn nhà này là loại nhà tầng, cô ở tại tầng bảy, cũng là tầng trên cùng. Hành lang đèn cảm ứng đã không còn linh hoạt, thường xuyên không cháy đèn, Tang Diễm đã sớm thành thói quen, đêm bậc thang chậm rãi đi lên.

Hành lang có mùi thuốc lá thoang thoảng, Tang Diễm ngẩng đầu, trong bóng tối có một bóng người cao ráo đứng dựa vào cửa nhà cô, chỉ có thể nhìn rõ ngón tay người đó kẹp một đầu mẩu thuốc lá. Cô lúc đầu hơi hốt hoảng, sau khi thấy người kia xoay người đối mặt với cô, đúng là thân ảnh quen thuộc.

Cô dừng lại không tiến lên, hấn lại gấp gáp đi đến, mẫu thuốc lá trên tay đã rơi xuống.

Hơi thở quen thuộc xen lẫn mùi thuốc lá nhàn nhạt, ngay lúc cô không hề phòng bị mà hôn xuống.

Thời kỳ đại học Từ Mộ Duyên đã bắt đầu hút thuốc, chỉ là rất ít khi hút ở trước mặt cô, cô thỉnh thoảng có thể ngửi thấy từ trên người hấn mùi thuốc nhàn nhạt, cô ngay lập tức cầm lấy tay phải của hấn, đưa lên chóp mũi mà ngửi ngửi, sau đó kết luận: “Mộ Duyên, anh hút thuốc lá.”

Từ Mộ Duyên bất đắc dĩ cười cười, hấn đã rửa tay hai lần, mũi cô thật đúng là thính. Từ khi quen cô, hấn rất ít khi hút thuốc, chỉ thỉnh thoảng hút một điếu.

“Một ngày không thể hút vượt lên ba điếu!” cô đưa ngón tay ra minh họa, đôi mắt sáng long lanh mà nhìn hấn.

Mỗi lần như vậy, hấn đều làm bộ muốn hôn cô, thì cô sẽ lấy hai tay che mặt mình vội đứng lên, ghét bỏ nói: “Hút thuốc lá không được hôn em, hôi chết “

“Ngoan, anh đi đánh răng.” Hấn dỗ cô.

“Thật không?” Cô nửa tin nửa ngờ nhìn hấn, nụ hôn ấm áp đã rơi xuống, là mùi vị bạc hà nhàn nhạt.

Tang Diễm đứng ngẩn ngơ, hồi ức lại hiện lên trong đầu, suy nghĩ lại trôi theo dòng hồi ức, nụ hôn của hấn lại mang theo mùi vị thuốc lá nhàn nhạt quấn quanh cô, nhất thời như ở trong mộng mới thức tỉnh hấn.

Hấn lại đem cô ôm thật chặt trong ngực, so với năm năm trước bất cứ lúc nào cũng dùng sức mà hôn cô, mang theo vẻ điên cuồng.

Chẳng biết từ lúc nào người trong lòng nước mắt đã tuôn trào, hôn môi trở nên khổ sở không thôi.

Từ Mộ Duyên như trước ôm lấy cô, nhẹ nhàng mà đặt lên má cô một nụ hôn nhẹ, ánh mắt nhìn cô...

“Anh đến cùng là đang nghĩ cái gì vậy?” Tang Diễm khô khan hỏi.

Động tác của hấn dừng một lúc, đem đầu của cô ôm vào trong ngực, thanh âm ấm áp vang lên, “Tang Diễm, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa có được không?”

Bắt đầu như thế nào đây? Cô lúc đầu cũng chấp nhận cùng chờ đợi, đến cuối lại cùng với cô đơn mà cảm nhận, trải qua nhiều lần chờ đợi tìm kiếm, cô đã không còn dũng khí mà tin hấn

”Chúng ta đã không thể nào đâu “ Thời gian năm năm sao có thể nói qua là qua? Cô không có cách nào tha thứ cho hấn đã buông tay như vậy.

Sau khi hấn đi, Tang Diễm ngây ngốc đứng tại chỗ, thời gian thoáng như một giấc mộng, sau khi gặp lại hấn, cũng như là mơ thôi

Từ lúc 18 tuổi lần đầu gặp nhau đến bây giờ, đã trải qua 7 năm rồi, thanh xuân của cô giống như đều hao tổn trong 7 năm này, tốt đẹp nhất cùng bi thương nhất, một cái hai năm, một cái năm năm.

Thời gian trôi qua thật nhanh, sau cái năm năm lại là dài đằng đặc.

Cô không bao giờ tin nữa, cô sẽ lại là cô gái dũng cảm không sợ gì như lúc đầu, thời gian chậm rãi tiếp diễn, tâm lại từ từ già đi.

Từ Mộ Duyên, nếu như sớm một chút, sớm thêm một chút tới thì thật tốt...

7. Chương 7: Tiếng Sấm Ký Ưc

Mấy ngày gần đây, Tang Diễm luôn cảm thấy có người theo dõi mình. Không phải là trực tiếp theo dõi mà chỉ là cô cảm giác như có người đang nhìn mình mà thôi. Nhưng mỗi lần quay người lại xem xung quanh, cô lại không phát hiện ra cái gì.

Bản thảo đã sửa lại xong, tiếp theo cô đã có thể có một khoảng thời gian để nghỉ ngơi. Giữa lúc cô đang suy nghĩ muốn đi du lịch ở đâu đó thì Chu Thụy Tình gọi điện thoại tới: “Tang Diễm, tiệm của bọn mình lấy thêm hàng mới. Có một cái váy cực kỳ hợp với cậu, mình đã giữ lại cho cậu rồi. Cậu mau tới đây thử xem.”

Tang Diễm tính toán thời gian một chút, hình như đã nửa tháng cô chưa đi qua bên đó rồi, lại nghĩ tới cậu nhóc nhà Tô Tầm kia nữa. Có lẽ là bởi vì kế hoạch du lịch sắp tới nên tâm tình cô mới vui vẻ như vậy. Cô cười một cái, nói: “Được, buổi chiều mình sẽ đi qua liền.”

Hai năm trước, sau khi từ chức ở bên nhà sản xuất, cô quyết định tự do viết bản thảo, nên thời gian của cô dư dả rất nhiều. Thỉnh thoảng cô sẽ đăng ký theo một đoàn du lịch nào đó. Mỗi lần du lịch trở về, cô đều có cảm giác tâm tình tốt hơn rất nhiều, cả người đều hết sức nhẹ nhõm. Bây giờ, quả thực cần đăng ký một chuyến đi du lịch nữa rồi, đến lúc quay trở về thì cô sẽ biến trở lại thành một Tang Diễm vui vẻ.

Thời tiết mùa hè thay đổi thất thường, trời muốn mưa là mưa liền. Tang Diễm xuống dưới nhà mới phát hiện ra bầu trời rất âm u, mây đen dày đặc, có lẽ sắp có một trận mưa lớn. Cô nhìn ô che nắng trong tay, đang do dự có nên quay trở về đổi ô hay không. Nhưng cô lại cảm thấy bây giờ mà chạy lên tầng 7 lần nữa thì tốn thời gian quá. Sau khi suy nghĩ một chút cô vẫn từ bỏ ý định này, chân bước nhanh về phía trước. Hy vọng trước khi trời mưa cô có thể kịp đến trạm xe buýt.

Từ dưới nhà đi đến trạm xe buýt cũng phải mất hơn mười phút. Cuối cùng cô vẫn là xui xẻo. Cô mới đi đến cửa tòa nhà thì trời liền mưa to, cùng với đó là tiếng sấm rung trời kéo tới. Chợt một tiếng sấm vang lên rất to, Tang Diễm sợ đến run một cái. Cô kịp bật ô trong tay ra nhưng vẫn không có tác dụng gì. Một trận gió to thổi đến, chiếc ô trong tay thiếu chút nữa bị thổi bay đi mất, khiến người cô không có chỗ nào là không bị ướt. May mắn là hôm nay Tang Diễm không mặc váy, thế nên không cần phải vào lúc gió to thế kia mà phải tìm cách để giữ váy.

Từ Mộ Duyên luôn lái xe đi theo phía sau cô, giống như mấy ngày hôm trước vậy. Mưa ập xuống vừa nhanh lại vừa lớn. Thấy cô ở trong màn mưa ngày càng chật vật, anh không do dự thêm nữa, dừng xe vào sát ven đường, rồi đi ra đằng sau xe lấy một chiếc ô.

Mưa rơi rất lớn, căn bản là không có dấu hiệu dừng lại. Tang Diễm thực sự là không có biện pháp nào cả, cô đành phải quay trở lại thay quần áo khác, đợi cho mưa tạnh rồi mới đi tiếp. Cô đang định xoay người thì vai đột nhiên trùng xuống. Tang Diễm lại càng hoảng sợ, tay run một cái khiến chiếc ô bị gió thổi rơi xuống đất, rất nhanh liền bị gió thổi bay đi xa, rơi vào trong vườn hoa.

Nước mưa không rơi xuống như dự tính. Cô xoay người lại, ngẩng đầu lên, liền thấy Từ Mộ Duyên cầm một chiếc ô đứng phía sau cô. Nước mưa theo đường cong khuôn mặt chảy xuống, ướt đầm áo, lớp vải dán chặt vào người anh.

Tang Diễm trở mắt một lúc lâu, mới phát hiện anh khoác tay lên vai của cô một cách rất tự nhiên. Khắp nơi đều là tiếng mưa rơi xuống đất, rõ ràng là một nơi ẩm ỉ như vậy, nhưng bởi vì có một chiếc ô ngăn cách với xung quanh, nên rất yên tĩnh. Cô còn chưa kịp phản ứng lại thì một tiếng sấm vang lên, làm cho cô không kiềm chế được mà khẽ run một cái. Tay trái bất ngờ bị một bàn tay ấm áp bao lấy, gò má cô dán vào lồng ngực của anh.

“Đừng sợ.” Anh ôm lấy cô quay về.

Trong màn mưa giọng nói của anh có chút mờ ảo, khiến Tang Diễm thấy không chân thật cho lắm. Thế nhưng, cảm giác ấm áp trên gương mặt cùng với tiếng tim đập mãnh liệt lại thật đến lạ. Cô cứ thế mà đi theo bước chân của anh.

Cũng giống như đa số các cô gái khác, Tang Diễm cũng sẽ bị tiếng sấm hù sợ. Cô không hẳn là quá sợ, chỉ là đột nhiên bị tiếng sấm lớn kích thích như vậy thì việc hoảng sợ cũng là rất tự nhiên.

Khi đó, bọn họ mới vừa xác định quan hệ, Từ Mộ Duyên luôn bề bộn nhiều việc, Tang Diễm mới lên năm nhất đại học, lại cộng thêm vào đúng thời kì tình yêu cuồng nhiệt nhất. Vậy nên lúc cô không có tiết học liền thích ở bên anh. Anh đi học cô cũng đi theo, anh bận việc học thì cô ngồi một bên đọc tiểu thuyết của cô. Vào thời điểm ấy cô đã nghĩ, chỉ cần ngây ngốc ở bên cạnh anh, chính là chuyện vui sướng nhất.

Lần đầu tiên hai người gặp cơn mưa to phải ở lại trong thư viện, Tang Diễm nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm màn mưa bất tận, thoải mái dựa lưng vào người Từ Mộ Duyên. Bỗng nhiên, tiếng sấm vang lên, khiến cô lại sợ hãi mà run lên.

Từ Mộ Duyên cười nhẹ, bàn tay ấm áp bịt lỗ tai cô lại, nói: “Đừng sợ, thiên lôi sẽ không đánh tới em đâu.”

“Đây không phải là em sợ, em là bị giật mình thôi!” Tang Diễm bất mãn phản bác. Tiếng sấm lớn như vậy, cô bị kinh sợ là hết sức bình thường mà!

Anh vẫn cười: “Ừ, em không phải sợ, chỉ là lá gan có hơi nhỏ thôi.”

“...”

Ý nghĩa hai câu này không phải đều giống nhau sao?

Từ đó về sau, chỉ cần ở cùng anh, khi gặp thời tiết như vậy, anh rất tự nhiên mà che đi hai lỗ tai của cô, vì cô mà che đi tiếng sấm.

Thời gian dài trôi đi, Tang Diễm đều nghĩ anh đã trở thành một thói quen của cô. Cô vui vẻ hưởng thụ sự cẩn thận, tỉ mỉ của anh. Trong suy nghĩ, cô luôn nghĩ rằng sau này khi kết hôn rồi, lúc đêm tối mà gặp phải giông tố, khẳng định là cô sẽ không bị giật mình tỉnh giấc nữa. Chỉ là cô không biết bọn họ lại không có sau này, cũng không có cái gọi là hôn nhân.

Nước mưa xen lẫn mùi vị của bùn đất. Hồi ức đan xen với thực, thời gian dường như dừng lại, tất cả đều là hình ảnh của năm năm trước. Nhưng hiện thực vẫn là hiện thực. Tang Diễm chăm chú nhìn cánh cổng của tòa nhà, không phải là dưới khu ký túc xá thời đại học, tất cả đều không giống nhau.

“Khi về tới nhà, em nên thay quần áo trước, như vậy sẽ không bị cảm cúm.” Từ Mộ Duyên cau mày nhìn quần áo ướt đầm trên người cô. Lúc này, anh cũng không còn lo lắng nhiều nữa.

Cô đứng ngây ngốc ở cửa, cũng không chịu mở cửa ra. Anh có phần không hiểu được thái độ của cô. Lúc này cô lại không có cự tuyệt anh, nhưng điều này cũng chưa nói lên được cái gì cả.

Mấy ngày nay anh luôn yên lặng đi theo cô. Anh biết cô thích nhất là đi đến quán cà phê tên “Bỉ Ngạn” kia, vậy nên ngày đầu tiên anh về nước thì cô đã trông thấy anh ở ngoài cửa quán cà phê đấy. Ngày đó cô né tránh anh, bọn họ chỉ gặp thoáng qua nhau.

Anh biết cô mỗi ngày vào buổi trưa sẽ đều ra khỏi nhà. Cô đi không nhiều nơi lắm, thư viện, quán cà phê, tòa soạn, chợ bán thức ăn và siêu thị. Bởi thế anh mới biết, hóa ra năm năm này cuộc sống của cô rất đơn giản. Thỉnh thoảng sẽ thấy Trác Việt xuất hiện ở trước mặt cô, anh ta rất tự nhiên chọn món ăn, sau đó hai người cùng nhau ăn cơm.

Từ Mộ Duyên rất muốn tiến lên, nhưng rồi lại chỉ có thể nhẫn nhịn, anh không đi đến. Có những thứ không phải cứ cố gắng rần đoạt lại là sẽ có được, anh phải trả giá lớn cho sai lầm của mình. Anh không quan tâm thời gian dài hay ngắn, anh chỉ để ý đến cảm nhận của cô mà thôi. Anh không hy vọng mình sẽ lại gây nên chút tổn thương nào với cô một lần nữa.

Tang Diễm không biết vì sao mình lại rơi vào trong hồi ức nữa. Cô đã cho rằng cả đời này mình sẽ không bao giờ nhớ đến nó nữa, có lẽ là bởi vì nó quá đau đớn.

Vốn tưởng là thời gian sẽ hòa tan những đau xót kia, thế mà vào thời điểm ký ức được gọi lên, vết thương ấy lại bị đâm thêm một dao nữa, đau đơn thấu tâm can.

8. Chương 8: Cuộc Sống Sau Đây

Sau một hồi giằng co, Tang Diễm rút chìa khóa ra và mở cửa. Cô đứng trước cửa chần chờ hồi lâu rồi mới quay đầu lại nhìn anh. Anh đã bảo vệ cô trong cơn mưa lớn. Bây giờ người anh hoàn toàn ướt đẫm, nước rỉ xuống từng giọt, từng giọt. Cô hiếm khi thấy anh khó xử như bây giờ.

Mưa vẫn không ngừng rơi, cuối cùng Tang Diễm cũng mềm lòng. Sau khi đi vào cửa, cô quay lại nhìn chăm chăm chiếc áo ướt sũng của anh. Cô không biết có nên mở cửa ra hay không: “Anh...”

Vừa dứt lời cô liền cảm thấy hối hận, ép chính mình đem những lời sắp nói nuốt xuống.

Từ Mộ Duyên chờ đợi rất lâu, nhưng cô chỉ nói một lời rồi lại thôi. Anh đang định mở miệng, cô liền nói trước: “Anh cũng về trước rồi thay quần áo đi.”

Thật nhẩn tâm! Từ Mộ Duyên cứ nghĩ cô sẽ bảo anh vào nhà tránh mưa và đưa cho anh một chiếc khăn khô, xem ra anh đã suy nghĩ nhiều rồi.

Đây là lần đầu tiên Tang Diễm không chống cự anh sau khi anh trở về nước, thật là cơ hội khó có được. Từ Mộ Duyên cảm thấy bây giờ mà anh không tranh thủ thì đến khi nào mới có được cơ hội tốt như vậy cơ chứ.

“Bên ngoài trời vẫn đang mưa.” Ý của anh rất rõ ràng.

Tang Diễm hiển nhiên cũng đã hiểu, cô nhìn chăm chăm xuống đất. Sau khi tốt nghiệp, cô chuyển đến sống ở đây. Ngôi nhà này đã cũ, môi trường xung quanh rất yên tĩnh, vì vậy cô ở đây đã ba năm rồi. Cô đang do dự có nên để anh bước vào không gian riêng của mình hay không. Từ Mộ Duyên nhìn cô chăm chú, ngập ngừng vài lần rồi mới nói: “Em không thể cho tôi vào để tránh mưa sao?”

Sau một khoảng im lặng, Tang Diễm nói nhỏ: “Được rồi, anh vào nhà tránh mưa một lát đi.”

Từ Mộ Duyên mỉm cười bất lực. Cô đâu cần tỏ ra căng thẳng như vậy chứ, chẳng lẽ anh còn có thể gây rối nữa hay sao? Lúc này, anh cũng không suy nghĩ nhiều về thái độ của cô. Lần cuối cùng anh hôn cô là ở ngoài cánh cửa này.

Khung cảnh bên trong hoàn toàn khác biệt với một số hành lang cũ bên ngoài. Thoang thoáng một chút hương hoa. Ngôi nhà ấm áp với một bàn ăn, khăn trải bàn cùng bình hoa bách hợp trắng. Trên ban công nhỏ là một vài chậu cây mà cô trồng, bên cạnh có một tấm chiếu, trên đó có một vài cuốn sách nằm rải rác. Cô ấy vẫn luôn thích đọc sách.

Nhớ khi còn ở trường đại học, cô luôn lấy thời gian biểu của anh dán lên bàn cùng thời gian biểu của cô. Sau đó, cô chụp ảnh và khoe với anh, để có thể nhìn thấy thời gian của hai người trong nháy mắt. Từ Mộ Duyên biết cô chỉ muốn phân bố thời gian của hai người sao cho hợp lý. Từ đó về sau, trừ khi cô ấy không đến lớp, nếu không cô sẽ luôn giành vị trí phía trước để ngồi cùng anh. Tất nhiên, vị trí này không phải là phía chính diện, nguyên nhân cô ấy chọn chỗ này là do cô ấy muốn trốn ánh mắt của giáo viên để đọc tiểu thuyết, trước khi đọc cô ấy luôn nói: “Mộ Duyên, nếu giáo viên bước xuống, nhớ nhắc em nhé!”

Suy nghĩ của mọi người rất dễ bị hiện thực chi phối. Từ Mộ Duyên nhìn vào những cuốn sách, anh nhớ lại năm đó. Mỗi lần anh bước vào lớp, Tang Diễm luôn vẫy tay chào anh. Nụ cười của cô ngọt ngào và rạng rỡ: “Mộ Duyên, bên này, em đã giúp anh chiếm chỗ rồi nè.”

Từ Mộ Duyên lặng lẽ nhìn căn hộ nhỏ của cô. Có nhiều vật dụng trang trí nhỏ, đồ nội thất cũng rất mới, trên ghế sofa là cái gối ôm, thậm chí bức tường dường như là mới quét, rất trắng.

Tang Diễm không chú ý đến ánh mắt và tâm trạng của anh. Thậm chí cô còn không biết phải làm gì trước tiên. Trái lại, Từ Mộ Duyên thấy cô vẫn ngây ngốc đứng đó thì mở miệng nhắc nhở: “Thay quần áo trước đi.”

Cô đi thẳng vào phòng ngủ. Khi cô bước ra, trên tay có thêm một chiếc khăn tắm lớn. Cô đưa chiếc khăn cho Từ Mộ Duyên: “Anh lau tạm đi.”

Thấy cô vẫn còn ướt sũng, anh không thể giúp đỡ nhưng lại nhản mặt: “Em đi thay quần áo đi.”

Cô lẩm bẩm, quay lại phòng ngủ để thay quần áo. Từ Mộ Duyên lau nước trên đầu, vừa lau anh vừa đi dạo quanh nhà. Tang Diễm thích thu thập các món đồ nhỏ, sang trọng, thích đọc và mua sách. Trong hai năm họ yêu nhau, anh đã gửi rất nhiều thứ cho cô ấy. Chúng đều là những món đồ nhỏ, sách và những thứ cô thích. Chúng tuy không đắt lắm, nhưng cô lại rất thích nó.

Sau một vòng, anh không tìm thấy một món đồ quen thuộc nào, cũng không có vật nào liên quan đến anh. Anh không biết cảm giác trong lòng lúc này của mình là gì, chỉ là rất khó chấp nhận được. Khi anh nhận ra mình sẽ không còn tồn tại trong cuộc sống của cô, cảm giác bất lực ngày càng trở nên mãnh liệt hơn. Nói anh đáng đời cũng được, đã từng có được cô nhưng lại vứt bỏ cô, chờ đến khi anh nhận ra bản thân mình cần cô thì cô đã rời khỏi cuộc sống của anh mất rồi.

Quá khứ đẹp bao nhiêu thì thực tế lại phủ phàng bấy nhiêu. Thứ anh nhận được rất nhiều nhưng cũng không thể bù đắp được thứ anh đã mất đi.

Từ Mộ Duyên nhìn từng món đồ nhỏ trong nhà, tưởng tượng trong năm năm qua, cô đã mua từng thứ từng thứ một, để chúng thay thế những món quà, những kỉ niệm của anh, ký ức về anh cũng dần bị lãng quên.

Cô bước ra khỏi phòng, thấy Từ Mộ Duyên đang lặng lẽ đứng ngoài ban công. Tiếng mưa rơi xuống rất rõ ràng. Do trời mưa to, bầu trời lại có hơi ảm đạm khiến bóng lưng anh càng nặng nề hơn.

Nghe thấy tiếng bước chân, Từ Mộ Duyên quay đầu lại. Cô mặc quần jean đơn giản phối với áo phông. Mái tóc đen dài phủ trên vai, đuôi tóc lượn sóng như rong biển. Trông cô giống như sinh viên đại học vậy. Anh cứ ngỡ năm năm này chưa từng trôi qua. Ngoài những đợt sóng nước ngày càng lặng lẽ ở đáy lòng, ngoài những đứa trẻ mập mạp, ngoài việc... không còn thấy ý cười trong mắt anh...

Từ Mộ Duyên gạt bỏ cảm xúc hỗn loạn của mình, hướng mắt về một vài con gấu bông được đặt trên ghế sofa: “Không phải trước đây em không thích gấu bông sao?”

Anh nhớ có một lần, anh đi ăn khuya với một vài sinh viên giỏi. Vào lúc đó, nhiều sinh viên đại học đã mở quầy hàng ở chợ đêm. Khi đi qua một quầy bán búp bê, họ thấy một con gấu nhỏ rất dễ thương. Một cậu bạn đã mua nó về ký túc xá. Anh không ngờ rằng khi cô được tặng con gấu này vào ngày hôm sau, khi đó cô trả lời có chút khó xử: “Em không thích gấu bông.”

Cô tốt bụng lại đơn thuần, không bao giờ khó chịu. Những gì cô thích, những gì cô không thích cô luôn nói với anh một cách cẩn thận. Ví dụ như, cô không thích anh hút thuốc, cô sẽ nói rõ với anh khi anh hút thuốc thì không được hôn cô, cô thích anh ôm cô từ phía sau...

Ngay cả khi cô tức giận, cô cũng sẽ nghiêm túc nói lý do tại sao cô tức giận. Lúc đó, anh sẽ vỗ về cô. Cô nói rằng anh rất tốt, anh luôn đáp ứng mọi yêu cầu của cô, vì vậy cô từng đắc ý đưa ra kết luận: “Anh xem, em đã với anh là điều đó sai, anh mà làm như vậy em sẽ tức giận đúng không?”

Khi đó anh chẳng thể làm gì khác, chỉ có thể nghiêng người hôn cô...

Hôn xong, cô đỏ mặt nói: “Mộ Duyên, em xin lỗi...em sai rồi...”

Cái gọi là phản công có lẽ chính là trường hợp này.

Đối diện với đôi mắt bình lặng của cô, cuối cùng anh cũng biết bản thân mình đã mất đi thứ quý giá nhất.

Tang Diễm đã từng đem bản thân mình giao cho anh, cô không bao giờ gạt anh hay che dấu cảm xúc của mình. Anh luôn có thể nhìn thấu cô trong nháy mắt nhưng bây giờ, anh lại không thể hiểu cô được nữa rồi.

9. Chương 9: Cạm Bẫy Của Hồi Ức

Edit: Doãn Tử Du

Beta: Doãn Thiên

Hóa ra anh vẫn còn nhớ rõ trước kia. Tang Diễm ngồi trên ghế sa lon, cô tiện tay sờ vào tóc của búp bê, cười nhàn nhạt: “Về sau cảm thấy loại búp bê lông xù này trông thật đáng yêu, ít nhất để trong nhà còn có cảm giác ấm áp.”

Từ Mộ Duyên vẫn đứng đờ như cũ, ánh mắt anh dời từ ghế sa lon sang người con gái nhã nhặn lịch sự, không giống cô, nhưng lại đúng là cô. Trước kia, cô đối với anh tựa như vĩnh viễn không có chuyện để nói hết, thường xuyên ở cạnh anh nói lú ra lú rít, đáng vẻ tươi cười đầm đìa, trông vô cùng xán lạn.

Bây giờ lại thấy cô kiệm lời như vậy, khiến trong lòng anh trở nên hoảng hốt. Giống như Trác Việt một năm trước đã gọi điện thoại nói với anh: “Bây giờ Tang Diễm sống rất tốt, chẳng qua bây giờ cô ấy đã không giống như lúc trước, rất ít nói.”

Trong thời gian ngắn, Từ Mộ Duyên không biết phải đối diện với Tang Diễm như thế nào. Bầu không khí vì thế trở nên khá xấu hổ. Tang Diễm núp ở trên ghế sa lon, cõng lòng cũng chất chứa nhiều tâm sự. Cô chỉ mong mưa mau chóng ngừng một chút.

“Tang Diễm, anh...” Một hồi lâu sau, Từ Mộ Duyên lập tức mở miệng.

“Mưa đã ngớt rồi, em muốn đi ra ngoài.” Tang Diễm cắt ngang lời nói của anh, thậm chí còn có một chút vội vàng mà đứng lên.

Từ Mộ Duyên nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Quả thực mưa đã ngớt rồi. Khóe miệng anh như có như không mà cười khổ. Anh đi đến trước mặt cô, nhẹ giọng mở miệng: “Đi thôi, em muốn đi nơi nào?”

Chu Thụy Tình là bạn bè tốt nhất của cô thời đại học, Từ Mộ Duyên tất nhiên là biết điều này. Trái lại, lần này Tang Diễm trả lời rất dứt khoát: “Em đi tới tiệm của Thụy Tình.”

“Chu Thụy Tình?” Năm năm không nghe đến cái tên này, Từ Mộ Duyên không khỏi hỏi lại một câu.

Tang Diễm dừng bước chân quay đầu lại: “Anh không nhớ cô ấy sao?”

Chỉ trong một giây, cô liền lập tức hối hận, tại sao cô phải hỏi anh có nhớ hay không nhớ người bên cạnh mình. Cô có chút ảo não quay đầu lại, xoay một tiếng, mở cửa chính.

Từ Mộ Duyên khẽ cười một tiếng: “Đương nhiên nhớ rõ, trước kia chúng ta thường xuyên ăn cơm chung với nhau.”

- - -

Khi đó Chu Thụy Tình luôn dùng tiền bảy ba, vừa đến cuối tháng liền nghèo đến nỗi một xu không dính tui. Thời điểm đó, Tang Diễm hay cùng Từ Mộ Duyên đi ăn cơm, cô ấy luôn làm bộ đáng thương mà giữ chặt Tang Diễm: “Tiểu Diễm Diễm, cậu với anh Mộ Duyên đi ăn cơm à?”

Mỗi lần hỏi như vậy, Tang Diễm cũng đã biết rõ ý đồ của cô ấy, cô đều hào phóng mang cô ấy đi theo. Chu Thụy Tình vừa đến cuối tháng liền ăn chực liên tục mấy ngày một cách rất là sung sướng. Có lẽ ấn tượng của Từ Mộ Duyên với cô ấy rất sâu sắc à?

Ngẫu nhiên cùng nhau ăn cơm thì không có gì, nhưng mỗi lần đến giờ cơm, Chu Thụy Tình lại rất đúng giờ đứng trước mặt anh và Tang Diễm. Cô ấy sung sướng thảo luận ăn cái gì với Tang Diễm. Tình trạng ấy duy trì liên tiếp mấy ngày liền. Hơn nữa dù sớm hay muộn, Từ Mộ Duyên đã cảm thấy có chút kỳ quái. Có một lần anh thuận tiện hỏi Tang Diễm, cô ấy đáp ứng nói: “Cuối tháng...”

Từ Mộ Duyên lập tức hiểu ra. Tang Diễm cho là anh không vui, lập tức nói: “Chỉ vài ngày mà thôi, Mộ Duyên, anh sẽ không nhỏ mọn đến vậy chứ?”

Nhỏ mọn? Bị bạn gái hoài nghi như vậy, Từ Mộ Duyên đương nhiên mất hứng. Tang Diễm vừa nhìn sắc mặt anh, cô lập tức biết mình đã nói sai, ngoan ngoãn kiểm điểm lại: “Mộ Duyên là người anh tuân nhất, em sao có thể nói anh là người keo kiệt được, em sai rồi, anh phạt em đi!”

“Là nên phạt.” Nói xong liền cắn lên vành tai cô...

Hai người ngồi trên ghế đá, bụi cây ở cạnh đó có bóng mát, tán cây rủ xuống cả một khoảng sân trường. Tang Diễm sau khi bị trừng phạt vẫn không quên hỏi: “Vậy ngày mai Thụy Tình có thể cùng chúng ta ăn cơm không?”

Lúc ấy Từ Mộ Duyên cười như không cười nói với cô: “Chỉ cần em không ngại để anh nuôi vợ giùm người khác là được rồi?”

“Vợ của người khác?”

Thấy bộ dạng hồ đồ của cô, anh liền biết là cô nghe không hiểu. Từ Mộ Duyên đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt mềm nhũn của cô: “Chu Thụy Tình về sau không phải là vợ của người khác hay sao?”

Tang Diễm lúc này đã hiểu ra, cô quơ lấy cánh tay của anh. Dưới ánh trăng mờ nhạt, anh nhìn ánh mắt của cô. Đôi mắt cô đen láy, đáy mắt hiện lên một chút chờ mong. Cô ngửa đầu, cố chấp nhìn vào mắt anh: “Thế em là của ai?”

Từ Mộ Duyên giống như bị đầu độc, anh nói: “Của anh.”

Chỉ là hai chữ đơn giản nhưng lại khiến Tang Diễm vui vẻ trong một khoảng thời gian rất dài. Mỗi lần nhớ tới việc anh tuyên bố chủ quyền mà nói ra hai chữ kia, cô sẽ cười ngây ngô. Trước kia....ở một chỗ với anh thật sự vui vẻ.

Lại là trước kia, người này có thể dừng nhắc lại trước kia được hay không? Tang Diễm nhẹ giọng “ừ” một tiếng, bước nhanh chân.

“Tang Diễm!” Từ Mộ Duyên bỗng nhiên nắm tay cô lại.

Tâm tình khẩn trương xen lẫn phức tạp lại tới nữa, anh lại muốn nói những lời tâm tình nữa hay sao? Tang Diễm không muốn nghe. Cô thoáng dùng sức giãy dụa, muốn rút tay của mình về, anh ngược lại nắm càng chặt hơn.

“Anh đã biết mình từng rất khốn khiếp, anh cũng biết mình tỉnh ngộ đã quá muộn màng, trở về đã quá muộn. Nhưng xin em đừng lãng tránh anh, anh sẽ dùng thời gian và hành động để chứng minh.”

Trả lời anh là việc Tang Diễm dùng sức giãy dụa tay mình.

Bầu không khí vừa mới được hòa hoãn lập tức lại trở về như cũ. Thời gian năm năm đầu thế nào dễ dàng mà vượt qua được. Những đau xót kia nào có đơn giản tan thành mây khói nhieu vậy?

Xuống lầu, hai người một trước một sau, mỗi người cầm một cái dù, cả quãng đường đều trầm mặc.

Khi đi đến bên cạnh chiếc BMW màu trắng bạc, Tang Diễm lại bị kéo lại: “Để anh đưa em đi.”

Tang Diễm sững sờ, nhìn về chiếc xe bên cạnh. Cô cảm thấy nó rất quen mắt. Mấy ngày nay, cô thường thấy nó ở dưới lầu. Chiếc xe như vậy xuất hiện ở tiểu khu đúng là hiếm thấy. Lúc ấy cô còn nghe được người dưới lầu còn tự nhận đây là xe của bạn trai con gái nhà mình...

Cô lập tức hiểu ra, chẳng trách mấy ngày nay cô cứ cảm thấy có ai đó theo dõi mình. Trong lòng trở nên phức tạp. Ánh mắt nhìn về phía anh đều mang theo vài phần mê man.

“Để anh đưa em đi.” Từ Mộ Duyên nhắc lại.

“Không cần, em ngồi xe buýt.” Tang Diễm lấy lại tinh thần, rút tay của mình về. Lần này anh không có bắt tay cô lại nữa, tùy ý để cô rút bàn tay về.

“Trời vẫn còn mưa, đi xe buýt rất bất tiện.”

Tang Diễm quay mặt lại đối diện với anh, thanh âm lạnh ngắt: “Trời mưa thì sao, mấy năm nay không phải cũng như vậy sao? Hiện tại cũng như thế thôi.”

Mấy năm nay không có anh, cô vẫn tiếp tục sống một cuộc sống như trước, hiện tại vẫn như vậy.

Lên xe buýt, Tang Diễm theo bản năng đi đến chỗ ngồi hàng cuối cùng, xuyên qua cửa kính thấy được chiếc xe quen thuộc kia.

Từ bên ngoài không thể thấy được ở phía trong xe, Tang Diễm chưa bao giờ thấy bộ dạng của anh khi lái xe, nhưng cô có thể tưởng tượng ra được. Khuôn mặt anh tuấn tú, đôi mắt nhìn thẳng về phía trước, ngón tay thon dài dùng lực nắm chặt vô lăng...

Hiện tại, anh vẫn tuấn tú như trước, nhưng so với thời đại học lại càng chín chắn, có khí chất hơn.

Trong vô thức, Tang Diễm một lần nữa lại nhớ về cạm bẫy kia.

Trong tình yêu, ai yêu trước thì chính là người thua, khi đó....đường như đúng là cô yêu trước vậy. Cô vẫn còn nhớ rõ, lúc trước hai người nhiều lần gặp nhau tại sân trường. Khi đó cô vẫn là Tang Diễm mười tám tuổi, cô cảm thấy đây chính là duyên phận. Hiện tại mới hiểu ra, anh rất dễ làm người khác phải chú ý, cô đương nhiên có thể dễ dàng trông thấy anh, sao có thể xem là duyên phận được?

Từ Mộ Duyên không biết tiệm của Chu Thụy Tình ở chỗ nào, chỉ có thể yên lặng đi theo sau xe buýt. Đại khái nửa giờ sau, Tang Diễm từ trong xe bước xuống.

Thấy rõ ràng phương hướng cô đi, Từ Mộ Duyên mới đi đỗ xe.

Anh đi ọc theo hướng lúc trước mà cô đi vào. Bên trong là một cái ngõ nhỏ, hai bên, tiệm bán quần áo lớn nhỏ nằm rải rác.

“Chị Tang, lâu rồi không thấy chị đến thăm em đây.” Một giọng nói non nớt truyền vào tai, Từ Mộ Duyên nghiêng người. Xuyên qua cửa sổ thủy tinh trong vắt, anh chỉ thấy một bé trai đáng yêu bổ nhào vào ngực của Tang Diễm.

Anh nhìn thấy cô dịu dàng ôm lấy đứa bé, khoe miệng cong cong.

10. Chương 10: Không Liên Quan Gì

Edit: Mèo Hương

Beta: Doãn Thiên

Trước hẻm, có một quán bánh rất ngon. Trước khi Tang Diễm đến cửa hàng, cô thường đi chung quanh mua bánh ngọt và đồ ăn nhẹ.

Tô Tầm dẫn con trai đang quần lấy Tang Diễm sang một bên, lấy hộp bánh nhỏ từ trong túi ra, đặt nó lên chiếc bàn nhỏ phía sau quầy thanh toán. Cô nói: “Tô Tiểu Tông, mình sang bên kia để ăn bánh đi.”

Tô Tiểu Tông nhìn chiếc bánh nhỏ của mình cười rạng rỡ nói: “Cảm ơn, chị Tang.”

Thấy con trai ngoan ngoãn ngồi trên ghế, Tô Tầm hài lòng nở nụ cười. Cô quay lại, nhìn Tang Diễm: “Buổi trưa trời đột nhiên đổ mưa, tớ còn tưởng cậu sẽ không tới nữa chứ.”

Cơn mưa đến thực sự rất bất ngờ, và sự xuất hiện của Từ Mộ Duyên thậm chí còn bất ngờ hơn.

Thu lại cảm xúc của mình, Tang Diễm cười cười: “Không phải nói sẽ để lại cho tớ chiếc váy sao?”

Tô Tầm lấy cái túi từ quầy hàng đưa cho cô: “Cậu thử một chút đi.”

Cơn mưa mùa hạ đến nhanh mà đi cũng nhanh. Trước khi cô lên xe buýt, trời vẫn còn mưa. Bây giờ, ánh nắng đang chiếu qua những đám mây, lại là một ngày nắng đẹp.

Từ Mộ Duyên ngẩng đầu nhìn bảng hiệu cửa hàng - Cửa Hàng Đầy Nắng, một cái tên đơn giản. Anh đứng một lúc, đang định rời đi thì thấy Tang Diễm từ phòng thử đồ bước. Chiếc váy màu xanh lá cây nhạt khiến làn da cô trở nên trắng hơn, váy ôm sát người làm lộ ra vòng eo nhỏ nhắn chỉ vừa một nắm tay.

So với thời đại học, cô đã gầy đi không ít. Khi mới gặp cô, gương mặt trẻ trung đầy sức sống, còn pha chút trẻ con. Sau khi ở bên anh, cô cao lên 3cm. Tất nhiên, dáng người mảnh khảnh ban đầu cũng tròn lên không ít.

Sau khi kiểm tra sức khỏe xong, cô vội vã tìm anh, trên tay cầm tờ kết quả khám sức khỏe: “Mộ Duyên, anh xem em cao lên rồi này. Đã ba năm học trung học, em không hề cao lên một chút nào. Bây giờ là 1 mét 62, sau này không phải là 1 mét 59 rồi!”

Từ Mộ Duyên mỉm cười, không quên đả kích cô: “Chỉ có 3cm, anh thậm chí còn chẳng nhìn thấy em cao lên chút nào.”

Tang Diễm muốn bác bỏ, cô đột nhiên nhảy lên thanh cân. Khi nhìn cân nặng, suýt chút nữa là cô nhảy dựng lên. Tăng lên mười cân* lận! Sau khi cô thấy kết quả cô cao lên, cô phấn khích đến mức quên mất thứ khác, mười cân thật đấy.....

*10 cân Trung Quốc bằng 5 cân ở mình.

Cô ôm chút may mắn trong lòng, nghĩ rằng khi mình cao thêm 3cm chắc hẳn sẽ làm cơ thể cân đối hơn nên chắc không thấy nhiều mỡ nữa đâu ha? Cô thăm dò hỏi: “Em vừa mới tăng cân, anh có thấy em mập lên chút nào không?”

Từ Mộ Duyên mỉm cười, tiếp tục đả kích cô: “Dĩ nhiên là thấy rồi.”

Anh vốn là muốn trêu chọc cô một chút, ai ngờ buổi tối ngày thứ hai khi anh đến dưới lầu kí túc xá đợi cô, cô xuống lầu nhìn anh nghiêm túc nói: “Mộ Duyên, từ hôm nay trở đi em sẽ bắt đầu giảm cân, vậy nên sau này sẽ không ăn tối với anh nữa.”

Lúc đó, Từ Mộ Duyên đen mặt quay người rời đi, nhẹ nhàng nói: “Anh không thích bạn gái của mình quá gầy.”

Đi được vài bước, anh phát hiện cô lại không đuổi theo. Từ Mộ Duyên quay người lại. Cô đứng yên tại chỗ, cắn môi, đôi mắt nhìn thẳng vào anh. Lòng anh đột nhiên mềm nhũn, anh đi đến chỗ cô, mắng: “Anh nói thật, hiện tại em rất cân đối rồi, đừng giảm cân nữa.”

“Vậy nếu em vẫn béo lên thì sao?”

“Đó là cao lên.”

“Vạn nhất em sẽ trở thành người béo phì thì sao?” Giọng nói đau khổ vô hạn.

Anh vừa tức giận lại vừa buồn cười. Anh nắm lấy tay cô, bước về phía trước, nhưng anh lại nói những lời có thể khiến người khác tức đến chết: “Đi ăn với anh đi, không ăn thì làm sao trở thành người béo phì được.”

Cô tức đến mức giậm chân: “Từ Mộ Duyên!”

Từ Mộ Duyên nhớ đến sự năng động của cô, thật là hoài niệm.

Chu Thụy Tình đưa khách ra cửa, khi cô ngược mắt lên thì thấy Từ Mộ Duyên xoay người chuẩn bị rời đi, gương mặt cô gần như lóe sáng. Cô bĩu môi một cái, vội xoay người vào tiệm, giọng điệu gấp gáp: “Tang Diễm, tớ thấy một người đàn ông, cậu mau tới đây nhìn này.”

“.....”

Cả nhân viên bán hàng Tiểu Mạc và mọi người đều nghĩ rằng Chu Thụy Tình hẳn là đã nhìn thấy anh chàng đẹp trai nào đó. Tang Diễm càng bất lực hơn: “Cậu xem đi, không cần gọi mình...”

Chu Thụy Tình không nói gì kéo Tang Diễm đến bên ngoài cửa tiệm, nhưng cô chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của Từ Mộ Duyên. Tang Diễm liếc mắt đã nhận ra ngay. Cô nhìn vào ngõ nhỏ phía trước, thấy xe của anh đang rời đi. Cô nghĩ, anh đã đi rồi.

Nhìn tấm lưng cao thẳng của anh, Tang Diễm cho rằng anh đang theo dõi cô. Không lẽ anh bị cưỡng theo dõi?

Người đàn ông vừa xuất hiện đó trông rất giống Từ Mộ Duyên, nhưng lại không chắc đó có phải là anh hay không. Chu Thụy Tình muốn gọi Tang Diễm ra để xác nhận điều đó.

Chu Thụy Tình là một người thẳng thắn, không thể che giấu lời nói, bây giờ nhìn thấy khuôn mặt của Tang Diễm bình tĩnh như vậy, thậm chí còn bối rối. Cô do dự một vài lần, cuối cùng vẫn nói: “Người đàn ông kia... rất giống Từ Mộ Duyên...”

“Là anh ấy.” Tang Diễm yếu ớt trả lời, sau đó cô thu lại tầm mắt, đi vào cửa hàng, để lại Chu Thụy Tình đứng một mình.

Ngay sau đó, Chu Thụy Tình đuổi theo, kéo Tang Diễm lại. Cô liên tiếp hỏi: “Làm thế nào mà cậu biết anh ta là ai? Cậu đã nhìn thấy anh ta sao? Anh ta không phải ở Hoa Kỳ ư?”

Tang Diễm cất giọng nhàn nhạt: “Ừ, tớ đã thấy anh ấy.”

Chu Thụy Tình hồ nghi liếc cô một cái, tựa hồ như muốn tìm thêm thông tin trên khuôn mặt cô, cuối cùng phát hiện căn bản chỉ tốn công vô ích. Khuôn mặt của Tang vẫn rất điềm tĩnh, đôi mắt bình thản mà nhìn cô. Chu Thụy Tình nghĩ một lúc, cuối cùng cô cũng nói điều đó ra: “Chiếc váy này rất đẹp, tớ rất thích nó.”

“...”

Hôm nay là thứ hai, trời vừa có một trận mưa lớn. Có rất ít khách trong cửa hàng. Chu Thụy Tình trước tiên để Tiểu Mặc nghỉ làm.

Tiểu Mặc vừa bước ra khỏi cửa hàng, Chu Thụy Tình bắt đầu hỏi. Tang Diễm nói những điều đơn giản, vô thức bỏ qua nụ hôn trong hành lang.

“Tớ phản đối!” Chu Thụy Tình bày tỏ ý kiến của mình.

Tang Diễm mỉm cười yếu ớt: “Tớ cũng phản đối.”

Tô Tầm không bày tỏ ý kiến của mình. Cô không biết nhiều về Từ Mộ Duyên và chỉ nhìn thấy anh ta hai lần. Thuở niên thiếu họ đều hết sức ngây thơ, từng cho rằng có thể cùng nhau đi đến cuối đời với sự nghiêm túc trong tình cảm. Vì vậy, họ luôn đấu tranh cho tình yêu, và cuối cùng lại tuyệt vọng để rồi quên đi.

Như Tang Diễm, hay như cô.

Chu Thụy Tình và Tô Tầm học cùng lớp, cùng trường từ sơ trung đến cao trung. Khi học đại học, họ đã tìm kiếm các trường đại học ở những nơi khác nhau, Chu Thụy Tình học ở khu vực địa phương. Mỗi lần Tô Tầm về nhà, Chu Thụy Tình thường đưa Tang Diễm đến gặp Tô Tầm. Vì có một người bạn tốt chung, mối quan hệ luôn dễ dàng gần nhau hơn. Hơn nữa, vào thời điểm đó, Tô Tầm và Tang Diễm đều đang ở độ tuổi tốt nhất. Hai cô gái trẻ cùng ôm ấp tình yêu, tự nhiên có rất nhiều chủ đề để nói, cuối cùng hai người bỏ qua Chu Thụy Tình cùng nhau trò chuyện đến tận khuya...

Tô Tầm nói về tương lai của cô ấy và Lục Trình Dương. Lần đầu tiên Tang Diễm nghe cô ấy nói chuyện này, cô đã hỏi cô ấy: “Có phải mọi cặp đôi khi yêu nhau đều sẽ nói điều đó không?”

“Tớ nghĩ nó nên như vậy. Dù sao, tớ sẽ luôn nói với Lục Trình Dương rằng sau khi tớ tốt nghiệp, chúng tớ sẽ kết hôn. Ngôi nhà mới của chúng tớ nên được trang trí theo phong cách nào, ghế sofa nên chọn màu gì và khi nào chúng tớ nên có con... Những suy nghĩ về tương lai sẽ luôn vô tình được nhắc đến.” Gương mặt Tô Tầm đầy nụ cười, những lời nói ngập tràn hạnh phúc.

Lúc đó, Tô Tầm cảm thấy rằng cặp đôi đang yêu nên giống như vậy, người sẽ sống trong tương lai và luôn tưởng tượng về tương lai của hai người. Nếu một người yêu đến tận cùng, tâm trí của anh ta có thể không không chế được việc nghĩ đến tương lai. Không thể phủ nhận rằng Lục Trình Dương tại thời điểm đó, giống như cô, là người nhiệt tình trong tình yêu.

Tang Diễm đột nhiên cảm thấy hơi lạc lõng, giọng cô cực kỳ nhỏ: “Mộ Duyên dường như không nói gì với tớ...”

Tô Tầm đã an ủi cô vào thời điểm đó: “Không có gì. Một số người đàn ông như thế này. Họ thích thể hiện bản thân bằng hành động.”

Đây là lần đầu tiên Tang Diễm và Từ Mộ Duyên cảm thấy bối rối. Lần đầu tiên, họ cảm thấy bất lực. Lần đầu tiên, họ sợ rằng sẽ không có tương lai. Cô không nói với Tô Tầm, cô thường tưởng tượng về tương lai với Mộ Duyên, cô nghĩ đó là sự quan tâm của chính mình, thậm chí xấu hổ khi nhắc đến Mộ Duyên, nhưng còn Mộ Duyên? Anh không nói vì anh chưa từng nghĩ về nó, hay anh không giỏi thể hiện nó?

Từ Mộ Duyên nhận thấy sự dăng trí của cô. Sau nhiều lần thử, cô mới ủy khuất hỏi anh: “Mộ Duyên, tại sao anh không nói với em về tương lai của chúng ta? Chẳng phải người đang yêu nói đều nói về điều này sao? Chẳng hạn, khi nào kết hôn, có rất nhiều, rất nhiều điều trong tương lai, tại sao chúng ta chưa bao giờ nói về nó...”

Lúc đó, Từ Mộ Duyên sững sốt một lúc lâu, sau đó anh mới thấp giọng dỗ cô: “Ngoan, như chúng ta bây giờ không phải rất tốt sao?”

“Anh không nói có phải là vì anh chưa từng nghĩ về nó không?” Lúc đó, Tang Diễm rơi nước mắt, viền mắt đỏ bừng, tủi thân khóc.

Từ Mộ Duyên ôm cô, thanh âm rất nhẹ: “Anh có nghĩ tới.”

Anh nói rất đơn giản. Giống như nói ra hai chữ “của tôi”, lời tuyên bố chủ quyền trước đây vậy. Lúc đó Tang Diễm không hiểu, nghĩ rằng đây là câu trả lời của anh, cô luôn dễ gạt, lập tức nín khóc rồi bật cười.

Cho đến khi anh rời đi, Tang Diễm biết rằng anh đã nghĩ về tương lai của họ, nhưng cô không có trong tương lai của anh. Cô chỉ là một vị khách đi ngang qua thế giới của anh mà thôi.

Nửa năm sau khi tốt nghiệp đại học, Tô Tầm trở lại thành phố B. Cô ấy bình tĩnh nói với họ rằng cô ấy và Lục Trịnh Dương đã chia tay. Một tháng sau, Tô Tầm biết mình có thai...

Thời gian chứng minh rằng tình yêu không liên quan gì đến sự cam kết.

Tô Tầm và Lục Trịnh Dương nói chuyện với nhau nhiều hơn, và những ảo ảnh tốt hơn, nhưng cuối cùng họ vẫn chia tay.

Tang Diễm và Từ Mộ Duyên không bao giờ hứa, nhưng họ cũng không hợp với câu “anh ấy không đủ tình yêu.”

Chu Thụy Tình bình tĩnh nhìn vào khuôn mặt của Tang Diễm, cô không biết những gì cô nói là đúng hay sai. Vừa định hỏi thì điện thoại reo lên, cô đành bỏ qua.

“Mẹ ơi,... hẹn hò là chuyện mù quáng lắm đấy! Mẹ ơi, mẹ tỉnh lại đi được không? Con không muốn hẹn hò!”

Tang Diễm và Tô Tầm nhìn nhau cười. Mẹ Chu gọi cho Chu Thụy Tình tâm sự. Chu Thụy Tình đẩy điện thoại ra xa, nói to: “Mẹ ơi, có khách đến! Con sẽ gọi cho mẹ sau.”

“Cậu mà không tìm ai đó để yêu, thì cậu sẽ trở thành một bà cô già mất.” Tô Tầm đưa tay gõ trán Chu Thụy Tình.

Chu Thụy Tình cười như thường lệ: “Có lịch sử bi thảm của hai người bạn trước mặt, người ta rất sợ đó nha! Trông tớ có giống người dễ dàng ở trong một thế giới bi thảm không?”

Tô Tiểu Tông đột nhiên xuất hiện từ phía sau, “Chị Tình, em đang ở thế giới nào?”

Chu Thụy Tình suy nghĩ trong nháy mắt, cuối cùng hết sức nghiêm túc nói với Tô Tiểu Tông: “Em là một sản phẩm nhỏ trong thế giới bi thảm”.

“...”

Tang Diễm cùng Tô Tầm không nói gì, nhưng Tô Tiểu Tông cứ quẩn lầy một mực hỏi thế giới bi thảm là gì, sản phẩm là gì.

Khi Tô Tiểu Tông chào đời, Chu Thụy Tình luôn nhấn mạnh rằng để tiểu tử này gọi mình là chị. Vì vậy, khi Tô Tiểu Tông biết nói, cô bắt đầu tự giới thiệu với tiểu tử kia: “Chị là chị Tình.” Trực tiếp dạy cho Tô Tiểu Tông biết cô là chị gái...

Không thể không nói rằng Chu Thụy Tình là người thấy cởi mở nhất. Cô ấy nói rằng cô ấy không muốn tìm kiếm tình yêu oanh oanh liệt liệt nào. Chỉ cần một người yêu mình, và sống một cuộc sống bình lặng.

Chỉ là, ai không muốn tìm một cuộc sống ổn định?

11. Chương 11: Cô Tức Giận Rồi

Edit: Doãn Tử Du

Beta: Doãn Thiên

Thời điểm còn trẻ chúng ta luôn cảm thấy tương lai rất dài, cả đời còn có thể gặp được rất nhiều người, gặp được nhiều lựa chọn, việc học, sự nghiệp,... giống như mọi thứ đều có thể áp đảo tình yêu. Nhưng hiện tại như vậy chưa chắc tương lai cũng sẽ như vậy. Dù lúc ấy có động tâm, rất muốn vì cô mà buông bỏ nhiều khả năng, đắn đo suy nghĩ, nhưng cuối cùng vẫn là chia lìa.

Nhiều năm về sau, khi phát giác được người đã từng thuộc về mình đang dần dần lãng quên đi anh, anh lại không thể nào thản nhiên tiếp nhận, chỉ có thể quay trở lại.

Bảy năm trước, cha mẹ Từ Mộ Duyên di dân qua Mỹ. Về chuyện di dân, thời điểm khi anh 17 tuổi, cha mẹ đã quyết định xong cả rồi. Cũng chính tại lúc 17 tuổi đó, Từ Mộ Duyên quyết định tốt nghiệp đại học xong, sau đó sẽ xuất ngoại. Cuộc đời luôn luôn có những thứ ngoài ý muốn. Bảy năm trước, sự xuất hiện của Tang Diễm chính là việc ngoài ý muốn trong kế hoạch của anh. Một nam sinh đã 20 tuổi cho dù có kiểm chế tốt đến đâu kế hoạch có chu toàn đến đâu thì cũng không đánh lại được tâm tình đang sôi trào mãnh liệt.

Trong văn phòng, Từ Mộ Duyên tựa lưng vào ghế ngồi. Trong tay anh là một quyển sổ, lần lượt từng cái một đều là ảnh bọn họ chụp chung. Kỳ thật bọn họ không có nhiều ảnh chụp lắm, hai năm chỉ có 30 tấm hình. Ít như thế mà thiếu chút nữa anh lại tìm không thấy.

Ngón tay anh chạm nhẹ vào tấm hình, dừng lại ở khuôn mặt tươi cười, rạng rỡ như mật ngọt của Tang Diễm. Trong tấm ảnh, cô tựa đầu trên vai của anh, anh cũng cúi đầu mỉm cười. Lúc chụp ảnh, anh không cười nhiều lắm, có tấm thậm chí có thể được gọi là nghiêm túc, mà cô — mỗi tấm hình đều cười đến mắt híp lại, vẻ mặt hưng phấn.

Còn bây giờ, Tang Diễm lại yên tĩnh như nước vậy. Tâm tình Từ Mộ Duyên đau đớn, co rút lại. Yết hầu tựa hồ như bị một đôi tay vô hình bóp lấy, khó chịu tới cực điểm.

Đã từng, anh đã từng đem cảm tình của Tang Diễm nghĩ đến mức quá đơn giản. Cho đến bây giờ, cô lại không giữ lại một chút cảm tình nào dành cho anh nữa? Trước đây, cô đã vì tình cảm này mà lao tâm khổ tứ như vậy, sao có thể dễ dàng quên đi được?

Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, Từ Mộ Duyên đem cuốn sổ bỏ vào ngăn kéo, trầm giọng nói: “Vào đi!”

Trần Tả theo thường lệ báo cáo lịch trình công việc: “Từ tổng, ngài muốn hủy bỏ bữa tiệc tối nay sao?” Cô ta dừng một chút, lại có chút ít khó xử nhắc nhở: “Ngài mới về nước không lâu, có lẽ vẫn cần phải làm quen với nơi này. Nhưng việc đi xã giao là không thể tránh khỏi...”

“Tôi biết rồi, cô đi sắp xếp đi!” Từ Mộ Duyên cắt ngang lời của cô ta.

Trần Tả cuối cùng cũng thở phào một hơi, mỉm cười nói: “Đã được, tôi lập tức đi ngay.”

Lần này, Từ Mộ Duyên về nước tất nhiên gặp rất nhiều sự phản đối. Cha mẹ của bác cả nhất quyết ngăn cản, kêu anh phải cho họ một lý do. Lúc ấy, câu trả lời của anh là: có một người con gái đang đợi con, con không thể để cho cô ấy đợi quá lâu được.

Có một người con gái anh đã từng mắc nợ. Không phải anh sợ cô đợi quá lâu, mà là anh sợ anh trở về quá muộn, chưa kịp theo đuổi cô, thì cô đã thuộc về một người khác mất rồi.

Ở bữa tiệc tự nhiên sẽ phải uống nhiều rượu, ở nước ngoài anh cũng hay tham gia những bữa tiệc như thế này. Đột nhiên, Từ Mộ Duyên không nhớ rõ lúc trước vì cái gì mà anh lại xuất ngoại. Sau khi chấm dứt bữa tiệc, anh cự tuyệt lời mời đi tăng hai.

Tất nhiên là anh không thể tự lái xe, anh cũng không muốn về trễ. Chỉ cần đi về phía trước 10 phút, lại qua một lối đi bộ, chính là quán cà phê Tang Diêm thường hay đến. Nghĩ vậy Từ Mộ Duyên bất giác bước nhanh chân hơn.

Đã chín giờ, không biết cô còn ở đó không, hiện tại anh rất muốn gặp cô.

Cách một con đường, Từ Mộ Duyên xuyên qua cửa sổ thủy tinh, nhìn thấy một người con gái tựa bên cửa sổ. Cô yên lặng cầm một quyển sách, khóe miệng anh chợt cong lên. Đèn xanh dành cho người đi bộ sáng lên, anh liền bước nhanh đi qua.

Cảm giác được có người ngồi xuống ở phía đối diện, Tang Diêm ngẩng đầu lên. Nhìn thấy anh một lần nữa, cô đã có thể thông dong, bình tĩnh hơn, cô chỉ nhàn nhạt hỏi: "Sao anh lại tới đây?"

"Tại hôm nay đi xã giao, sau khi kết thúc, anh nghĩ nên tới thăm em một chút. Không ngờ em lại ở đây, chứng tỏ hôm nay vận may của anh rất tốt." Anh cong khóe miệng, lông mày anh tuấn dướn lên, hai mắt ngăm đen bình tĩnh khóa lại ánh mắt của cô.

Tang Diêm tránh ánh mắt của anh. Cô lấy di động ra nhìn giờ, vậy mà đã hơn chín giờ rồi, cô thu sách vở lại, đứng lên: "Anh cứ từ từ ngồi nhé, em phải về nhà."

Từ Mộ Duyên ngẩn người. Lúc cô đi qua bên cạnh, anh mới kịp phản ứng, nhanh chóng đưa tay giữ cô lại, cũng đứng lên: "Anh tiễn em."

Anh vừa đứng lên, hai người liền dán vào nhau. Tang Diêm mơ hồ ngửi được mùi thuốc lá, rượu nhàn nhạt. Lông mày cô không khỏi nhăn lại: "Anh uống rượu, không nên lái xe." Nói xong liền rút tay mình về, nghĩ đến gần đây thường xuyên bị anh nắm tay, Tang Diêm có chút buồn bực, bước chân đều nhanh hơn.

Mạc Nghiên đứng ở quầy quán bar, ánh mắt luôn đuổi theo bọn họ, cả kinh đến nỗi cái cầm muốn rơi xuống. Cô chưa bao giờ thấy Tang Diêm cùng người đàn ông nào đứng gần đến như vậy. Trong ấn tượng, dường như cô đã gặp qua người đàn ông này rồi. Đứng rồi, hình như là đi cùng Trác Việt một lần. Nhớ tới lần trước Tang Diêm đã nói, cô nhớ lại một chút. Người đàn ông cao lớn, anh tuấn kia, có lẽ chính là người đàn ông Tang Diêm đã nhắc đến?

Từ Mộ Duyên bước dài chân, rất nhanh đã đi sóng vai với cô: "Anh không có lái xe."

Tang Diêm không trả lời. Cô vẫn bước nhanh như trước, chẳng mấy chốc liền bước ra quán cà phê, cũng quên gọi luôn Mạc Nghiên. Từ Mộ Duyên nhắm mắt theo sát phía sau, đột nhiên lên tiếng giải thích: "Là tiệc xã giao nên không có biện pháp nào khác, cho nên phải uống chút ít rượu, lần sau anh sẽ cố gắng giảm bớt mấy cuộc xã giao như thế này."

Nghe vậy, Tang Diêm dừng lại, nhưng rất nhanh kịp phản ứng, cô nhàn nhạt nói: "Chuyện không liên quan đến tôi, anh không cần nói với tôi."

Đêm nay, tâm tình của Từ Mộ Duyên không hiểu sao rất tốt, nghe xong lời của cô, anh vẫn có thể bật cười: "Không sao, anh nói cho chính anh nghe, em không thích thì có thể coi như không nghe thấy."

Tang Diêm đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh một cái, lập tức thu lại tâm tình. Cô đi đến trạm xe buýt chờ xe, Từ Mộ Duyên đương nhiên cũng đứng bên cạnh cô.

Trong quá trình chờ xe, Tang Diêm nhin không được mà mở miệng: "Em tự mình trở về, không cần anh tiễn."

"Em cứ coi như hai chúng ta cùng đường đi." Từ Mộ Duyên nghiêng đầu nhìn cô, khóe miệng mang theo ý cười.

Anh như đang đùa lại như rất bình thường, trước kia anh cũng chơi xấu như vậy. Lại nghĩ tới trước kia, lòng Tang Diêm trùng xuống, mũi chân nhẹ nhàng đá hòn đá trên mặt đất một cái.

Anh để ý thấy cô giậm chân một cái. Tuy nó rất nhẹ, rất chậm nhưng anh vẫn nhìn thấy, khóe miệng dần dần cong lên. Hình như cô có hơi tức giận...

Anh chỉ sợ cô đối với anh nảy sinh sự khinh thường.

Lúc này, xe buýt đã chạy tới trước mặt bọn họ. Tang Diêm nhanh chân bước lên xe, Từ Mộ Duyên cũng nhanh chóng đuổi kịp.

12. Chương 12: Quá Mức Quen Thuộc

Edit: Doãn Cơ

Beta: Doãn An Nhiên

Trên xe cũng không có nhiều người lắm, phía cuối xe vẫn còn nhiều chỗ trống. Tang Diêm liền lấy tiền xu ra rồi đi nhanh về dãy ghế hàng cuối, trực tiếp bỏ qua người ở phía sau kia.

Vừa ngồi xuống, Tang Diêm ngược mắt nhìn về phía trước, thấy ngón tay thon dài của Từ Mộ Duyên đang đỡ ví da màu đen của mình... Tìm tiền lẻ sao? Xe đã chậm rãi chạy, sự chuyển động của xe tựa hồ không ảnh hưởng một chút nào tới anh, anh vẫn có thể vững vàng đứng nghiêm.

“Anh trai, cho anh một đồng tiền xu này.” Một người giống nữ sinh đại học đỏ mặt tiến lên, trên tay cầm một đồng tiền xu.

Từ Mộ Duyên nhìn về hàng người phía sau đang chờ đợi, lạnh nhạt từ chối: “Không cần, cảm ơn.”

Rất nhanh sau đó, Tang Diêm liền thấy người nào đó rút ra một tờ tiền giấy màu đỏ, không chút do dự tiêu sái mà đi xuống.

Nữ sinh kia giật mình, trừng lớn hai mắt, sau đó mắt mát thu tay về, trở lại chỗ ngồi. Có hành khách phát ra thanh âm có chút tiếc nuối, Tang Diêm lặng lẽ quay mặt sang chỗ khác... Anh ấy cũng thật là hào phóng nha!

Từ Mộ Duyên trực tiếp đi xuống dãy ghế sau cùng, hết sức tự nhiên ngồi bên cạnh Tang Diêm. Anh ngồi quá gần, gần đến nỗi Tang Diêm nghĩ rằng một giây tiếp theo anh sẽ khoắc tay lên vai cô, giống như trước đây vậy. May là anh không có làm như vậy, Tang Diêm không được tự nhiên ngồi dịch sang bên cạnh một chút, nhìn ra hướng ngoài cửa sổ, hiển nhiên là không muốn nói chuyện với anh.

Ngoài cửa sổ ánh nắng hắt vào cửa kính. Ánh nắng khẽ vo tròn hình ảnh trước mặt lại, rồi rơi vào trong mắt anh. Ai kia vẫn cố chấp nhìn ra ngoài cửa sổ, không thêm nhìn anh lấy một cái.

Chung quy là anh vẫn không quen nhìn cô ấy yên tĩnh như vậy, nó luôn khiến anh đau lòng, tự cảm thấy hổ thẹn mà hối hận.

Bầu không khí trở nên trầm lặng. Từ Mộ Duyên lướt qua gò má cô nhìn về phía ngoài cửa sổ, đột nhiên thấy cảnh vật quen thuộc, trong đầu liền nảy lên một ý tưởng. Khi xe buýt vững vàng dừng lại, Từ Mộ Duyên đột nhiên kéo cô lên, làm cho cô ngạc nhiên quay đầu lại. Cô còn chưa kịp phản ứng gì đã bị anh kéo xuống xe mất rồi.

Sau khi xuống xe, Tang Diêm mới giật mình, chẳng biết tay anh từ lúc nào đã rơi vào bên hông cô, hình như là từ lúc vừa mới xuống xe. Cô khẽ cau mày, mặt không biểu cảm, gỡ bỏ tay anh ra, cách anh hai bước, nhất thời đã tạo nên khoảng cách giữa hai người. Ngắm nhìn cảnh vật quen thuộc ở bốn phía, cô trở mắt một lúc lâu, về sau hạ giọng chất vấn: “Từ Mộ Duyên, em phải về nhà, còn chưa đến điểm dừng, tại sao anh lại kéo em xuống hả?”

“Có thể cùng anh ăn một chút gì đó không?” Từ Mộ Duyên xoay người nhìn về phía cô, mặc kệ cô cự tuyệt, anh tự ý kéo lấy tay cô, “Anh đói bụng, lúc trưa đi xã giao còn chưa kịp ăn cái gì.”

Liên tiếp bị người đàn ông này nắm lấy tay mình, lòng Tang Diễm kìm mà có chút phiền não. Cô muốn hất tay anh ra, lại phát hiện bốn phía đều là sinh viên đi tới đi lui, cô cùng Từ Mộ Duyên dừng tại nơi này quả thực có chút bất mắt. Hoặc nên nói rằng người đàn ông bên cạnh cô đây quá mức đẹp trai, khiến mọi người đi ngang qua không khỏi nhìn về phía bọn họ.

Nhìn từng gương mặt trẻ trung đầy sức sống phía trước, Tang Diễm có chút hoảng hốt, phảng phất tựa như trở về thời điểm hai năm thanh xuân tươi đẹp nhất ấy. Anh đã nắm tay cô đi qua con đường này vô số lần.

Khoảng thời gian năm năm dường như cũng chỉ là một giấc mộng. Anh vẫn như trước đứng ở bên cạnh cô, chỉ cần cô ngẩng đầu một cái là có thể nhìn thấy anh vậy. Cảnh vật bốn phía quá mức quen thuộc. Cô đã ba năm chưa từng tới nơi này, cho dù mỗi lần về nhà đều biết sẽ đi qua đây, nhưng cô trực tiếp bỏ qua mà không dừng lại. Mỗi lần đều nhìn theo xe buýt vội vã chạy qua đây, cô vẫn chờ cho đến khi không còn thấy bóng dáng nơi này mới chịu quay đầu lại.

Nơi đây giống như chưa từng thay đổi chút nào. Một con đường hết sức náo nhiệt, xuyên qua con đường này chính là cổng lớn đại học B. Ven đường vẫn là người bán hàng rong hoặc là sinh viên bày sạp nhỏ, bán nhiều loại hàng hóa nhỏ. Trước đây Tang Diễm thích nhất là đi dạo quanh mấy sạp nhỏ này, luôn có thể tìm được mấy vật phẩm bé bé hết sức mới lạ. Lúc đó Từ Mộ Duyên lại rất kiên trì, có thể đi theo cô dạo từ đầu con đường cho đến hết cuối con đường, lại dọc theo phía bên phải mà đi dạo trở lại. Mỗi lần cô ôm chiến lợi phẩm mua được trở về ký túc xá, Chu Thụy Tình cũng không nhận được mà hô to: “Tiểu ngọt ngào à, anh giai Mộ Duyên nhà cậu thật là giỏi nha! Cậu mua mấy thứ đồ nhỏ này mà anh ấy còn có thể cùng cậu đi dạo từ đầu cho đến cuối con đường.”

Lần đầu tiên hai người xác định mối quan hệ là khi Từ Mộ Duyên dẫn cô đi xem chiếu bóng, lúc trở về là thời điểm đường xá rất náo nhiệt. Đêm hôm đó Tang Diễm một mực đi từ đầu cho tới cuối con đường, Từ Mộ Duyên đều kiên nhẫn đi theo cô, thấy cô mua đồ liền giành trước trả tiền. Khi đó Tang Diễm không hiểu vì sao một người con trai hết sức kiêu ngạo, bây giờ lại cảm thấy thấp thỏm như vậy, cô vội kéo anh sang một bên, thấp giọng giải thích: “Mộ Duyên, em chỉ đề nghị đi dạo phố thôi, không phải là vì muốn anh trả tiền... Em không có ý đó...” Lúc đó Từ Mộ Duyên đã trả lời cô như thế này, “Bạn trai thì phải tốn tiền cho bạn gái của mình.” Cô đâu phải trẻ con đâu, Tang Diễm đương nhiên là không tin rồi, cuối cùng cô chỉ đi dạo mà không mua cái gì, thế mà vẫn có thể đi dạo hơn một tiếng đồng hồ.

Anh đưa cô đến dưới cửa ký túc xá, rồi đột nhiên kéo lấy tay cô, tiếp đó cô liền cảm thấy trên cổ tay là một chiếc vòng ngọc. Cô ngạc nhiên giơ tay lên nhìn, “Anh mua lúc nào thế, sao em không phát hiện ra?”

Từ Mộ Duyên cười nhạt, “Thừa dịp lúc em không chú ý anh liền mua nó, không phải là em rất thích nó sao?”

Cô yêu thích, không buông tay mà vuốt ve hạt châu, loại hạt châu này không đắt, nếu như cô đoán không lầm, vòng tay này giá bán tầm 26 đồng. Cô bỗng nhiên ngẩng đầu, đỏ mặt mà hỏi anh: “Mộ Duyên, cái này... Có được tính là tín vật đính ước không?”

Tín vật đính ước? Anh bật cười ra tiếng: “Vậy không phải là em cũng nên cho anh quà đáp lễ sao?” Kẹp tóc, nơ con bướm, ống đựng bút, móc chìa khóa treo hình tháp Eiffel... Tang Diễm nghiêm túc lật xem mấy thứ đồ lặt vặt mà mình mới mua, cuối cùng đưa cho anh cái tháp sắt nhỏ nhỏ kia, yếu ớt nói: “Cái này... Được không?” Cái này vừa mới dùng 2 đồng tiền mua được, cô lo lắng nó lại quá rẻ.

Anh nhanh tay nhận lấy món đồ kia trong nháy mắt, bỗng nhiên cúi người hôn cô, thanh âm trầm thấp mà say lòng người: “Liên như vậy đi.”

Ngày đầu tiên khi xác lập mối quan hệ cô liền có nụ hôn đầu tiên như vậy, quá nhanh quá bất ngờ. Đầu óc Tang Diễm có chút mơ hồ, cô đỏ mặt ngây ngốc mà nhìn anh, rồi lắp ba lắp bắp nói: “Anh, anh, anh... Đây là nụ hôn đầu tiên của em.”

“Cũng là nụ hôn đầu tiên của anh, em không bị thiệt đâu.” Lần đầu động tâm, mối tình đầu, nụ hôn đầu tiên... Đến cuối cùng chia tay, đau đớn, lựa chọn quên đi... Tất cả những điều tốt đẹp cùng tất cả đau đớn đó đều là bởi vì người bên cạnh này. Không nghĩ sẽ hận nhưng cũng yêu không được, có lẽ chính là tâm trạng của Tang Diễm bây giờ

13. Chương 13: Ký Ức Sặc Sỡ

Edit: Doãn Cơ

Beta: Doãn An Nhiên

Tang Diễm nghiêng đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh. Anh ăn mặc vô cùng đơn giản, trên người mặc một chiếc áo sơ mi trắng, ống tay được xắn lên ngay ngắn, phối với quần âu màu đen hết sức đơn giản.

Cô còn nhớ rõ, anh chỉ thích màu trắng cùng màu xám đen, đã năm năm rồi nhưng anh vẫn thích gam màu đó như trước, vẫn không hề thay đổi. Ở trong dòng người, anh tuần tú nổi bật, anh khí chất bức người. Chỉ là có chút không đúng, chính là hiện tại, giữa hai hàng lông mày của anh đã tỏa ra hơi thở chín chắn của đàn ông.

Người đàn ông trước mắt này, so với người đàn ông trong ký ức của cô, rõ ràng đều cùng là một, đều mặc áo trắng quần đen, nhưng Tang Diễm lại thấy có chút xa lạ.

Từ Mộ Duyên cúi đầu, nhìn vào mắt cô. Ánh mắt ấy cho tới bây giờ vẫn luôn trong suốt, trước đây ánh mắt của cô còn mang theo vài phần bướng bỉnh, cười rộ lên trông như là ánh trăng nhỏ vậy. Hiện tại ánh mắt của cô vẫn như thế nhưng lại hết sức trầm tĩnh, giống như một hồ nước không hề có chút gợn sóng nào. Anh không kìm được lòng mà có một tia rung động. Lại cảm thấy trái tim đau tê tái.

Từ Mộ Duyên theo bản năng nắm chặt tay lại, đem bàn tay tinh tế, mềm mại của cô nắm trong lòng bàn tay của chính mình, dường như chỉ có như vậy anh mới có khả năng chạm được vào trái tim cô.

“Em phải về nhà.” Tang Diễm cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay anh truyền đến, ánh mắt trong suốt tĩnh lặng mà nhìn anh.

Nhìn nhau khoảng mười giây, Từ Mộ Duyên đành thỏa hiệp: “Được, anh đưa em quay về.”

Tang Diễm rút tay của mình về, nhàn nhạt mở miệng: “Từ Mộ Duyên, quan hệ của chúng ta bây giờ đã không còn như trước đây nữa. Anh không nên tùy tiện cầm tay em.”

Lòng bàn tay trống rỗng, Từ Mộ Duyên cảm thấy khổ sở. Anh đi trước một bước rồi xoay người nhìn về phía cô, “Đi thôi.”

“Khoan đã.” Tang Diễm gọi anh lại, “Anh không phải là nói chưa ăn cái gì sao? Để em tự về là được.”

Muốn đi ăn cái gì chỉ là mượn cớ mà thôi, anh là muốn ở cùng cô lâu hơn một chút. Anh quay lại bên cạnh cô, “Đưa em quay trở về trước đã.”

Giằng co không được, Tang Diễm trầm mặc đi tới trạm xe buýt, cô vừa đi vừa tìm tiền xu trong túi, đột nhiên nhớ đến tình cảnh lúc mới lên xe buýt kia, liền cầm thêm một đồng tiền xu.

Khi đi đến trạm xe buýt, Tang Diễm lại bị người nào đó kéo lại, “Còn mấy điểm dừng nữa thì mới đến.”

Trực giác mách bảo Tang Diễm anh đang cố ý. Mới vừa rồi còn nói qua là không được tùy tiện cầm tay cô, vậy mà anh làm như không nghe thấy vâu. Cô rút tay về, đồng thời đem một đồng tiền xu đặt vào lòng bàn tay của anh: “Còn ba điểm dừng nữa, em cho anh đồng tiền xu này, anh không nên đập tiền loạn lên như thế.”

Ngón tay ma sát đồng xu kia, Từ Mộ Duyên cười cười, ánh mắt sáng quắc nhìn cô. “Chúng ta đi trở lại có được hay không?”

“Đi trở về đi.”

“Ừ, coi như đi tản bộ.”

Giống như trước đây một dạng, nếu như lộ trình chỉ còn hai đến ba điểm dừng, Tang Diễm cũng sẽ đề nghị: “Chúng ta đi đi được không, coi như là tản bộ.”

Chuyện cũ lại một lần nữa hiện lên trong đầu cô, khi đó đã nghĩ chỉ cần cùng anh sống chung một chỗ, làm cái gì cũng đều thấy vui vẻ, huống chi là cùng anh cùng đi một đoạn đường? Người lúc đang vui vẻ làm cái gì cũng chính là cảm thấy tốt đẹp. Cô thấy trong tiểu thuyết có nói như vậy, “Nếu như chỉ có thể tiếp tục đi thẳng, liền có thể đi mãi không ngừng.” Mỗi lần cô và anh cùng nhau đi một đoạn rất dài, trong đầu liền nghĩ: Cô và Mộ Duyên cứ đi thẳng như vậy, không cần đi dài đi mãi, chỉ cần có thể cùng nhau đi đến lúc đầu bạc là tốt rồi.

Hiện tại... Đại khái chỉ biết một đường trầm mặc mà thôi, cô xoay người nói, “Không được, nên ngồi xe trở về đi.”

Cuối cùng vẫn là lên xe buýt, bắt quá chẳng mấy chốc đã đến nơi rồi.

Từ Mộ Duyên lại không có ý tứ phải đi, một mực cùng cô sóng vai mà đi, đi đến dưới nhà cô, thấy hàng hiên tối đen như trước, anh cuối cùng vẫn là nhịn không được mà cau mày: “Tại sao lại thuê căn phòng như thế này? Đèn hành lang đều đã hỏng, không an toàn chút nào.”

Bởi vì cách đại học B rất gần, mỗi ngày đều có thể đi ngang qua chỗ đó... Đây là lúc vừa mới tốt nghiệp xong, cũng bởi vì nguyên nhân này mà Tang Diễm lựa chọn thuê nhà ở đó. Sau này, cũng bởi vì thói quen nên cũng không nghĩ muốn dọn đi một nơi ở mới.

“Đèn mới hỏng không lâu lắm, hẳn là qua mấy ngày lại sáng thôi.” Tang Diễm giải thích rõ ràng, nhưng thực ra đèn cảm ứng hành lang từ một năm trước đã bắt đầu không linh hoạt cho lắm, gần đây lại càng thực sự không có phát sáng, hẳn là đã thật lâu không sáng. Cô dừng một chút lại nói, “Dù sao em cũng đã quen rồi.”

Cô từ lâu đã không còn là cái người có dáng vẻ cô gái nhát gan nữa, mấy năm trôi qua này, cô đã quen với cuộc sống một mình. Dần dần cô giống như đối với bất cứ chuyện gì đều trở nên càng ngày càng dũng cảm hơn, duy nhất chỉ có đối với chuyện tình cảm như trước thiếu đi một phần dũng khí.

Nhớ kỹ đêm đó anh lúc anh đến thì đèn hành lang cũng đã hỏng, hiện tại đã qua 2 cái cuối tuần rồi, lại vẫn chưa có sửa chữa tốt, Từ Mộ Duyên cũng phải hoài nghi rằng cái khu nhà này có người quản lý hay không nữa.

“Anh sẽ giúp em tìm một phòng ở tốt, không nên ở lại nơi này.” Anh nhanh chóng đưa ra quyết định.

“Không cần.” Cô kiên quyết cự tuyệt, bắt đầu đếm bậc thang đi lên phòng của mình.

Từ Mộ Duyên nhìn bóng lưng của cô, lặng lẽ mà đi theo phía sau cô, thấy cô vững vàng từng bước một đi lên, đi thẳng đến cửa nhà mới lấy điện thoại ra, dựa vào ánh sáng màn hình của điện thoại đi động chiếu sáng ở ổ khóa mà mở cửa.

Cô xoay người quay đầu lại với anh. “Em đến rồi, anh trở về đi.”

Anh gật đầu. “Em vào nhà trước đi.”

Cô không nói nữa, bước vào nhà sau đó liền đóng cửa lại, rồi khóa cửa. Cô không có lập tức đi ngay, mà lặng lẽ dựa lưng vào cánh cửa lắng lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài, khoảng chừng 5 phút sau, cô mới nghe được ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân trầm ổn, càng lúc càng xa...

Anh đã đi.

Tắm rửa xong, Tang Diễm không có lập tức trở về phòng ngủ, mà là đi vào một gian phòng ngủ nhỏ nhỏ khác, từ trong góc lôi ra một rương giấy lớn, cô xé băng dán trong suốt rồi mở ra.

Những thứ này đều là từ lúc còn quen nhau, đều là vật mà anh đưa cho cô, hoặc là hai người cùng mua một cái gì đó, còn có cả ảnh chụp chung của bọn họ, tất cả đều là đồ vật liên quan đến anh, đều được cất giữ ở trong đây.

Ban đầu là hạ quyết tâm muốn đem toàn bộ những thứ này ném hết đi, nhưng cuối cùng vẫn là không nỡ bỏ.

Ổ tầng dưới cùng hiện lên chiếc vòng tay mộc châu, màu sắc đã không còn nguyên như lúc ban đầu, có chút biến thành màu đen nhưng hạt châu vẫn còn mượt mà như cũ. Tang Diễm ngồi ở trên sàn nhà, ngây ngốc mà nhìn chiếc vòng, vài lần muốn đeo nó lên cổ tay nhưng vẫn là nhịn xuống.

Hồi lâu, cô mới thả lại vào trong rương, một lần nữa đem rương khóa lại. Kể cả ký ức xưa cùng rương phong bế lại.

Ngày thứ 2 Tang Diễm đăng ký một đoàn du lịch, địa điểm là thị trấn nhỏ ở thành phố B, đi xe mất khoảng năm giờ đồng hồ, hành trình là ba ngày hai đêm, ngày kia sẽ xuất phát vào sáng sớm.

Hôm nay cô không có ghé quán cà phê kia, xế chiều đi chợ mua chút thức ăn, buổi tối một mình nấu ba mẹt một canh, ăn rất no hết sức thỏa mãn.

Không biết là từ thời điểm nào bắt đầu, cô nghĩ hẳn là nên đối với bản thân tốt một chút. Cô học nấu ăn, thỉnh thoảng sẽ làm cho mình một bữa tối thịnh soạn, thường xuyên sẽ vì mình mà mua thêm quần áo mới, giày mới... Giống như các cô gái trẻ tuổi vậy.

Chủ nhà là đôi vợ chồng lớn tuổi đã về hưu rất dễ nói chuyện, năm ngoái lần năm nay, cô đều hỏi ý kiến họ rằng muốn sửa sang lại vách tường, bọn họ rất nhanh liền đồng ý rồi.

Cuối cùng cô tự dùng tiền mua sofa mới, giường nhỏ, các loại trang sức lặt vặt... Nhà trọ nho nhỏ này dần dần giống như là nhà của Tang Diễm vậy, thỉnh thoảng buổi đêm bị giấc mộng làm thức tỉnh, cũng không cảm thấy cô đơn mà sợ hãi...

Từ Mộ Duyên sau khi tan làm liền đi đến quán cà phê này, lại không thấy được Tang Diễm, trái lại ở cửa gặp phải Trác Việt. Hai người đàn ông hiểu ý mà nhìn nhau, hết sức rõ ràng đối phương tới đây vì mục đích gì.

“Cùng nhau ăn cơm đi.” Cuối cùng, là Từ Mộ Duyên mở miệng trước.

Trác Việt gật đầu, không biết là vô tình hay cố ý. “Nơi này luôn đi, mấy năm nay mình cùng Tang Diễm thường xuyên đến chỗ này ăn.”

Coi như tận lực nhắc nhở Từ Mộ Duyên rằng, mấy năm này khi anh đang ở nước Mỹ thì người một mực bên cạnh Tang Diễm vẫn luôn là anh, trong lời nói không tự chủ mà mang theo một tia khiêu khích.

Từ Mộ Duyên chỉ thật sâu nhìn Trác Việt một cái, anh nhưng lại không thể phản bác, bởi vì lời cậu ấy nói là sự thực.

Vừa mới ngồi xuống, phục vụ rất nhanh liền đi tới, Trác Việt cùng Tang Diễm đã sớm trở thành khách quen trong quán này, lại còn là bạn bè với ông chủ bà chủ của quán nữa, tự nhiên không thể chậm trễ rồi.

“Trác tiên sinh, bây giờ có thể chọn món ăn.” Phục vụ cầm sổ tay nhỏ đứng ở một bên, lúc nào cũng có thể ghi lại.

So sánh với quán cà phê khác, “Bỉ Ngạn” tất nhiên là tốn hơn một chút, đồ ăn cũng rất là phong phú, cơm Tây cũng đều có, Trác Việt gọi một nửa phần đồ ăn, còn Từ Mộ Duyên gọi một phần bò bít tết.

“Tang Diễm chưa bao giờ ăn bò bít tết.” Trác Việt thấy Từ Mộ Duyên cầm dao nĩa thì đột nhiên mở miệng.

Từ Mộ Duyên dừng tay một lúc, có chút không thể tin nói: “Sao có thể như vậy? Cô ấy trước đây đều ăn mà.” Còn nhớ rõ trước đây, lúc anh đưa cô đi ăn bò bít tết, cô chỉ có thể dùng đĩa để ăn chứ không dùng dao. Mỗi lần đều phải chờ sau khi anh đem bò bít tết cắt thành từng miếng nhỏ, cô mới cầm đĩa đâm từng miếng từng miếng lên ăn rất là vui vẻ.

Đương nhiên... Cái loại sự tình này, Trác Việt sẽ không biết, anh nói: “Đại khái là bởi vì cậu ở nước ngoài, phần lớn thời gian đều là ăn cơm Tây, cô ấy theo bản năng liền chống cự với cơm Tây.”

Từ Mộ Duyên lại đột nhiên nợt nụ cười, khẳng định nói: “Không phải.”

Chỉ là bởi vì không có ai giúp cô cắt bỏ bớt tét thành miếng nhỏ, cho nên tình nguyện lựa chọn không ăn. Hoặc là... Chỉ là đơn thuần sợ sẽ tức cảnh sinh tình? Cho dù là bất kỳ nguyên nhân nào, thì chí ít đều là bởi vì anh.

Trác Việt cầm chiếc đĩa trên tay một hồi, không thể phủ nhận rằng, hiện tại anh hết sức ghen tị với Từ Mộ Duyên, ghen tị bởi Từ Mộ Duyên có thể cùng Tang Điem thắm thiết hai năm, anh cho dù luôn bên cô năm năm này cũng không thể so được.

Lẽ nào tình yêu thực sự chỉ có thể là người tới trước?

Có một vài thứ mà người ngoài cuộc thì tỉnh táo, còn người trong cuộc thì u mê, khi đó Từ Mộ Duyên đối với Tang Điem là loại tình cảm như thế nào, đại khái Trác Việt là người rõ ràng nhất. Mỗi lần thấy Tang Điem cười đến hết sức ngọt ngào, thì Trác Việt biết có một loại cảm giác: “Có một kiểu người con gái như thế này, khi mà bạn nhìn thấy cô ấy hạnh phúc, bạn liền cảm giác thật tốt đẹp, không hề liên quan đến tình yêu, chỉ đơn thuần là cảm thấy rất tốt đẹp.”

Có lẽ là vì nguyên nhân này, cho nên khi Trác Việt thấy Tang Điem có chút trầm tĩnh hơn, không còn thấy được nụ cười như trước đây nữa. Anh dĩ nhiên cảm thấy rất đau lòng, rất muốn nhìn thấy cô trở về là Tang Điem trước đây cười rộ hết sức ngọt ngào hạnh phúc, cái ước muốn này tích tụ theo ngày tháng càng ngày càng trở nên mãnh liệt.

Tang Điem sau khi ăn cơm xong, dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ, cô lại xuống dưới nhà đi dạo một chút.

Đến lúc cô quay trở về thì trời đã tối đen, cô vừa mới bước lên bậc thang, một lúc lâu lại không thấy đèn cảm ứng ngoài hành lang sáng lên, lại thấy có cột đèn rất là sáng. Cô ngẩng đầu nhìn về phía ngọn đèn kia một lúc cũng không nhìn được phải híp mắt một hai cái, lại hướng bậc thang mà bước tiếp, một đường đều là một mảnh sáng trưng.

Sao đột nhiên quản lý lại đem đèn đều thay đổi? Hơn nữa tất cả đều là đèn cột cao, không có cái nào là đèn cảm ứng thế nhỉ? Dù sao thì cô cũng chưa từng thấy qua...

Mặc dù có chút nghi hoặc, thế nhưng cô cũng không có suy nghĩ nhiều lắm, dù sao có đèn là chuyện tốt rồi, đối với chuyện này thì cô vẫn vô cùng vui vẻ, sau này cô sẽ không bao giờ cần phải đếm bậc thang để đi lên nữa.

- ———

Thư ký Trần như thường lệ báo cáo hành trình, cô vừa mới dứt lời thì Từ Mộ Duyên mở miệng mà không hề dừng lại công việc. “Giúp tôi mua một căn nhà ở gần nhất với chung cư... Tốt nhất là gần ngay đại học B. ”

Anh từng nói qua với Tang Điem, anh đã trở về, sau này sẽ không bao giờ đi nữa, nên ít nhất anh phải có một căn nhà đã.

“Được, tôi lập tức đi làm.” Thư ký Trần biết Từ Mộ Duyên hiện tại vẫn đang ở tại khách sạn, mua nhà là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Buổi tối sau khi kết thúc tất cả các xã giao kia thì đã là 11 giờ tối, anh lái xe thẳng đến dưới nhà của Tang Điem, ngẩng đầu nhìn đến phòng trọ của cô, thấy bên trong ấm áp ánh đèn đột nhiên anh cảm thấy hết sức an tâm.

Tang Điem thu xếp hành lý cho chuyến du lịch vào ngày mai, lộ trình ngắn nên muốn mang theo đồ rất là đơn giản, không đến mấy phút cô đã sắp xếp xong.

Đến lúc chuẩn bị tắt đèn để đi về phòng ngủ, điện thoại di động của cô lại vang lên, đó là một số điện thoại lạ.

“Alo, xin chào! Xin hỏi là ai vậy?”

Số điện thoại của cô quả nhiên không có thay đổi, vẫn là số mà cô đã dùng trước đây, Từ Mộ Duyên tay cầm điện thoại không khỏi có chút căng thẳng, giọng khàn khàn nói: “Là anh.”

14. Chương 14: Đang Đợi Em

Edit: Mèo Hương

Beta: Doãn An Nhiên

Một số người nói rằng họ giữ số điện thoại trước đó vì họ đang chờ ai đó gọi. Tang Diễm không phủ nhận ý định ban đầu là giữ số này - chờ đợi một cuộc gọi điện thoại từ ai đó bên kia đại dương.

Mọi người đều cần sự hỗ trợ khi họ buồn nhất. Trong hai năm đầu tiên khi Từ Mộ Duyên đi, khi nhàn rỗi, cô luôn nhìn chăm chăm vào điện thoại di động luôn bật điện thoại và trả phí đúng hạn. Trong một thời gian dài... Không ai vượt đại dương, cô thậm chí đã đến hội trường kinh doanh di động để hỏi dịch vụ khách hàng, có cần thiết phải mở bất kỳ doanh nghiệp nào để trả lời cuộc gọi từ Hoa Kỳ không, có cuộc gọi nào không đến...

Có lẽ đây là lý do Tang Diễm hết hy vọng trong cuộc chờ đợi này.

Từ Mộ Duyên lặng lẽ chờ đợi một lúc lâu mới nghe được giọng cô từ bên kia truyền đến. Giọng cô rất nhẹ: “Có gì không?”

“Anh....đang ở dưới lầu nhà em.” Giọng anh dường như bị bóp nghẹt, khàn khàn và chán nản, và anh thậm chí không thể nói ra rằng anh muốn gặp cô.

Nếu đó là những gì anh nghĩ - cô không đổi số, cô đang đợi anh. Vậy anh đã làm gì? Từ Mộ Duyên, tên khốn đó đã làm gì? Anh yêu cầu cô đợi rất lâu trong những năm trống trải cho đến khi cô chán nản...

Từ Mộ Duyên nhắm mắt lại, sắc mặt bình tĩnh. Chỉ có những ngón tay cầm điện thoại tiết lộ cảm xúc của anh lúc này. Xương ngón tay trắng bệch lộ ra những đường gân xanh.

Tang Diễm ra ban công và nhìn xuống. Cô thấy chiếc BMW màu bạc, quay trở lại phòng khách và tắt đèn. “Tôi phải đi ngủ, tạm biệt.”

Nhấn kết thúc cuộc gọi, cô nhìn chăm chăm vào số lạ trên màn hình điện thoại, gõ và xóa.

Tất cả sự chờ đợi không phải là cái nhìn ban đầu, tất cả đã muộn... hãy để nó là quá khứ.

Tối hôm đó, xe Từ Mộ Duyên dừng dưới lầu nhà cô một lúc lâu.

Tang Diễm ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ màng suốt cả buổi tối, và thức dậy lúc 6 giờ ngày hôm sau, đến nơi được chỉ định lúc 7:30. Khi cô đi xuống cầu thang, cô liền thấy Trác Việt mặc một bộ quần áo giản dị dựa vào chiếc xe với một nụ cười mờ nhạt trên khuôn mặt của anh. “Sớm.”

Tang Diễm ngược nhìn anh, “Sớm.”

Cô không hỏi tại sao anh lại xuất hiện ở tầng dưới nhà cô sớm như vậy. Chắc là chị gái anh, Trác Huyền đã gửi thư cho anh. Trác Huyền là hướng dẫn viên du lịch. Tang Diễm không biết rằng sau hai chuyến đi liên tiếp đều gặp Trác Việt, khi cô nhìn anh bằng ánh mắt thờ ơ, Trác Việt mỉm cười và chủ động chào hỏi: “Chị tôi đang làm ở một công ty du lịch.”

Trác Việt mở cửa cho cô, Tang Diễm do dự không tiến lên. Lần đầu tiên, Trác Việt tỏ thái độ mạnh mẽ trước mặt cô. Trác Việt đưa thẳng tay và cầm chiếc ba lô trên tay cô vào ghế sau. “Đi thôi do dự nữa là không kịp mất.”

Sau khi chiếc xe hòa vào con đường lớn, Tang Diễm vẫn còn lúng túng, Trác Việt khẽ cong khóe miệng. Khi lần đầu tiên anh đến đón cô lên lầu, cô nói không do dự: “Tôi có thể tự đi xe buýt.” Sau đó, anh dừng xe, bắt taxi trực tiếp đến nhà cô, rồi bắt xe buýt với cô. Nhiều lần Trác Việt cảm thấy tâm của Tang Diễm quá cứng rắn mới có thể từ chối cường ngạnh như vậy.

“Em muốn gì cho bữa sáng?” Đôi mắt Trác Việt nhìn thẳng về phía trước, giọng nói nhẹ nhàng và dịu dàng.

Tang Diễm suy nghĩ một lúc. “Bánh bao đi, chúng ta có thể mua nó trên đường.”

“Được.”

Chiếc xe nhanh chóng dừng lại bên lề đường Trác Việt mở cửa xe. “Đợi tôi trong xe.”

Tang Diễm thấy anh vội vã đến bên cạnh cửa tiệm, đi ra với hai cái túi, một cốc sữa đậu nành, một trong số đó chứa đầy một cái bát, anh... làm thế nào để mang bát ra khỏi cửa hàng?

Trác Việt đặt túi vào bát, sau đó đổ nước sốt vào một góc, đưa bát và đưa cho Tang Diễm, mỉm cười và nói: “Ăn đi, còn hơn mười phút nữa, không khí trên xe buýt không tốt lắm sẽ ảnh hưởng đến bữa ăn. ”

“Anh không ăn à?” Tang Diễm ngần ngại tiếp quản.

“Tôi không đói.” Đêm qua, tất cả bọn họ đều làm việc ngoài giờ. Lúc 3 giờ sáng, bọn họ có gọi đồ ăn nhanh nên Trác Việt thực sự không đói chỉ là hơi mệt khi anh không ngủ thôi. Làm thêm giờ tiếp tục cho đến 5 giờ sáng, anh vội vã về nhà để tắm rửa thay quần áo và đi thẳng đến nhà Tang Diễm.

Tang Diễm ăn sáng một cách im lặng.

Đột nhiên, Trác Việt lên tiếng phá vỡ sự im lặng với một nụ cười: “Thơm thật đấy. Đột nhiên tôi cảm thấy hơi đói, làm sao đây?”

“...Vậy đợi lát nữa mua sau.”

” Gần như ở đây, không có cửa hàng ăn sáng nào.”

“...Hay là đợi đến lúc nghỉ ngơi rồi mua.”

Trác Việt đỡ trán, bây giờ anh thực sự không biết cô gái này ngu ngốc hay thực sự không hiểu, rõ ràng anh ta đang nhìn trộm vào cái bánh bao trong bát của cô.

Đến nơi, Trác Việt dừng xe nghiêng đầu nhìn Tang Diễm đang chuẩn bị buộc túi, có hai cái bánh bao nhỏ còn lại, “Không ăn hết?”

Tang Diễm thở dài gật đầu. “Hơi mệt, không ăn nổi, anh... anh đang làm gì thế?”

Cô lo lắng nắm tay anh, cô không nghĩ rằng anh sẽ lấy bộ đồ ăn của cô, mà còn ăn phần thức ăn còn lại của cô, chuyện thân mật như vậy... làm sao có thể!

Trác Việt nâng cao tay, dùng đôi đũa kẹp một cái bánh bao bỏ vào miệng, hài lòng nở nụ cười: “Không thể lãng phí.”

Tang Diễm hiếm khi đỏ mặt, đôi mắt hiện lên chút buồn bã. Trước đây, chỉ có Từ Mộ Duyên mới được phép ăn những gì cô để lại, đột nhiên cảm thấy sự hững hờ cô dựng lên bấy lâu bỗng chốc sụp đổ.

Cô không biết rằng những biểu cảm tinh tế của cô rơi vào mắt của Trác Việt, anh đang nhìn chăm chăm vào cô. Tang Diễm, nếu em không muốn bước đến, vậy hãy đứng im một chỗ, mọi chuyện cứ để anh lo.

15. Chương 15: Thâm Tình Đến Tận Đây

Edit: Doãn Tử Du

Beta: Doãn An Nhiên

Tang Diễm cùng Trác Việt cơ hồ là điều nghiên* địa hình mà đến đây, trên xe buýt khách du lịch cũng đã ngồi xong, chứng kiến Trác Việt hai tay ôm hai cái túi xách, đứng ở sau lưng Tang Diễm, giống như một cặp vợ chồng. Các du khách tùy ý ngồi xuống, chứng kiến bọn họ lên xe, có người còn chủ động dọn ra hai chỗ ngồi.

(*)điều nghiên: điều tra và nghiên cứu;

“Cảm ơn.” Trác Việt mỉm cười nói cảm ơn.

“Không cần nói cảm ơn, hai người là vợ chồng thì đương nhiên phải ngồi một chỗ rồi.” Vị khách nhường ghế hào phóng mà vậy tay.

“Chúng cháu không phải...” Tang Diễm định nói lời giải thích, chưa dứt lời đã bị Trác Việt cắt ngang. Anh thân mật khoác tay lên vai cô, lời nói ẩn chứa cương chiều không cần nói cũng biết.” Tới ngồi bên trong đi, em ưa thích vị trí gần cửa sổ.”

Về mặt Tang Diễm có chút hoảng hốt, không hiểu anh vì cái gì mà không cho cô giải thích, anh trước kia không phải như thế. Không hiểu anh như thế nào đột nhiên đối với cô... Cô nhìn bàn tay đang ở trên vai cô, anh trước kia sẽ không như vậy, tự nhiên thân mật mà đụng vào cô.

Xe buýt rất nhanh đến đường cao tốc, Trác Việt cúi đầu nhìn cô ngồi bên cạnh mình, im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, lông mi dài nhon ngẫu nhiên nháy nháy, đôi mắt sáng nước nhuận thanh tịnh. Cái nguyện vọng mãnh liệt muốn cô vĩnh viễn chỉ thuộc về mình, đã càng ngày không thể tự động điều khiển.

Từ Mộ Duyên về nước là ngoài ý muốn của anh, nhưng không thể phủ nhận, anh rất bối rối, thậm chí không cách nào tưởng tượng nổi nếu như cuối cùng không chiếm được cô, vậy anh sẽ như thế nào? Cả đời dài dòng buồn chán còn có người như vậy, làm anh động tâm...

Thật muốn cứ như vậy chờ cô cả đời, cho cô tất cả vui vẻ và hạnh phúc.

“Có mệt hay không? Tựa vào vai anh nghỉ một chút đi?” Giống như trước kia, Trác Việt hỏi thăm Tang Diễm.

Tang Diễm thu hồi ánh mắt, giống như trước kia mà cự tuyệt:” Không mệt, cảm ơn.”

“Anh hơi mệt.” Trác Việt cúi đầu nhìn cô, khóe miệng như có như không câu dẫn ra, con mắt đen sáng rực, tựa hồ muốn nhìn được một tia quan tâm từ đáy mắt của cô “Tối hôm qua thức đêm tăng ca, rạng sáng năm giờ mới xong công việc.”

Tang Diễm có chút giật mình ngẩng đầu lên, năm giờ xong... Vậy là anh cả đêm không ngủ, buổi sáng còn đi đến nhà cô? Hơn nữa anh còn chưa nói chuyện công việc với cô. Anh cúi đầu, cô ngẩng đầu, đây là lần đầu tiên cô nhìn anh với khoảng cách gần như vậy, hai đầu lông mày của anh xác thực mang theo một tia mệt mỏi. Tang Diễm vội vàng quay mặt đi, giọng nói có chút mất tự nhiên:” Cái kia, vậy anh nghỉ ngơi một chút đi.”

“Được, vậy khi nào đến nơi thì em đánh thức anh.” Trác Việt thấy cô lại lùi trong vỏ ốc bảo vệ mình, bắt đầu dĩ thử dài.

Một lúc sau Tang Diễm quay đầu lại, hai mắt anh đã nhắm lại, khe cau mày, mệt mỏi cùng không thể làm gì. Cô cúi đầu nín lấy ngón tay của mình, ánh mắt nhiễm lên tia mê man.

Một người đàn ông như vậy, một bờ vai đầy yên tâm, một người ôn hòa ôm ấp hoài bão - ngay bên cạnh cô, chỉ cần cô nguyện ý, rồi cuộc không cần trôi nổi vô định, cả đời yên ổn.

Không biết rốt cuộc đã qua bao lâu, Tang Diễm cảm giác vai của mình trầm xuống, ngực mạnh mẽ nhảy dựng lên, quay đầu lại. Trác Việt an ổn tựa đầu vào vai cô, lông mày đã giãn ra, trong lúc ngủ tuấn nhan ôn nhu như ngọc.

Cô không được tự nhiên mà giật giật bờ vai, cẩn trọng dơ tay dịch đầu của anh, lông mày của anh trong nháy mắt lần nữa chau lại. Cô ngẩng người, tay dừng lại, nghĩ đến anh cả đêm qua không ngủ, còn muốn cùng đi du lịch theo cô, tuy nhiên những lời này cũng không phải là ý nguyện của cô, nhưng Tang Diễm không phủ nhận chính mình mềm lòng, cảm động.

Không định đẩy anh ra, Tang Diễm chậm rãi buông tay mình, lại quay ánh mắt ra ngoài cửa sổ.

Cô không nhìn thấy chính là, người đàn ông đang tựa trên vai cô khóe miệng đang dần dần cong lên.

Đến lúc nghỉ ngơi đã là ba giờ sau, Tang Diễm muốn đi nhà WC*, đang lúc suy nghĩ làm sao đẩy người đàn ông ra khỏi bờ vai mình, lại vượt qua chỗ ngồi của anh, mà không đánh thức anh dậy. Trác Việt rất tự giác mà mở hai mắt ra, hoạt động cái cổ đau xót của mình, nghiêng đầu nhìn cô:” Em vất vả rồi.”

(*)Viết tắt trong tiếng Anh của: Water closet: tức nhà vệ sinh hay phòng vệ sinh hoặc cầu tiêu.

“... Không, không sao.” Tang Diễm đỏ mặt, bả vai quả thật cho chút cứng ngắc, bất quá anh nói như thế nào vẫn cảm thấy có chút kỳ quái.

“Đi thôi, không phải nói đến nơi sẽ mua đồ ăn cho anh sao?” Trác Việt đứng dậy.

“Đối...” Tang Diễm cũng đứng lên.

“Anh muốn ăn cái gì?” Sau khi xuống xe, Tang Diễm ngẩng đầu nhìn anh.

Trác Việt cười cười, “Em đi giải quyết vấn đề cá nhân trước đi.”

“...Được.” Tang Diễm bước chân có vẻ hơi cứng ngắc mà đi về hướng nhà WC, phát hiện anh vẫn đi bên cạnh cô, có chút xấu hổ nói: “Em chính mình đi được, anh không cần, không cần phải đi theo em.”

“Tang Diễm, nhà vệ sinh nam bên trái nhà vệ sinh nữ, chúng ta vừa vặn cùng đường.” Trác Việt cười khẽ một tiếng, khó thấy được bộ dạng xấu hổ của cô, tăng thêm vài phần sinh động.

“....”

Lần nữa trở lại trên xe, Trác Việt như trước nhắm mắt nghỉ ngơi, luôn luôn dựa trên vai Tang Diễm. Tang Diễm nhỏ nhắn xinh xắn hết sức nhỏ, mà anh lại cao ngất, tựa vào bờ vai nho nhỏ của cô chưa nói đến thoải mái, cổ thậm chí có chút ít đau buốt.

Bất quá, anh nguyện ý.

Đến nơi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Tang Diễm nhú lại, đưa tay vuốt vuốt bả vai cứng ngắc, tay đã có chút tê rần.

Một bàn tay thon dài mạnh mẽ đẩy tay của cô ra, sức lực vừa phải mà xoa bóp giúp cô. Tang Diễm lập tức kinh ngạc, lập dịch người ra: “Anh, em tự mình làm là được rồi.”

Bàn tay Trác Việt dừng ở giữa không trung vài giây, đầu ngón tay khẽ động rất nhỏ, phảng phất nhớ lại độ ấm của cô. Thu tay lại nhìn về Tang Diễm, mang theo vài phần ảo não, “Thực xin lỗi, bả vai rất đau sao?”

“Cũng được...”

“Nghỉ ngơi một chút đi, đợi lát nữa đi ăn cơm.”

Năm giờ đường xe, đến nơi đã là thời gian ăn cơm trưa. Thị trấn nhỏ này khắp nơi đều lộ ra phong cách cổ xưa, con người nơi đây rất hiếu khách, không khí tươi mát lạ thường, nhiều loại phiến đá tự nhiên đặt cùng một chỗ, hình thành nên một mảnh phiến đá hẹp dài.

Năm giờ lái xe đến đích chỉ là giờ ăn trưa. Thị trấn đầy sự đơn giản, sự tiếp xúc của con người rất phong phú, không khí trong lành khác thường, và tất cả các loại đá phiến được đặt cùng nhau một cách tự nhiên để tạo thành một dải

“Rất thích nơi đây?” Trác Việt thấy đáy mắt cô mừng rỡ.

“Ừ, nơi đây là thị trấn nhỏ đẹp nhất mà em đến.” Tang Diễm gật đầu, giọng nói có chút hưng phấn.

“Nếu như em nói thích, về sau chúng ta có thể thường xuyên đến.” Anh một bước đứng trước mặt cô, Tang Diễm thấy trong lòng mờ mờ đen đen đầy thâm tình.

Cô thấy ánh mắt rõ ràng của anh - chỉ cần em nguyện ý, chỉ cần em ưa thích, chỉ cần em cao hứng, anh có thể làm tất cả.

Như trước không có dũng khí, cô một lần nữa bối rối mà chạy đi.

Sau khi ăn cơm trưa, nghỉ ngơi một lát các du khách không kìm nén được muốn ra ngoài dạo chơi một lát, Tang Diễm cũng như thế.

Trác Việt ngồi bên cạnh cô, có chút buồn cười mà nhìn cô. Trong ánh mắt cô rõ ràng tràn đầy chờ mong, nhưng lại rụt rè như một đứa bé, im lặng ngồi.

Thị trấn này có rất nhiều hàng hóa nhỏ, các loại đồ chơi nhỏ, cô đại khái sớm đã không chờ mong được. Anh luôn luôn biết cô ưa thích thu thập đủ loại vật phẩm nhỏ, thú vị, đặc biệt, thực dụng,...

Mấy năm nay cô thay đổi rất nhiều, nhưng thói quen yêu thích tắm sinh lại không thể sửa được, nhiều khi anh vẫn gặp được bóng dáng mấy năm trước của cô.

Điều anh tiếc nuối nhất chính là không thể yêu cô sớm hơn, cũng không chú ý quá nhiều về cô, dù sao khi đó cô cũng là người của Từ Mộ Duyên, mà anh với Từ Mộ Duyên là bạn tốt.

Nhiều khi anh cũng sẽ hối hận, hối hận vì sao lại để thanh xuân của Tang Diễm nhớ mãi không quên người kia -không phải anh.

Nếu như lúc trước cô ở cùng một chỗ với anh, anh tuyệt đối sẽ không bao giờ để cho cô tí ủy khuất nào, cũng sẽ không để cô một mình cô đơn trong hồi ức, thiếu sức sống mà vượt qua năm năm thời gian.

Anh sẽ luôn luôn luôn luôn bảo vệ cô.

Tác giả có lời muốn nói: Trác Việt được không? Mọi người có thích anh ta không? Mộ Duyên được không? Mọi người thích ai hơn?

16. Chương 16: Thật Ấm Áp

Edit: Doãn Cơ

Beta: Doãn An Nhiên

Hôm nay vừa đúng là cuối tuần, suốt cả ngày hôm nay Từ Mộ Duyên đi xem chung cư, từ trước tới nay anh vẫn luôn làm việc rất nhanh và dứt khoát, nhưng bây giờ đối với chuyện lựa chọn nhà ở anh lại có chút do dự.

Cô gái bán toà cao ốc vẫn đang cố gắng giới thiệu thì anh đã cảm thấy không yên lòng chút nào, ngón tay nhẹ nhàng ma sát màn hình điện thoại của mình, cuối cùng vẫn là gửi một cái tin nhắn.

Tang Diễm cùng Trác Việt đang đi dạo trên thị trấn thì điện thoại di động báo có tin nhắn, cô mở ra thì thấy là dãy số lạ kia.

“Tang Diễm, ngày mai em có rảnh không? Anh đang đi xem chung cư, em giúp anh tham khảo một chút được không?”

Xem chung cư, anh ấy muốn mua nhà sao? Trong thoáng chốc, cô nhớ đến anh từng nói qua rằng:” anh đã trở về, sẽ không đi nữa...”

Trác Việt cảm giác được người bên cạnh đột nhiên dừng chân đứng tại chỗ, anh xoay người và quay đầu lại, cô đang đứng ở trong đám người mà nhìn chằm chằm điện thoại di động, như có điều gì đó suy nghĩ. Trác Việt bước đến cạnh cô với ánh mắt buồn bã. ” Xảy ra chuyện gì?”

Cô như ở trong mộng mà tỉnh lại, đem điện thoại di động cất xong, bình tĩnh mở miệng: “Không có việc gì đâu.”

“Vậy là tốt rồi, chúng ta đi thôi.” Anh không cần hỏi cũng có thể đoán được là tại sao rồi.

“Được.”

Trác Việt rõ ràng cảm giác được, Tang Diễm mất hứng thú, cô không có hăng hái bừng bừng như lúc đầu, thần thái thi thoảng cảm giác có chút hoảng hốt.

Anh giả vờ như không biết chuyện gì. “Có phải cảm thấy mệt mỏi hay không? Anh đưa em về nghỉ ngơi trước nhé?”

Tang Diễm lắc đầu. “Không cần đâu, vẫn nên đi cùng mọi người thôi.”

Tiếng nói vừa dứt, điện thoại di động của Tang Diễm vang lên, vẫn là dãy số kia, nhưng lần này tin nhắn tương đối dài:

“Tang Diễm, anh đã nói rồi, lần này trở về liền tuyệt đối sẽ không đi nữa, anh xem căn chung cư ở ngay cạnh đại học B, anh hi vọng tương lai đây sẽ là nhà của chúng ta. Trước đây em đã hỏi anh có từng nghĩ tới tương lai của chúng ta hay không? Anh đã nghĩ qua, thế nhưng... Anh vẫn lựa chọn điều khiến cho em phải thất vọng cùng khổ sở, hiện tại anh hi vọng tất cả vẫn còn kịp.”

Còn kịp sao? Tang Diễm cũng đang tự hỏi bản thân, còn chưa nghĩ được đáp án cô liền cảm giác được một bàn tay ấm áp nắm lấy tay của mình.” Ở trên đường mà lại thất thần như vậy, là hết sức nguy hiểm đấy, anh nên nắm tay em mới yên tâm được.”

Tang Diễm trong nháy mắt có chút hoảng loạn, theo bản năng nhẹ nhàng rút tay của mình về. “Em không sao.”

Trác Việt mặt không chút biến sắc che lại cảm giác hụt hẫng, anh siết chặt bàn tay hơn, dường như muốn lưu lại cảm giác ở trong lòng bàn tay lâu hơn, giọng nói vẫn ôn hoà như cũ: “Vậy cũng không được thất thần nữa, nếu em còn ngây ngốc anh liền nắm lấy không buông tay đâu.”

“ ... ”

Từ Mộ Duyên đợi thật lâu vẫn không hề thấy có âm thanh báo tin nhắn, anh chậm rãi tắt máy để vào túi quần mình, xoay người tỉ mỉ mà quan sát toàn bộ căn phòng này.

Cô gái bán toà cao ốc cẩn thận quan sát người đàn ông trẻ tuổi anh tuần này, mấy năm cô công tác thì đây là lần đầu tiên cô gặp một vị khách có thần sắc bình tĩnh như vậy, thường xuyên nhìn chăm chăm điện thoại di động mà thất thần, giống như là không có ý muốn xem phòng vậy. Suy nghĩ chỉ chốc lát, cô mở miệng trước: ” Tiên sinh, nếu như ngài thích có thêm một chút cây hay hoa cỏ gì đó, căn nhà này có thể thoả mãn cái nhu cầu này, trên tầng hai sân phơi rất là lớn, có thể...”

“Liền chọn căn nhà này đi.” Từ Mộ Duyên đột nhiên cắt đứt lời cô.

Cô gái bán cao ốc mở miệng có chút cứng nhắc, hoàn toàn không có nghĩ tới anh rất nhanh liền quyết định, hôm nay hao hết miệng lưỡi cuối cùng cũng có hiệu quả, giật mình một chút, sau đó rất nhanh khuôn mặt liền tươi cười. “Vâng, tiên sinh có ý định thế chấp hoặc...”

“Thanh toán đầy đủ.”

“Được...” Cô gái bán cao ốc nhất thời cảm thấy vui sướng.

Anh nhớ tới bồn hoa ở nhà trọ của Tang Diễm, cô thích thu thập các loại đồ vật nhỏ khác nhau, cũng thích các loại thực vật hoa cỏ, Từ Mộ Duyên ở trên sân thượng dạo chơi một vòng, liền thoả mãn cười vui vẻ.

Có thể là thực sự lâu lắm rồi chưa có quay trở về, thành phố B thay đổi thật là lớn, Từ Mộ Duyên vốn định quay trở lại khách sạn, nhưng suy nghĩ một hồi liền lái xe hướng quán cà phê “Bỉ Ngạn”.

Mạc Nghiên mới vừa đưa con trai trở về nhà, lúc trở lại quán thì cũng là lúc Từ Mộ Duyên vừa vặn đi tới, xuất phát từ lễ phép lịch sự cô mở miệng nói: ” Hoan nghênh quý khách.”

Từ Mộ Duyên gật đầu, đột nhiên mở miệng: “Cô là bà chủ ở đây phải không?”

“Tôi là bà chủ, ông chủ là anh ấy.” Mạc Nghiên cười cười chỉ Lương Tranh đang bận rộn sau quầy bar.

Từ Mộ Duyên lại một lần nữa gật đầu, môi mỏng khẽ mím lại, tầm mắt quét một vòng trong quán nhưng không nhìn thấy được Tang Diễm đâu.

“Xin hỏi...Cậu là muốn tìm Tang Diễm phải không?” Mạc Nghiên do dự một chút, vẫn là mở miệng hỏi.

Anh ngược mắt nhìn về phía cô ấy, nhẹ nhàng nói: “Ừ.”

“Tang Diễm sẽ không đến đây trong vài ngày, sáng sớm hôm nay tôi gọi điện thoại cho cô ấy mới biết được, hai ngày sau cô ấy mới quay lại.” Mạc Nghiên chỉ chỉ chỗ Tang Diễm vẫn hay ngồi đó. “Cô ấy thường ngồi ở vị trí đó, có thể dễ dàng nhìn thấy cô ấy ở ngoài cửa.”

“Cảm ơn.” Từ Mộ Duyên đi thẳng đến chỗ cửa sổ đó, tùy ý mà gọi thêm vài thứ.

Lương Tranh thấy ánh mắt của bà xã luôn dừng ở trên một người đàn ông khác, nhất thời cảm thấy khó chịu giận giữ nói: “Tuy rằng người đàn ông kia so với anh đẹp trai hơn một chút, em cũng không cần phải nhìn chăm chăm người ta như thế chứ?”

“... Anh nói lung tung cái gì đấy!” Mạc Nghiên vỗ mạnh vào lưng anh. “Người đàn ông kia chắc chắn là cái người mà Tang Diễm vẫn hay nhắc tới, anh ta đến đây là để tìm Tang Diễm, em có chút hiếu kỳ mà thôi.”

Lương Tranh nhàn nhạt liếc cô một cái: “Bà xã, anh nghĩ em càng ngày càng thích nhiều chuyện.”

Ánh mắt của ông xã ý tứ hàm xúc quá rõ ràng, Mạc Nghiên từ ánh mắt đó thấy được tin tức rõ ràng là: “Em đã hội nhập vào hội ngồi lê đôi mách của phụ nữ rồi.”

“Anh là đang nói em già rồi phải không?” Phụ nữ luôn để ý đến tuổi tác của mình.

“Sao có thể như vậy? Em hiểu lầm ý anh rồi.” Lương Tranh vội vàng trấn an bà xã của mình.

“Xin lỗi, làm phiền một chút.”

Lương Tranh cùng Mạc Nghiên đồng thời ngẩng đầu lên, tầm mắt nhìn hướng người vừa nói. “Hai người có biết Tang Diễm đi đâu không?”

Do dự một lúc, Mạc Nghiên vẫn là nói cho anh biết. “Hình như nơi cô ấy đi đến là một cái thị trấn cổ, gọi là Thạch Trấn.”

“Cảm ơn.” Từ Mộ Duyên như trút được gánh nặng, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Khi xe chạy đến tốc độ cao, Từ Mộ Duyên mới cảm thấy được tâm tình bắt đầu thả lỏng hơn, không biết bắt đầu từ lúc nào, đáy lòng anh luôn mơ hồ có một chút gì đó bất an, luôn cảm thấy gặp cô sẽ cảm thấy an tâm hơn.

Lúc này, anh đã không thể không thừa nhận, lòng tự tin của anh bắt đầu bị lay động, đối với Tang Diễm anh đã không còn cái loại tự tin này nữa rồi, nhiều hơn vài phần thận trọng. Trong cuộc tìm kiếm tình yêu trở lại này, nó đã là một tảng băng mỏng, nếu bỏ lỡ, là bỏ lỡ cả đời.

Cả cuộc đời, phải mất bao lâu mới có thể hoàn thành, nếu không có cô, thực sự là tiếc nuối.

Từ Mộ Duyên đến Thạch Trấn đã là 11 giờ khuya. Khi tìm được một cái khách sạn anh liền ở lại, sau đó anh gửi tin nhắn cho Tang Diễm.

Tang Diễm cùng Trác Việt đang đi dạo ở chợ đêm, đi bộ đến cuối đường không khí náo nhiệt bỗng giảm hẳn, xung quanh yên tĩnh hơn rất nhiều. Đúng lúc này điện thoại di động bỗng kêu lên, cô theo bản năng hơi sững sốt, trực giác nghĩ đến đây số lạ kia.

Chỉ là trong nháy mắt, tay của cô được một bàn tay ấm áp nắm lấy, Trác Việt cúi đầu, khoé miệng anh mỉm cười, giọng nói trầm thấp dễ nghe còn mang theo một chút cậy mạnh: “Anh nói rồi, nếu em còn ở trên đường mà tiếp tục gặp người anh sẽ liền nắm không buông tay.”

Tang Diễm hoảng hốt trong nháy mắt, cố hết sức mà rút tay ra, nhưng cố gắng mấy cũng không rút ra được, cô bèn ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt mông lung có ánh nước, trông rất là tủi thân.

Trong lòng anh căng thẳng, khó chịu đến cực điểm, một lúc lâu sau anh mới thở dài một tiếng than thật nhẹ.

“Tang Diễm, đừng luôn từ chối anh, được không?” Anh bỗng nhiên nghiêng người ôm lấy cô, cảm giác được cô đang ở trong ngực nhẹ nhàng run lên, vẫn như cũ luyến tiếc mà buông ra.

Cô nghe thấy anh thì thầm bên tai, giọng nói nhẹ nhàng hết sức nghiêm túc, từng lời như in vào lòng cô: “Tang Diễm, em không cần phải ra ngoài, đợi anh từ từ bước vào, anh chỉ cần em chờ anh là tốt rồi.”

Đôi mắt cô rưng rưng như muốn khóc, người đàn ông này thật ấm áp, vì sao cô lại không đồng ý? Cô cố chấp mà hoài niệm một thứ từ lâu đã không còn hơi ấm.

Cô từ nhỏ đã rất cố chấp, nếu đã nhận định một việc gì thì rất khó thay đổi, đối với tình cảm cũng như vậy, khi đã nhận định một người thì chính là người đó.

Mỗi lần cô nhớ tới đoạn tình cảm trước kia, cô sẽ luôn tự trách bản thân rằng: “khi đó quá mức vui vẻ, nên mới có thể khiến cho ký ức lưu lại lâu như vậy.” Cô không nhận được tự giễu, bản thân đúng là một cô gái ngốc nghếch, luôn cho rằng chỉ cần hai người thích nhau, cố gắng nỗ lực là có thể cùng nhau đi hết cuộc đời.

Lúc này đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, cắt đứt không gian yên tĩnh, Tang Diễm cứng người ở trong ngực của Trác Việt, nhẹ nhàng đẩy anh ra. “Điện thoại của em kêu, anh, anh buông em ra...”

“Đừng di chuyển, để anh ôm một lát.” Trác Việt ôm thật chặt người trong ngực, chóp mũi quanh quẩn hương thơm nhàn nhạt trên người cô, anh thực sự luyến tiếc buông ra.

Anh sợ rằng đây sẽ là cái ôm duy nhất trong cuộc đời này.

17. Chương 17: Anh Tôi Tìm Em

Edit: Doãn Tử Du

Beta: Doãn An Nhiên

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện tại không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Từ Mộ Duyên nắm chặt điện thoại trong tay, con mắt lóe lên ánh sáng âm trầm, lần đầu tiên bởi vì tìm không thấy một người mà thấp thỏm lo âu.

Tin nhắn gửi đi đều chưa được trả lời lại, mấy lần gọi điện thoại đều không có người tiếp máy, cô đây là quyết định muốn trốn anh ư? Không đúng, lúc trước khi cô tức giận, mỗi lần anh gọi điện thoại đều không bao giờ trực tiếp cắt đứt, chưa bao giờ có tình huống không nghe máy như bây giờ.

Nhớ rõ có một lần, hai người đang mâu thuẫn với nhau, anh gọi cho cô ba lần, cô đều không trả lời ba lần. Cuối cùng, anh ngấm lại vẫn là đợi cô hết giận rồi gọi tiếp, anh vừa mới để điện thoại xuống không đến hai phút, điện thoại của cô liền gọi tới.

Điện thoại vừa mới bắt máy, cô liền ủy khuất mà lên án anh:” Mộ Duyên, nếu như em treo điện thoại của anh, chính là em đang tức giận, anh tại sao lại không có kiên nhẫn như vậy. Nếu như anh gọi cho em hơn hai cuộc nữa, gọi tới cuộc thứ năm em sẽ tha thứ cho anh rồi...”

Tưởng tượng đến bộ dạng bĩu môi ủy khuất của cô, Từ Mộ Duyên đáy lòng liền mềm nhũn, cười nhẹ nói khẽ:” Được, được, được,... Lần sau anh sẽ gọi cho em tới khi em chịu bắt máy mới thôi được không nào?”

Giọng nói của cô liền lập tức lạnh lạnh phấn khởi:” Tốt! Rất tốt! Vô cùng tốt!”

Ước định này liền mãi mãi tồn tại, lúc hai người mâu thuẫn nhau, Từ Mộ Duyên luôn kiên nhẫn một lần rồi lại một lần cầm điện thoại gọi điện cho cô, mỗi lần gọi đến lần thứ năm liền nghe được tiếng nói đặc ý lại ra về âm trầm:” Một hai ba bốn năm, em tha thứ cho anh rồi!”

Đó là cô của năm năm trước, bây giờ cô của năm năm sau thì...

Đột nhiên lại suy nghĩ một ý nghĩ đáng sợ trong đầu, sự sợ hãi vô biên cùng bối rối lập tức bao trùm lấy anh, anh bối rối mà lao ra ngoài cửa, một lần nữa gọi dây số của Tang Diễm.

Sau một hồi âm thanh, lại một lần nữa truyền đến giọng người phụ nữ lạnh như băng, Từ Mộ Duyên điều tra điện thoại của Trần Tả, ngón tay đã không khống chế nổi mà khẽ run.

“Giúp tôi điều tra hôm nay đoàn du lịch từ thành phố đến suối Thạch Trấn có mấy cái, tìm một người con gái tên Tang Diễm, bọn họ du lịch ở công ty nào, hết thấy phải biết rõ ràng.”

Ở bên đầu kia điện thoại, giọng nói của người đàn ông trẻ tuổi - dồn dập bất an. Cho dù Trần Tả đã làm việc chung vài năm với anh, cũng chưa bao giờ thấy anh như vậy, hơn nửa đêm bị ông chủ đánh thức, cô sững sờ nói:” Từ tổng..... bây giờ là hơn nửa đêm.....”

“Lập tức! Lập tức!”

Giọng nói trầm trọng gầm nhẹ lên, Trần Tả lập tức bừng tỉnh, vội vàng đứng dậy gọi điện thoại....

Điện thoại vang lên lại ngừng, người gọi điện thoại tựa hồ rất kiên nhẫn, tiếng chuông tiếp tục không ngừng. Trác Việt đối với việc này liền mất điếc tai ngơ, lúc này mọi thứ đối với anh điều không quan hệ, thời gian tĩnh chỉ*, chỉ có người con gái yên lặng trong ngực anh.

(*)thời gian ngừng trôi.

“Trác Việt, em, em muốn nghe... Vang lên đã lâu vậy rồi, ngộ nhỡ có chuyện gấp thì phải làm sao bây giờ? Anh trước hết để cho em thoáng xem thử là ai gọi...” Tang Diễm hết sức nóng nảy, hai tay của anh một mực đem cô giam cầm trong ngực, cô dịch chuyển không ra nửa phần. Chuông điện thoại vang lên nhiều lần như vậy, cô thực sự sợ có chuyện gì đó gấp gáp.

Mặc dù sẽ không bỏ, Trác Việt vẫn buông lỏng tay ra, nghiêng người đứng ở bên trái cô, tay phải nhẹ nhàng nắm tay áo mảnh khảnh, mặt mày mỉm cười. Cô trước kia luôn gọi anh là học trưởng, cái này là lần đầu tiên cô kêu tên của anh, thật là dễ nghe.

Ngày mùa hè quần áo rất mỏng, Tang Diễm thậm chí có thể cảm giác được lòng bàn tay ấm áp của anh, xuyên thấu qua áo mỏng như tơ lụa nhanh chóng truyền đến da dẻ của cô. Cô không được tự nhiên mà bước hai bước, từ trong túi lấy điện thoại ra, cô không kịp xem được tên người gọi, tiếng chuông lại một lần nữa im bật.

Rất nhanh, tiếng chuông lại một lần nữa vang lên, nhìn lên số điện thoại nhảy lên màn hình, tâm tình lo lắng của Tang Diễm như dội trúng một thau nước đá, tỉnh táo lại.

Ngón tay của cô che chắn dãy số màn hình trên điện thoại, Trác Việt chỉ thấy dãy số đuôi 0819, Tang Diễm sinh nhật tháng tám ngày mười chín, số đuôi di động của Từ Mộ Duyên cũng 0819.

Anh nhìn được Tang Diễm do dự một chút, cuối cùng nhận điện này, cô thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không cho anh, chuyên chú chăm chăm vào mặt đất.

“Tang Diễm? Có phải em hay không?”

Từ Mộ Duyên lập tức gấp rút rối loạn, giống như vừa mới vận động xong, cái gì không phải là cô? Tang Diễm không rõ ràng cho lắm, “Có chuyện gì sao?” Vừa mới nói xong, cô giống như nghe được anh thở phào một cái thật dài.

” Tại sao vừa rồi lâu như vậy mà em không có nhận điện thoại?” Từ Mộ Duyên chậm dần bước chân, nghe được tiếng nói của cô, cả người đều trầm tĩnh lại.

Vì cái gì lâu như vậy không có nhận điện thoại, Tang Diễm vô ý thức mà nghiêng đầu nhìn Trác Việt, con mắt anh đen bóng, ánh mắt rục rịch mà nhìn ánh mắt cô, cô cuống quýt quay người lại, “Em, em, em.... không có gì.”

Đầu kia im lặng, Tang Diễm cũng không nói gì thêm nữa.

Từ Mộ Duyên dọc theo phiến đá bên đường đi đến bên dòng suối, tùy ý ngồi ở phiến đá bên trên, nhìn về phía dòng suối phát ra ánh sáng, đột nhiên lên tiếng nói:” Anh đang ở suối Thạch Trấn.”

“Anh, anh nói... anh đang ở đâu?” Cô kinh ngạc ngẩng đầu, trong tiếng nói mang theo vài phần không thể tin.

“Anh ở suối Thạch Trấn.” Anh dừng một chút, “Em đang ở đây, cho nên anh tới tìm em.”

Bên mình đang cần tuyển edit cho bộ “Giữa những nhớ quên”, ai cảm thấy có thể làm được thì ib cho team ạ. Cảm ơn mọi người đã xem.

18. Chương 18: Cảnh Ba Người

Edit: Doãn Thiên Ngân

Beta: Doãn An Nhiên

“Bây giờ em đang ở đâu?” Từ Mộ Duyên thì thầm rất lâu mà không nghe thấy câu trả lời của cô.

Sau vài giây, điện thoại đã cúp máy...

Từ Mộ Duyên nhìn chăm chăm vào điện thoại trong sự hoài nghi. Hai giây sau, chị Trần gọi đến.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Từ Mộ Duyên đứng dậy bắt đầu tìm nhà trọ mà chị Trần nói trên đường phố. Với sự giúp đỡ của những người đi đường, không lâu sau anh đã tìm thấy nó.

Tang Diễm cúp điện thoại, hoàn toàn không biết phải làm sao bởi vậy theo bản năng cô muốn trốn đi.

Đột nhiên, cô không biết cách đối mặt với Từ Mộ Duyên, làm thế nào để đối mặt với Trác Việt, vừa nghĩ đến người đàn ông cô không muốn buông bỏ cô muốn khóc.

“Khuya rồi, chúng ta về thôi, sáng mai còn có hoạt động.” Im lặng nhìn cô thật lâu, Trác Việt bước đến bên cạnh cô, nhẹ nhàng nắm tay cô.

Cô như bị kinh hãi, vội vàng rút tay lại, dường như cảm thấy hành động của mình quá lớn. Cô lúng túng và xin lỗi: “Tôi sẽ tự đi.”

Ý từ chối quá rõ ràng, thần sắc của Trác Việt bỗng trở nên ảm đạm “Ừ, đi thôi.”

Bầu trời đêm đầy sao, mặt trăng của thị trấn dường như sáng hơn thành phố, ánh trăng nhẹ nhàng phản chiếu trên mặt đất, Tang Diễm nhìn bóng của hai người trên mặt đất, suốt quãng đường đều im lặng.

Từ Mộ Duyên đứng trước cửa nhà nghỉ nhìn thấy hai người đi cạnh nhau. Hai người ngày càng tiến lại gần, mang theo một vài chiếc túi nhỏ trên tay phải, không cần đoán anh cũng biết đó là những món đồ nhỏ mà Tang Diễm rất thích. Niềm vui trong lòng bỗng chốc rơi xuống đáy cốc, trong đầu chỉ còn có: cô đi du lịch với Trác Việt, chỉ có hai người.

Tang Diễm theo bản năng cúi đầu xuống, dường như có thể cảm nhận được ánh mắt thiêu đốt của anh. Ngẩng đầu lên thấy anh đang sưng sốt, cô dừng bước dường như không nghĩ anh sẽ đứng ở cửa khách sạn cô đang ở.

Dưới màn đêm, vẻ ngoài đẹp trai và khí chất nổi bật của anh bị vấy bẩn bởi một sự bí ẩn. Cô không thể thấy rõ biểu cảm của anh, nhưng cô có thể cảm nhận được đôi mắt rực cháy trong bóng tối của anh mang theo một chút tức giận và kiềm chế.

Người đi kèm tinh nhất là Trác Việt. Anh muốn tiếp cận và đưa cô đi, nhưng cánh tay đưa lên bỗng dừng lại giữa không trung - anh không muốn bị cô từ chối anh trước mặt Từ Mộ Duyên. Thả tay xuống, anh cúi đầu nhắc nhở cô gái đang đứng kế bên, cố gắng nói với giọng điệu thoải mái: “Nếu em không muốn, anh sẽ đưa em đi.”

Cô ngược lên nhìn anh hơi ngây người có chút không hiểu tại sao anh lại bình tĩnh như vậy. Sau khi Từ Mộ Duyên trở về Trung Quốc, họ không bao giờ đề cập đến, khi bên nhau rõ ràng trong lòng biết rất rõ nhưng lại cố tỏ ra như không có gì. Lúc trước cô luôn sợ khi nhắc đến điều đó, nhưng giờ là cô không muốn đề cập đến nó. Còn anh thì sao? Tại sao anh cũng như vậy không đề cập đến nó?

“Tang Diễm, nếu anh ta đã trở lại, chúng ta sớm muộn gì cũng phải đối mặt.”

Anh đang nói chúng ta chứ không phải một mình cô.

“Chúng ta?” Cô lẩm bẩm, gương mặt lộ sự bối rối.

Khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười cay đắng trái tim mơ hồ cảm thấy đau. Cô vẫn trừu anh ta. Anh ta đột nhiên ngược nhìn Từ Mộ Duyên giọng anh ta thấp dần “Trong năm năm qua, anh đã một mực chờ đợi em, rốt cuộc em có muốn đi cùng anh hay không? ”

Thấy vẻ mặt cô không còn mờ mịt nữa, anh tiến lên một bước khẽ mỉm cười với cô. “Vậy nên Tang Diễm, đừng đem anh bỏ qua một bên nữa, được không?”

Không đợi câu trả lời của cô, Trác Việt dẫn cô đến trước mặt Từ Mộ Duyên, Tang Diễm nhìn lưng anh sững sờ, sau khi lấy lại tinh thần mới từ từ theo sau anh, quả thực giống như không thể trốn thoát.

Đèn đường trong thị trấn hơi mờ trời khá khuya dòng người ngày càng ít đi thậm chí là không còn ai trên đường. Từ Mộ Duyên không thể nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt của họ. Anh chỉ thấy hai người dường như đang thì thầm thân mật. Một linh cảm xấu khiến anh bất an. Khi Trác Việt đi tới, anh cũng bước nhanh về phía trước.

“Không nghĩ rằng cậu sẽ đến.” Trác Việt là người đầu tiên lên tiếng.

“Tôi cũng không nghĩ cậu cũng tới.” Từ Mộ Duyên không bao giờ nghĩ rằng người bạn thân nhất của mình trong thời đại học sẽ trở thành đối thủ của anh. Anh thấy Tang Diễm dừng lại ở khoảng cách vài mét, do dự và dường như không muốn đối mặt với anh.

“Đây không phải là lần đầu tiên tôi đi du lịch với cô ấy. Đừng quên rằng trong khoảng thời gian năm năm tôi luôn ở cạnh cô ấy.” Giọng nói Trác Việt không cao hay thấp, tuy xa cách, nhưng khéo léo. Dù cách mấy mét nhưng cô vẫn nghe rất rõ.

Trác Việt đắm thẳng vào nỗi đau của Từ Mộ Duyên, anh im lặng nắm chặt tay, sự vắng mặt năm năm đã trở thành cái gai trong tim anh, luôn đâm vào lòng, luôn nhắc nhở anh. Mỗi lần nghĩ đến những điều mà Trác Việt đã nói, anh luôn có cảm giác hối hận. Trên thực tế, Trác Việt nói không nhiều thậm chí có thể nói là ngắn gọn nhưng Trác Việt lại có thể an ủi, chăm sóc, bảo bọc, làm những việc ngu ngốc vì Tang Diễm trong khoảng thời gian anh rời đi.

Anh đã nghĩ rằng... cô trong sáng, lạc quan nên khi anh đi có lẽ cô sẽ khó chịu nhưng cũng sẽ không lâu, nhưng anh đã sai - hoàn toàn sai.

Từ Mộ Duyên nhìn chằm chằm vào Tang Diễm, ngay cả Trác Việt cũng quay lại nhìn cô, nhưng Tang Diễm cúi đầu không nhìn vào đôi mắt cháy rực như ngọn đuốc của họ mà im lặng đi qua.

Từ Mộ Duyên và Trác Việt nhìn nhau, ngay khi họ nghĩ cô sẽ đi xa, cô đột nhiên quay lại và, trong ánh mắt ngạc nhiên của họ, chậm rãi nói: “Hai người quay về đi, tôi nghĩ tôi sẽ ở lại đây hai ngày.”

Dường như cô đang chờ đợi câu trả lời. Tang Diễm ngoan cố đứng im, tầm nhìn của cô rơi vào Từ Mộ Duyên sau đó chuyển sang Trác Việt.

Hai người đàn ông cao to và đẹp trai như nhau, nhìn nhau không mở miệng. Họ dường như không sẵn sàng thỏa hiệp. Như thể anh không mở miệng thì tôi cũng không mở miệng.

“Nếu hai người đều muốn ở lại vậy tôi sẽ trở về.” Tang Diễm nói xong xoay người rời đi.

“Đợi đã.”

“Đợi đã.”

Từ Mộ Duyên và Trác Việt lên tiếng cùng một lúc, Tang Diễm quay đầu lại, Từ Mộ Duyên tiếp tục nói: “Anh sẽ về vào sáng mai, em....đi chơi vui vẻ.”

“Cậu lái xe tới?” Từ Mộ Duyên hỏi Trác Việt. Sau khi thấy gật đầu, Trác Việt liền quay sang Tang Diễm. “Ngày mai anh và cậu ta sẽ cùng trở về, em đừng nghĩ nhiều về điều đó. Nếu đã đến rồi thì hãy chơi thật vui.” Anh mỉm cười nói “Cùng lắm thì lần sau chúng ta sẽ quay lại đây.”

Rõ ràng là khiêu khích, Từ Mộ Duyên đi đến chỗ Tang Diễm thì thầm: “Quay về nghỉ ngơi sớm.”

Sau khi nhận được câu trả lời, Tang Diễm thở phào nhẹ nhõm và gật đầu: “Ừ.”

“Tại sao anh còn đi theo tôi?” Tang Diễm cau mày nhìn Từ Mộ Duyên bước vào nhà nghỉ.

“Tôi cũng ở đây.”

“...” Không nhìn anh nữa, Tang Diễm đi lên lầu một mình.

Từ Mộ Duyên dõi theo cô cho đến khi cô vào phòng và đóng cửa anh khẽ thở dài.

“9h sáng, Tang Diễm sẽ đi cùng với đoàn du lịch. Chúng ta quay về thành phố lúc 8 giờ! Tôi nghĩ có lẽ cô ấy không muốn chúng ta xuất hiện trước mặt mọi người cùng một lúc.” Trác Việt ngủ ở bên cạnh phòng của Tang Diễm, anh ta đang dựa người vào cửa nói.

“Tôi cũng có ý này.” Từ Mộ Duyên gật đầu.

19. Chương 19: Lúc Anh Không Ở Đây

Edit: Doãn Tử Du

Beta: Doãn An Nhiên

Sáng ngày thứ hai, lúc Tang Diễm vừa mới tỉnh lại, khởi động điện thoại di động liền có hai tin nhắn nhảy lên:

“Tang Diễm, anh đi về trước, biết rõ em rất thích nơi này, lần sau anh sẽ đưa em đi lần nữa” - Trác Việt.

“Tang Diễm, chờ em trở về, anh sẽ đi đón em” - Từ Mộ Duyên.

Để điện thoại di động xuống, Tang Diễm xoa nhẹ đôi mắt đau xót, đứng dậy bước vào nhà vệ sinh. Tối hôm qua Từ Mộ Duyên xuất hiện thành công làm cho cô mất ngủ, nhìn người trong gương cảm thấy hơi mệt mỏi, mắt có quầng thâm xanh đen nhàn nhạt, đột nhiên cảm thấy chính mình thật lạ lẫm. Mặt của cô lúc nào cũng thon gầy, ánh mắt của cô lúc nào cũng trở nên trầm tĩnh như vậy....

Cô nhớ rõ người kia từng nói ánh mắt của cô rất đẹp, rất có sức sống, anh thích nhất xem cô cười đến cong cả mắt. Nhìn đôi mắt trầm tĩnh trong gương, Tang Diễm chậm rãi cúi đầu xuống.

Sau khi xuống lầu, có người hỏi Tang Diễm:” Bạn trai của cô đâu?”

Đồng hành chuyến đi có ba cặp vợ chồng, trong đó có một đôi là Tang Diễm và Trác Việt bị ngộ nhận là vợ chồng. Hai người có dáng người khai chất xuất chúng, mọi người đều sâu sắc, lúc này đều nghiêng đầu nhìn về phía Tang Diễm.

Tang Diễm vốn là sững sờ, vài giây đồng hồ mới phản ứng được đối phương hỏi là Trác Việt, lúc đang muốn mở miệng giải thích, cô hướng dẫn viên du lịch đã nói trước:” Trác Việt tiên sinh sáng hôm nay đã gọi điện nói với tôi, anh ấy đã có việc về thành phố trước rồi.”

“Thì ra là như vậy...!”

Có lẽ là do sắc mặt thoáng tái nhợt của cô khiến mọi người hiểu lầm cô cùng Trác Việt cãi nhau. Mọi người không ai muốn hỏi nhiều nữa, Tang Diễm cũng không có ý định giải thích.

Chẳng qua là cũng chỉ là tình cờ gặp mọi người, không ai biết người đây là người nào, giải thích cũng không có nhiều ý nghĩa lắm.

Khi đi du lịch, Tang Diễm vẫn luôn buông lỏng ý thức của mình, một lần đến với một nơi mới, trong đầu cũng sẽ có nhiều thêm một phần trí nhớ. Ý nghĩ của cô rất ngây thơ, nếu có một ngày trí nhớ trong đầu của cô nhiều đến nỗi không thể nhớ được nữa, cô có thể đem những cái trí nhớ dĩ vãng kia chậm rãi loại trừ.

Hoặc là... chỉ muốn đi thêm nữa... nhiều nơi đẹp hơn nữa, dùng chuyến du lịch quên đi những suy nghĩ đau nhức.

Hai ngày ngắn ngủi trôi qua rất nhanh. Tang Diễm ngồi trên xe buýt liền bắt đầu cảm thấy khấn trương, lo lắng vừa đến thành phố, sẽ chứng kiến hai người đàn ông cùng đứng trước mặt cô, sau đó sẽ cho cô lựa chọn sẽ ngồi trên xe của ai....

Cô thậm chí đã nghĩ ra cách ứng xử tốt rồi, lúc xuống xe lại chỉ thấy một mình Từ Mộ Duyên. Mặc dù không muốn đối mặt với anh, nhưng không nhìn thấy Trác Việt Tang Diễm vẫn nhẹ nhàng thở phào một cái.

Từ Mộ Duyên trực tiếp đi về phía cô, đoàn du khách nhao nhao xuống xe, có chút lạ lẫm mà nhìn người đàn ông tuấn, mà càng hiểu kỳ thì ánh mắt lại rơi vào người Tang Diễm càng nhiều, nguyên nhân không nói cũng biết.

Anh mỉm cười muốn đưa tay cầm giúp balo trên tay cô, lại bị cô tránh qua, "Em tự mình cầm được."

Cô vội vàng đi qua bên cạnh anh, trong lúc tình thế cấp bách Từ Mộ Duyên đưa tay giữ chặt cô, không nói gì mà đưa cô đến bên xe, mở cửa chỗ xe lái phụ, thấp giọng mở miệng: "Lên xe đi, để anh đưa em về nhà."

Từ Mộ Duyên tay phải vịn cửa xe, tay trái đặt ở cửa xe bên trên, Tang Diễm đứng trong không gian nhỏ đó, ra không được. Cô không nhận được nhủi mảy, bờ môi nhỏ nhích nhích thẳm nói câu gì đó, Từ Mộ Duyên nghe không rõ. Vừa lúc muốn hỏi cô, cô đã thấp người ngồi vào ghế lái phụ.

"Có thể đóng điều hòa được không?" Sau khi xe hòa nhập vào dòng xe cô, Tang Diễm một mực trầm mặc bỗng nhiên mở miệng. Mặt Trời sớm đã xuống núi, bầu trời dần âm u, ban ngày lại khô nóng. Trong xe điều hòa quá lạnh, cánh tay của cô không khỏi nổi lên da gà.

Phía trước đèn đỏ, Từ Mộ Duyên nghiêng đầu đã bắt gặp cô nhẹ nhàng chà xát cánh tay của mình, vội vàng tắt điều hòa, thả cửa xe xuống, chìa tay đụng vào cánh tay cô, cảm giác lạnh buốt khiến anh nhăn hai đầu lông mày lại. Anh tự tay cầm chặt cánh tay của cô lại, lạnh buốt, lời nói mang theo một tia chất vấn: "Thế chất của em bao giờ lại trở nên yếu đến như vậy?"

Lòng bàn tay của anh thật ấm áp, dán tại làn da mát lạnh của mình, rất thoải mái, Tang Diễm không có đẩy anh ra. Thẳng đến khi phía sau vang lên tiếng kèn sắc nhọn, cô mới giật mình đẩy tay của anh ra nhắc nhở: "Đèn xanh kìa."

Từ Mộ Duyên lúc này mới thu tay lại, một lần nữa lại hòa nhập vào dòng xe cô, lông mày của anh vẫn như trước mà chau lại, lại một lần nữa lên tiếng: "Em vẫn chưa trả lời anh, thế chất của em tại sao lại yếu đến như vậy? Mấy năm nay em đều không có... không có chiều cổ bản thân của mình thật tốt ư?"

Tiếng nói của anh do dự vừa chất vấn bắt đầu nói nhỏ, ngoài cửa sổ gió đêm lướt nhẹ qua bên tai, Tang Diễm hầu như không nghe được câu tự trách nói nhỏ kia, cô đưa tay sờ sờ cánh tay của mình, tiết trời đã ấm lại. Về phần lúc trời lạnh buốt, hoàn toàn là bởi vì ngồi trên xe buýt 10 giờ, hơi lạnh đã ngấm quá đủ, thời gian da tự nhiên sẽ biến mất, xuống xe không đến năm phút, lại trở về hơi lạnh mười phần trong xe, đương nhiên cảm thấy có chút mát mẻ. Đối với vấn đề mà anh hỏi, cô chỉ nhàn nhạt giải thích: "Không có gì, chẳng qua là ngồi quá lâu dưới máy điều hòa mà thôi."

Đối với câu trả lời của cô, Từ Mộ Duyên chẳng qua chỉ nắm chặt tay lái lại, đáy lòng như có cái gì đó chặn lại. Trước kia cô hình như cũng không có chăm sóc tốt chính mình, ăn cái gì cũng không có cấm kỵ, mùa đông ăn mặc cũng không đủ,... Chẳng qua lúc đó anh sẽ ngăn cô ăn đồ tùy tiện, anh sẽ gọi cô nên mặc nhiều đồ hơn nữa,...

"Anh muốn đưa em đi đâu?" Tang Diễm nhìn về phía ngoài cửa sổ, mới phát hiện đây không phải là đường về nhà của cô.

"Chúng ta đi ăn cơm."

"Tại sao phải cùng anh ăn cơm? "

Đối với cô hỏi lại, Từ Mộ Duyên trở mắt trong chốc lát mới trả lời lại: "Tang Diễm, anh đã trở về được một tháng, chúng ta còn chưa cùng nhau ăn cơm một lần nào, đêm nay cùng nhau ăn cơm đi, lập tức tới nơi ngay."

Tựa hồ sợ cô như bình thường mà cự tuyệt, Từ Mộ Duyên bỗng nhiên tăng tốc xe, Tang Diễm thấy bàn tay anh đẹp mắt mà chuyển động tay lái, rõ ràng bên mặt căng thẳng, môi mỏng mím thật chặt, bỗng nhiên lúc đó câu từ chối lại không thốt ra được.

Mười phút sau, Tang Diễm liền cảm thấy hối hận, nhìn xem nhà kia đã cải tiến qua, cấp bậc rất cao nhả lại mang theo vài nét Tây, cô cảm thấy anh nhất định là cố ý, nhất định đó.

Đây là lần thứ nhất anh mang cô đi ăn cơm nhà hàng Tây, lần thứ nhất vì cô cắt bỏ bít-tết nhà hàng, là bọn họ đã tới rất nhiều nhà hàng Tây...

Cô giận dữ mà nhìn về phía anh, anh nhưng lại nở nụ cười: "Đi thôi, thật lâu chưa có tới."

"Đúng vậy! Năm năm..." Cô thì thào nói nhỏ, cô năm năm rồi chưa ăn bò bít-tết.

Nụ cười trên mặt Từ Mộ Duyên lập tức dừng lại, đưa tay nắm tay cô vào nhà hàng, Tang Diễm như một con rối nhỏ tùy ý để anh nắm tay.

20. Chương 20: Bất Ngờ

Edit: Doãn Thiên Ngân

Beta: Doãn An Nhiên

Đây là lần đầu tiên họ đi ăn đồ ăn phương Tây, ở đây vẫn chỉ là một nhà hàng phương Tây bình thường. Sau năm năm, khu vực này đã được mở rộng và trang trí đổi mới hoàn toàn. Dường như mọi thứ đã thay đổi điều duy nhất không thay đổi là ánh sáng ở đây một màu vàng ấm áp.

Tang Diễm thỉnh thoảng cũng đi ngang qua nhà hàng này mỗi lần đều không thể không liếc mắt nhìn, nhưng không bao giờ có can đảm để bước vào. Bỗng một ngày nọ, cô thấy bảng hiệu nhà hàng thay đổi, trang trí thay đổi mọi thứ đều thay đổi. Cô cảm thấy đau đớn trong lòng. Cô gần như hoảng loạn chạy đến. Người phục vụ đứng trước cửa nhiệt tình chào cô nhiệt tình: "Tiểu thư, nhà hàng chúng tôi vừa được tân trang lại hoàn toàn và mở cửa trở lại vào ngày hôm nay, có nhiều món giảm 50% và nhiều loại miễn phí khác..."

Người phục vụ nói rất nhiều, nhưng Tang Diễm không nghe rõ. Cô đi vào trong nhà hàng cho đến khi nhìn thấy ánh sáng màu vàng ấm áp. Đó là màu cô quen thuộc nhất, và cũng là điều cô cảm thấy yên tâm nhất, ít nhất là không thay đổi hoàn toàn. Có lẽ cô không nhận ra mình luôn cảm thấy mâu thuẫn, cô muốn chôn vùi tất cả những ký ức liên quan đến anh, nhưng cô lại đặc biệt quan tâm đến nơi họ có những kỷ niệm đẹp, vì cô sợ một ngày nào đó anh sẽ trở lại không còn người còn vật nữa.

Dưới ánh sáng của kính, hình bóng của anh rõ ràng và đẹp đẽ vẻ ngoài của anh vẫn mềm mại như năm năm trước.

Tang Diễm luôn duy trì sự im lặng nhưng khi nhìn thấy những khi nghĩ đến những hình ảnh trước kia cô bỗng muốn khóc.

Lần đầu tiên cô đến nhà hàng phương Tây, cô đã rất lo lắng vì cô không ăn thức ăn phương Tây, hơn nữa cô không biết sử dụng dao và nĩa. Dường như anh nhìn thấy sự bối rối của cô. Anh ghé vào tai cô thì thầm: "Em chỉ cần phụ trách ăn thôi."

Trên thực tế, anh luôn như thế này, luôn có thể dễ dàng nhìn thấy những suy nghĩ cẩn thận của cô, ngay cả khi không có sự cởi mở của cô. Lúc đó, cô luôn cảm thấy mình thật may mắn. Cô đặc biệt may mắn vì cô thích anh. Anh cũng thích cô. Cô không bao giờ theo đuổi ai sẽ thích ai, ai sẽ trả nhiều hơn, ai sẽ rời bỏ ai trước...

Trước kia, mỗi lần đến đây, cô đều lặng lẽ chờ anh cắt miếng bít tết và đưa đến trước mặt cô.

Sau này, cô không bao giờ ăn bít tết nữa.

Trác Việt nghĩ rằng cô không thích bít tết, chỉ có cô mới biết không phải là không thích mà là vì người cắt bít tết cho cô không còn ở bên cô nữa.

Từ Mộ Duyên đem tất cả các phần bít tết cắt hết sau đó ngẩng đầu lên lại phát hiện ánh mắt cô phủ một tầng hơi nước. Đôi mắt cô mở to và nhìn anh. Rõ ràng là đôi mắt cô đầy nước mắt, nhưng cô vẫn không chịu để cho những giọt nước mắt đó chảy xuống. Anh thấy cô đang cố kiềm chế cảm xúc và từ từ đưa nước mắt chảy ngược vào trong.

Anh chỉ cảm thấy cổ họng mình cay đắng, hơi thở của anh chậm lại vài phút. Ngay cả miếng bít tết cắt xong cũng không thể đẩy qua cho cô, sợ nước mắt cô rơi ngay lập tức.

Tầm nhìn không rõ ràng làm Tang Diêm không thể nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt anh đến khi nước mắt được đẩy lùi một chút tầm nhìn mới rõ hơn một chút. Cô nhìn thấy sự đau khổ quen thuộc trên gương mặt của anh. Trước đây khi cô khóc, biểu tình của anh luôn là như vậy, anh sẽ cau mày đôi mắt sáng quắc đầy mắt lộ vẻ đau lòng.

Ngay giờ khắc này, Từ Mộ Duyên có thể chắc chắn rằng Tang Diêm còn tình cảm với anh, thế nhưng anh lại không hào hứng chút nào. Có gì thú vị? Khi anh chọn từ bỏ cô năm năm sau trở về lợi dụng tình cảm còn sót lại của cô đối với anh để tìm cô. Ngay cả anh cũng cảm thấy mình thật khốn kiếp.

“Em có muốn thử không? Hương vị ngon hơn trước rất nhiều.” Từ Mộ Duyên từ từ đẩy miếng bít tết cắt cho cô mang theo một chút cẩn thận.

Tang Diêm chậm chạp không cử động, thậm chí ngay cả dao nĩa cũng không hề chạm qua. Qua một lúc lâu, cô mới nhàn nhạt từ chối: “Tôi không thích bít tết.”

Rõ ràng là cô nói cô không thích ăn bít tết, thế nhưng vào trong tai Từ Mộ Duyên, nó như mang ý là: tôi không thích anh.

Trước sự phản kháng thảm đạm của cô, Từ Mộ Duyên đành gọi một người phục vụ để gọi món mì ống.

Bữa ăn kết thúc trong sự im lặng của Tang Diêm.

Từ nhà hàng đi ra đã là 8 giờ tối, ánh đèn rực rỡ được bật lên ánh sáng lướt qua cửa sổ như gió, thế giới bên ngoài thật sống động mà sự im lặng dường như đang bao vây giữa họ. Từ Mộ Duyên không quen với sự im lặng của cô, trong xe im lặng đến thẳng thốt vậy nên anh đưa tay ra mở radio.

“Tôi không biết những cặp đôi xung quanh bạn có thật như vậy hay không đã từng chia xa nhưng cuối cùng, họ sẽ đến với nhau. Mặc dù quá trình sẽ rất buồn và thậm chí khó khăn nhưng ít nhất kết thúc sẽ tốt đẹp...”

Một giọng nữ yếu ớt, hơi buồn trên đài phát thanh cùng với nội dung đã quá lỗi thời nhưng hai người trong xe lại không khỏi ngừng thở nghe lời độc thoại một cách nghiêm túc.

Năm phút sau, đoạn độc thoại kết thúc và sau đó là giai điệu quen thuộc, giọng hát khàn khàn trầm ấm của Chu Văn Uý vang lên

”Đột nhiên

Thế giới đột nhiên không có gì

Tôi nhớ em

Nghĩ về bản thân một lần nữa

Tại sao thời điểm tôi yếu đuối nhất tôi lại nhớ em?

Nhớ em

Tôi hiểu rằng tôi không thể từ bỏ tình yêu của em.

Quá quen thuộc với sự chăm sóc của em không thể tách rời

Tôi tự hỏi nhớ em là vui hay buồn.

Và bây giờ ngay cả kim giờ cũng dừng lại

Ngay cả khi cuộc sống giống như cát bụi, nó cũng không thể tách rời.

Thay vào đó chúng ta có thể tin vào tình yêu nhiều hơn

..... ”

Âm nhạc kết thúc đột ngột, Tang Diễm vươn tay tắt radio. Từ Mộ Duyên không ngạc nhiên khi cô làm điều này. Bởi vì thậm chí ngay cả anh cũng không thể nghe được nữa, phân phân hợp hợp...giữa bọn họ không có sự phân phân hợp hợp. Chỉ có anh từng từ bỏ cô.

Tuy nhiên, anh cũng khao khát một kết thúc tốt đẹp.

Bên trong xe khôi phục lại sự im lặng, những ngón tay của Tang Diễm run nhẹ vành mắt cũng bắt đầu nóng lên. Cô không nhịn được khẽ tự giễu, cười chua chát.

Tại sao cô cảm thấy rằng cô không thể tin vào tình yêu, nhất là vào lúc này không thể tin tưởng anh.

Ngày anh rời đi, là cô tận mắt nhìn thấy anh vào trong cửa an ninh. Anh nghĩ anh sẽ đưa cô cùng đi, nhưng anh không nghĩ cô không đến sân bay.

Cô đứng trong góc mà anh không thể nhìn thấy, cô thấy anh đứng ở hướng máy bay cất cánh rất lâu. Bóng lưng toát lên sự cô đơn. Cô gần như nghĩ rằng anh sẽ hối hận anh sẽ luyến tiếc cô. Nếu... Nếu cô xuất hiện trước mặt anh, anh sẽ không rời đi... hoặc anh sẽ đổi ý, hoặc anh sẽ nói cùng cô đi về, hoặc anh sẽ...

Ở góc mà anh không thể nhìn thấy, Tang Diễm đang tuyệt vọng chờ đợi một hy vọng nhỏ nhoi, anh đứng bất động cho đến khi chuyển bay của anh sẵn sàng cất cánh anh mới nhấc chân đi vào cửa an ninh. Anh bước càng ngày càng nhanh, bước chân của anh gọn gàng và dứt khoát. Cô gần như điên cuồng chạy đến sau lưng anh, cố gắng hét lên và ngăn anh lại, nhưng cô không thể phát ra âm thanh nào cổ họng như có một bàn tay vô tình siết chặt. Hai bàn tay nắm chặt dù cô có cố hét lên như thế nào, cũng không thể phát ra bất kì lời nào, ngay cả khóc cũng không khóc được...

Cô nhìn bóng lưng anh biến mất tuyệt vọng đến cùng cực.

Cô không nhớ mình đã ra khỏi sân bay như thế nào. Khi bước ra, trời đã tối. Cô bắt taxi trở về thành phố xa lạ, con đường xa lạ. Cô không biết đi đâu, cô cứ đi không chút mục đích.

Cho đến trước một cửa hàng, bên trong mở ca khúc:

”Đột nhiên

Trời tối

Thế giới đột nhiên không có gì

..... ”

Cô mờ mịt ngược nhìn bầu trời đêm, tối đen, không sao, không trăng, thực sự là một cảm giác đen tối. Và thế giới của cô hơn một giờ trước bầu trời như sụp đổ cái gì cũng không còn.... Sau này thế giới của cô không còn Từ Mộ Duyên nữa rồi...

Giai điệu của bài hát này không buồn, như thể đang chậm rãi kể một câu chuyện, nhưng lời bài hát sắc sảo và tàn nhẫn cắt đứt trái tim cô, thế giới như sụp đổ.

Cuối cùng sụp đổ, cơ thể và tâm hồn dường như trống rỗng, vì vậy cô không thể đứng vững, cô để lại hành lý, ngồi trước cửa cửa hàng của người khác, ôm đầu gối, khóc đến tâm tê phế liệt...

Từ đó trở đi, cô không bao giờ nghe bài hát nữa, thỉnh thoảng nghe nó trên đường phố cô sẽ vô thức bước đi.

Hai năm rưỡi sau khi tốt nghiệp, Từ Mộ Duyên đã đi xa hơn hai năm. Một lần cô đến cửa hàng Chu Thụy Tình bên trong đang mở ca khúc này. Chu Thụy Tình không biết chuyện này, lớn tiếng hát ca khúc này với giọng điệu khoái trá, thấy cô lung túng đứng ở cửa, cô ấy bước ra kéo cô vào. “Có chuyện gì vậy? Đứng ở cửa để làm thần canh cửa à?”

Lúc ấy cô rất muốn nói: Đừng mở bài hát này, đừng hát bài hát này, được không? Nghe xong tớ cảm thấy rất đau khổ...

“Thay đổi một bài hát tốt hơn được không?” Hồi lâu cô mới thốt lên được.

Chu Thụy Tình từ từ nhớ ra một số chi tiết. Tại sao mỗi lần cô ấy nghe thấy ca khúc “Bống dưng” trên đường phố, cô ấy sẽ bước đi thật nhanh...

Chu Thụy Tình muốn trêu chọc cô ấy, nhưng đột nhiên nhớ ra mình từng hát cho Tô Tầm nghe một bài hát lúc ấy nghe xong Tô Tầm còn nở nụ cười. Cô ấy lắc tay. “Tang Điền, cùng ta hát bài chia tay hạnh phúc đi!”

Cô nói hát liền hát, giọng cô nhẹ và sáng, cô thay đổi lời bài hát trở nên bắt tai hơn, như thể cô muốn mang hạnh phúc vào trong bài hát.

Chỉ là, Tang Điền không cười, cô khóc, giọng cô mong manh và khàn khàn: “Chia tay hạnh phúc? Tại sao tớ cảm thấy mình không vui chút nào, buồn...tớ cảm thấy rất buồn...”

Đây là lần đầu tiên Chu Thụy Tình thấy Tang Điền khóc sau khi Từ Mộ Duyên rời đi. Mặc dù cô ấy luôn im lặng vào các ngày trong tuần, nhưng ít nhất cô ấy im lặng nhưng sống khá tốt. Cô ấy vẫn sẽ ăn cơm thật ngon, sẽ cười thật tươi, sẽ mua những vật trang trí mà mình thích, sẽ.....

Dường như không có gì thay đổi có vẻ cô ấy còn tốt hơn khi xưa. Đường như cô ấy có thể sống rất tốt mà không cần Từ Mộ Duyên, như thể cô ấy đã bắt đầu quên Từ Mộ Duyên...

Nhưng vào ngày hôm đó, Chu Thụy Tình nhận ra rằng sự bình tĩnh của cô ấy chỉ là bề mặt, những vết thương bên trong rách ra không chạm vào được

21. Chương 21

Xe chạy nhanh đến dưới lầu, tại thời điểm Tang Điền còn chưa phản ứng, Từ Mộ Duyên nghiêng người gỡ dây an toàn cho cô, sát nhau quá gần, anh mở miệng nói:” Để anh tiễn em đi lên.”

Hô hấp ấm áp lướt nhẹ qua bên tai, Tang Điền không được từ nhiên thụt mặt lại, nhàn nhạt cự tuyệt:” Không phiền anh, cảm ơn.”

Giọng điệu lạnh nhạt cùng khách khí như thế, động tác của Từ Mộ Duyên ngừng lại, “lạch cạch” một tiếng, dây an toàn lập tức được gỡ bỏ, nhưng anh cũng không đứng dậy, mà là nghiêng đầu nhìn cô. Ánh mắt vô cùng nóng rực cùng hơi thở ấm áp phả trên mặt, Tang Điền không thể không quay đầu, đồng thời đưa tay đẩy anh ra, nhưng Từ Mộ Duyên gắt gao tiến tới gần, làm sao có thể đơn giản mà bị đẩy ra? Không có biện pháp, cô lại đưa tay muốn mở cửa xe, cửa xe lại mở không ra!

Cuối cùng, cô ngẩng đầu trừng mắt anh:” Từ Mộ Duyên cuối cùng anh muốn làm gì? Anh còn muốn thế nào?”

Cô ngẩng đầu, mặt hai người gần như dán vào nhau, hơi thở trong veo của cô phả ra, trong ánh mắt xinh đẹp giống như lóe lên hai ngọn lửa nho nhỏ, giống như ẩn nhẫn mà trừng anh, môi non mọng như vênh ra.

Từ Mộ Duyên chợt nhớ tới năm đó mỗi khi cô tức giận, luôn thở phì phì bĩu môi mà trừng anh, một mực trừng một mực trừng, đáng vẻ đáng yêu cùng ủy khuất, mỗi lần làm anh đều mềm lòng. Cô bây giờ ở trước mặt anh nhưng lại ẩn nhẫn như vậy, anh thở dài như lại cầu xin:” Tang Điền, anh muốn em trở lại bên cạnh anh như trước kia, ở trước mặt anh muốn cười sẽ cười muốn khóc thì khóc, nhớ em làm nũng với anh, anh nhớ em kêu tên anh là Mộ Duyên, anh nhớ...”

“Anh đừng nói!” Cô nhin không được lớn tiếng cắt ngang lời nói của anh, hai tay dùng hết lực mà đẩy anh ra, cuối cùng cũng đẩy được rồi lại dùng cổ chấp dùng sức muốn mở cửa xe.

Anh nhìn cô phí công muốn mở cửa xe ra, giống như trên xe có một ác ma đuổi theo khiến cô phải chạy trốn.

Rõ ràng đã nghĩ muốn giữ cô lại, tay không tự giác dè xuống nút mở khóa, anh trơ mắt nhìn cô nhảy xuống xe chạy đi, cũng không quay đầu lại mà đi về phía trước, trong lòng Từ Mộ Duyên đột nhiên lại thấy cô đơn.

Không đến nửa phút, Từ Mộ Duyên từ kính chiếu hậu thấy cô dừng lại, anh quay người nhìn hàng ghế sau, ba lô lớn của cô vẫn còn ở trên xe.

Hụt hẫng trong lòng đột nhiên lại khá hơn một chút, anh xuống xe đi đến chỗ ngồi phía sau để lấy ba lô của cô ra, lúc nhìn về phía cô lại thấy cô vẫn tiếp tục đi về phía trước, đã bước lên bậc thang chuẩn bị đi lên đầu bậc thang.

Vì tránh né anh, ngay cả ba lô cũng không cần.

Trong lòng Từ Mộ Duyên tạm thời dè xuống những điều phức tạp và khó tả kia, vội vàng chạy tới, kéo tay của cô một chút, ép buộc cô phải quay đầu lại anh liền mở miệng nói:” Chẳng lẽ em muốn tránh né anh như vậy sao? Liền ba lô cũng không cần?”

Vừa rồi cô xác thật có chút do dự, trong túi có đồ của cô, còn có nhiều đồ rất thú vị cô mua ở suối Thạch Trấn, ngày mai muốn đưa cho Chu Thụy Tình và mấy bạn đồng nghiệp ở nhà xuất bản xem. Nhưng cô cũng không muốn có quá nhiều dây dưa với anh, thời gian càng lâu lòng cô lại càng loạn, hôm nay đã nháo qua, cô thực sự không có khí lực để cùng anh dây dưa. Cuối cùng cô khẽ cắn môi, từ bỏ! Cùng lắm thì lần sau lại đi. Chỉ là cô mới đi một đoạn đường ngắn, anh liền đuổi theo.

Tang Diêm nhìn anh cầm ba lô của mình tới, chợt đưa tay ra muốn giựt lại, Từ Mộ Duyên nhanh chóng đưa tay cao lên tránh tay của cô. Cô chỉ chụp được khoảng không, liền ra sức giãy giụa tay mình, xoay người từ bỏ:” Em từ bỏ, nếu như anh không muốn đưa thì cứ giữ luôn đi.”

Nhìn ba lô bị nhét đến phòng lên, Từ Mộ Duyên đã biết rõ bên trong là những món đồ chơi nhỏ mà cô mua. Cô còn tưởng là mình không muốn, Từ Mộ Duyên buồn buồn cúi gập bước chân của cô, như trước vẫn kiên trì:” Để anh đưa em đi lên.”

Tang Diêm không có trả lời, cũng không có cự tuyệt nữa. Vừa đi vào đầu bậc thang, đèn cảm ứng liền phát sáng lên, toàn bộ hành lang nhỏ hẹp đều tươi sáng, không biết nguyên nhân có phải hay không là do con mắt đã bị chói xốt nhiều lần, cô ngẩng đầu nhìn thấy bóng đèn sáng kia nhìn không được híp hai con mắt lại, cảm thấy quá chói mắt, bước chân đều chậm lại một chút.

Cô bây giờ vẫn còn nghĩ mãi cái vật gì sẽ tự động làm đèn cảm ứng phát sáng ở hành lang, hơn nữa lực siêu cường. Vừa mới bắt đầu cô cũng để ý, về sau ngẫu nhiên tản bộ dưới lầu cũng nghe thấy mấy người hàng xóm đang bàn luận về chuyện này, đối với chuyện này vừa kinh ngạc vừa vui. Bất quá bọn họ với cô giống nhau, đều chưa bao giờ thấy qua đèn hành lang mà sáng ngời đến như vậy, thậm chí đến đèn trong phòng khách còn muốn sáng hơn, cuối cùng cô cũng thấy lạ lạ, nhưng vẫn không muốn rời chỗ này.

Từ Mộ Duyên thấy cô híp mắt chậm bước chân lại, ngẩng đầu nhìn cái đèn sáng đến chói lóa kia không khỏi cau mày nói:” Có phải cái đèn này quá sáng hay không?”

Tang Diêm cuối đầu xuống, nhẹ giọng lên tiếng:” Ừ.”

Nghe vậy, lông mày của anh lại chau lại sâu hơn, loại đèn này được đặt ở hành lang nhỏ hẹp thì quá sáng trưng, quả thật có chút chói mắt.

Hai người dưới ánh sáng sáng rực đi đến lầu bảy, Tang Diêm tìm kiếm cái chìa khóa trong túi sách của mình, đồ trong túi xách không nhiều lắm, điện thoại, khăn tay, túi tiền,... chìa khóa ở trong túi sách đâu?

Thấy cô cẩn thận tìm kiếm một hồi lâu, cũng không tìm thấy cái gì, Từ Mộ Duyên lên tiếng hỏi:” Không tìm thấy chìa khóa?”

“Ừ.” Lật mặt trong mắt ngoài nhiều lần, vẫn không có.

“Có phải nó ở trong này không?” Từ Mộ Duyên đem ba lô đưa tới, đi đến phía sau cô.

Tang Diêm cẩn thận suy nghĩ lại, nhớ ra rồi, lúc trước thu dọn đồ đạc không cẩn thận làm móng tay nứt ra, ở trên đầu chìa khóa có treo một sợi dây tổng hợp đáng yêu, thực tế là một cái chốt móng tay nho nhỏ, ngày

đó dùng, hình như quên bỏ lại, bị cô nhét một chỗ với ba lô.

Trong chớp nhoáng, Từ Mộ Duyên đã đọc hiểu hết nét biến hóa trên mặt cô, nói:” Mang ba lô đổ ra đi.”

Cũng chỉ có thể như thế.

Đem đồ vật trong ba lô đổ ra ngoài hết, mấy phút sau cuối cùng cũng tìm thấy chìa khóa.

Từ Mộ Duyên giúp cô đem toàn bộ đồ đạc nhét vào trong ba lô giúp cô, cô ôm ba lô mở cửa chính cực nhanh liền đóng lại, liền một tiếng cảm ơn cũng không nói. “Cạch” một tiếng đem Từ Mộ Duyên nhốt ở ngoài.

Từ Mộ Duyên bất đắc dĩ nhìn thoáng qua cánh cửa đang đóng chặt, sững sờ đứng ở cửa ra vào mấy phút mới rời đi.

Xuống lầu, anh phát hiện xe màu đen đằng sau nhìn rất quen thuộc, sau đó cửa xe mở ra, Trác Việt từ trên xe bước xuống. Nhìn đèn cửa sổ tầng 7 sáng, bỗng nhiên mở miệng:” Có muốn uống chung một ly không?”

Buổi chiều hôm nay có một cuộc họp, thẳng đến lúc 8 giờ mới chấm dứt, vừa kết thúc Trác Việt liền vội vàng vàng mà chạy tới, xe còn chưa chạy đến dưới lầu, anh liền chứng kiến được hai người cùng nhau vào hành lang.

Anh kiềm chế xúc động muốn cùng nhau đi lên, cuối cùng vẫn có thể chế trụ được. Tang Diễm chưa bao giờ để cho anh đưa cô lên lầu, hẳn chỉ có thể đứng ở dưới lầu, thậm chí là cửa nhà trọ.

Chờ đợi hơn mười phút, mỗi một giây đối với anh cũng giống như dày vò, bọn họ sẽ như thế nào đây? Tang Diễm sẽ mềm lòng mà tiếp nhận cậu ta? Cậu ta sẽ một lần nữa bước vào không gian của cô? Đó là lãnh địa mà anh chưa bao giờ được bước vào. Ngay tại lúc anh tâm phiền ý loạn, thời điểm không kiềm được muốn xông lên lầu, Từ Mộ Duyên rốt cục cũng xuất hiện.

Từ Mộ Duyên nhìn anh ta một cái, gật đầu nói:” Được.”

22. Chương 22: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

23. Chương 23: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

24. Chương 24: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

25. Chương 25: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

26. Chương 26: Điều Đáng Tiếc Nhất

Đã qua giờ cao điểm, xe ở trên đường thông suốt chạy trên đường cao tốc. Tang Diễm nhìn thấy cột mốc bên đường biểu thị phương hướng, lại nhớ đến tối hôm qua cùng năm năm trước cảnh tượng giống nhau như đúc, bỗng nhiên hiểu rõ anh muốn mang cô đi đâu.

“Từ Mộ Duyên, chúng ta quay về được không? Em không nên đi đến đó...” Tay cô bám vào cánh tay anh, nhẹ nhàng lôi kéo, âm thanh yếu mềm tưởng như bất cứ lúc nào cũng sẽ vỡ vụn.

Từ Mộ Duyên cảm nhận được sự run rẩy từ bàn tay cô. Trên đường cao tốc, xe đi rất nhanh, anh chỉ có thể hơi chéch mắt liếc cô một cái, nhìn thấy tay phải của cô đang gắt gao nắm chặt làn váy, xương ngón tay mảnh khảnh trở nên trắng bệch. Nhưng đã đến lúc này rồi, anh không thể đưa cô quay trở lại được.

Có thể thành công hay không đều tùy thuộc về cô, chuyến đi này cực kì quan trọng, đây là nỗi khúc mắc của cô, cũng là tâm bệnh của anh.

Tay phải Từ Mộ Duyên nắm chặt lấy tay trái của cô, cảm giác được bàn tay cô đã ngừng run rẩy, nỗi lo lắng của anh rốt cục cũng chậm rãi hạ xuống.

Tang Diễm chậm rãi bình tĩnh lại đã là một giờ sau. Lòng bàn tay anh vẫn giống như trước, vẫn ấm áp, siết chặt bao bọc lấy bàn tay cô. Cảm giác an tâm ở đáy lòng lan ra khiến cho cô không nỡ rút tay về.

”Đừng lo lắng, tin tưởng anh, lần này sẽ khác.” Từ Mộ Duyên nắm chặt lấy tay cô, âm thanh trầm thấp. ”Tang Diễm, cho anh một cơ hội, cũng là cho chúng ta một cơ hội, có được hay không?”

Có được hay không, Tang Diễm tự hỏi bản thân, tâm tư vẫn hỗn loạn, chỉ là chẳng biết vì sao lại vui đi mấy phần bằng hoàng cung sợ sệt. Cô nghiêng đầu nhìn gò má anh, tự hỏi mình có dám hay không? Có dám hay không tin anh thêm một lần nữa?

“Em không nói lời nào, anh xem như là em đã chấp nhận” Từ Mộ Duyên nhếch khóe miệng.

”Em không biết...” Tang Diễm rốt cục cũng lấy lại được giọng nói của mình, vẫn là thấp mềm và yếu đuối như vậy, nói cho cùng, cô vẫn chưa đủ dũng cảm, nơi đáy lòng cô vẫn sợ. Vết thương sâu như vậy, mỗi lần mở ra, cho dù anh đã cam kết lần này sẽ khác, cô vẫn sợ...

Sợ sệt rồi lại mơ hồ chờ mong, loại tâm tình phức tạp này quá nhiều khiến cho cô buồn bực mất tập trung,

thấy bản thân cực kì mâu thuẫn. Cô rút tay mình về, nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ, giống như chỉ có phong cảnh bên ngoài xe mới có thể khiến cho cô bình tĩnh lại.

Từ Mộ Duyên không tiếp tục nói nữa, cho cô thời gian lấy lại bình tĩnh.

Đã qua 12h trưa, Từ Mộ Duyên cảm thấy Tang Diễm quá mức an tĩnh, anh nhẹ giọng hỏi cô. " Tang Diễm, em có đói bụng không?"

Không có câu trả lời, Từ Mộ Duyên nghiêng đầu liếc sang, phát hiện cả người cô đều co lại, tựa mình lên cửa sổ xe, chỉ nhìn thấy được gò má ôn nhu của cô, hàng lông mi vừa dài vừa dày an tĩnh rũ xuống, cô đã ngủ thiếp đi.

Trước đây anh thỉnh thoảng sẽ cảm thấy cô quá ảm đạm, chỉ có ăn cơm hay đọc sách là thời điểm cô an tĩnh, anh kỳ thực rất hưởng thụ thời khắc cô vô tình an tĩnh. Có lúc hai người ở thư viện gần gũi cả một buổi trưa, cô xem sách, đọc sách thấy mệt liền chậm rãi nằm nhoài ra bàn ngủ thiếp đi. Vào lúc ấy, anh đều thỉnh thoảng ngược lên ngẩng đầu nhìn cô, mặt mày ôn nhu sủng nịnh người con gái hầu như lúc nào cũng ở bên anh, đó là một cảm giác thỏa mãn không nói ra được.

Mấy năm ở bên Mi, những người con gái tốt rất nhiều, nhưng lại không có ai có thể cho anh cái cảm giác này, liền ngay cả một tia động lòng đều không có.

Hiện tại anh bỗng nhiên hiểu rõ loại cảm giác thỏa mãn này, chính là chỉ có ở cô mới có được.

1h10 chiều đã đến sân bay, Tang Diễm vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, tối hôm qua mê man, cả đêm không ngủ được, đều là nửa mê nửa tỉnh đến sáng ngày hôm sau, sau khi tỉnh lại cô cảm giác như mình không ngủ đủ giấc, quá mệt mỏi. Cũng không biết vì sao, tuy đang ở trên xe anh nhưng cô lại ngủ rất yên giấc.

Từ Mộ Duyên nhìn đồng hồ, không thể không đánh thức cô dậy, anh nghiêng người cởi dây an toàn của cô ra, ở bên tai cô nhẹ nhàng nói: " Tang Diễm, chúng ta đến nơi, lên máy bay ngủ tiếp được không?"

Trong giấc mộng, cô chỉ khẽ cau mày, nhẹ nhàng mở miệng lẩm bẩm một tiếng, thân thể co rụt lại, hàng lông mày giãn ra, ngủ cực kỳ say.

Từ Mộ Duyên chỉ cảm thấy cuống họng căng thẳng, bờ môi mềm mại của cô hơi chu lên, đây là thói quen khi ngủ của cô. Cô nhẹ nhàng thở ra như một con mèo điềm tĩnh đáng yêu đang ngủ, anh không nhịn được liền cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô, rất nhẹ....

Cảm giác nóng rực khiến cho Tang Diễm không thể không tỉnh, cô chậm rãi mở mắt, liền thấy khuôn mặt phóng to của anh, đôi mắt đen như mực, ánh mắt sáng như ngọc của anh đang nhìn cô, cảm giác trên môi nóng ướt khiến cho Tang Diễm trong nháy mắt liền tỉnh táo, muốn nói anh tránh ra.

Mấy phút sau, Tang Diễm đỏ mặt bước xuống xe, vừa xấu hổ vừa tức giận, trực tiếp đi ngược ra ngoài sân

bay, Từ Mộ Duyên bước nhanh về phía trước kéo cô lại.

” Máy bay chuẩn bị cất cánh rồi”

“Em không đi”

Từ Mộ Duyên nhú mày, anh biết rõ nguyên nhân cô phản ứng như thế này, con người không khỏi tối sầm lại, hai tay nắm chặt lấy bờ vai của cô, thấp giọng nói. ” Tang Diễm, cho anh một cơ hội được không? Anh biết đây là khúc mắc của em, anh nghĩ chúng ta một lần nữa quay trở về bên nhau, nhất định phải hóa giải khúc mắc này.”

Nhìn cô lúc nào cũng trong bộ dạng bất an, lúc nào cũng muốn bỏ trốn, anh than nhẹ một tiếng ôm lấy cô, thấp giọng cầu xin. ” Tang Diễm, cho chúng ta một cơ hội được không? Đi theo anh được không? Xem như anh xin em...”

Một người kiêu ngạo như anh chưa bao giờ dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với người khác. Chưa từng mở miệng ra cầu xin người khác như vậy. Tang Diễm chưa từng gặp qua anh như thế, cũng chưa từng nghe qua thanh âm trầm thấp của anh như này, cả người cô đều cứng lại, từ dưới đáy lòng vang lên một tiếng, mở miệng ra cũng chỉ có tiếng ấy. “... Được”

Đáp lại cô là cái ôm thật chặt của anh cùng thanh âm trầm thấp. “Cám ơn em”

Sau khi ngồi trên máy bay, Tang Diễm vẫn lãnh đạm, Từ Mộ Duyên thấy tay cô nắm chặt lấy làn váy liền biết cô vẫn luôn căng thẳng cùng sợ sệt, cô vẫn luôn như vậy, lúc sợ hãi liền bám chặt lấy váy của mình không tha.

Anh đưa tay nắm lấy tay cô, đem cái nĩa vào tay cô, nhẹ nhàng nói. ” Thời gian có chút gấp, chỉ có thể ăn tạm một chút trên máy bay, anh biết món ăn trên máy bay không ngon, nhưng em có thể ăn một ít được không? Đợi đến nơi anh liền dẫn em đi ăn hải sản.”

Năm năm trước, bọn họ cũng là đi chuyến bay này, không kịp ăn trưa, chỉ có thể ở trên máy bay giải quyết bữa trưa, lúc đó cô đang ăn điểm tâm liền lẩm bẩm ” Ăn không ngon...” Từ Mộ Duyên khi đó cũng nói những lời này động viên cô.

Tang Diễm liếc sang nhìn anh, rất nhanh liền quay đầu lại, sau đó cũng nghe lời anh bắt đầu ăn.

Cô tĩnh lặng như vậy, Từ Mộ Duyên đã có thể chậm rãi thích nghi, sau khi anh về nước, cô nói chuyện với anh rất ít, thế nhưng anh không thêm để ý, có vài thứ chỉ có thể từng bước từng bước tìm về. May mà đối với cô anh vẫn có đủ kiên trì.

Nơi cả hai đến là một thành phố nhỏ ven biển, cảnh đẹp rực rỡ, còn có bãi cát trắng sạch sẽ.

Trước đây Tang Diễm nghĩ đến đi du lịch ở đây, bởi có lần ở thư viện, nhìn thấy một quyển du lịch tuyên truyền, bên trong đa số là các hòn đảo nước ngoài, còn có Maldives, đảo Bali,... Cô yêu màu xanh của đại dương, cảm giác màu xanh lam ấy rất sạch sẽ. Có điều khi ấy đối với cô xuất ngoại rất xa vời, chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác.

Có chút tổn thương đã khắc cốt ghi tâm, vừa chạm đến liền đau. Lại một lần nữa đến đây, đáy lòng Tang Diễm có chút mơ hồ, ký ức đau đớn lại bị khơi gợi lên.

Tâm tình Từ Mộ Duyên cũng rất phức tạp, ngoại trừ ngày cuối cùng, cả hành trình của bọn họ rất vui sướng, không đúng, phải nói là trong mắt anh, cô là vui nhất. Mà lúc ấy là khoảng thời anh chuẩn bị rời đi, anh lại càng bị dày vò, không biết làm sao mở miệng nói với cô.

Nén lại ký ức trong đầu, Từ Mộ Duyên nắm tay cô đi ra sân bay, Tang Diễm không có tránh né. Lúc này cô rất cần một nơi để dựa vào. Mà giờ khắc này, ngoại trừ anh ra, không có ai để cho cô dựa vào cả.

Tất cả lộ trình Từ Mộ Duyên đều đã sắp xếp xong xuôi. Chỗ ở chính là khách sạn năm năm trước, ngay cả số phòng cũng giống nhau.

Tang Diễm bị anh kéo vào phòng, nhìn trong phòng có hai giường đơn, lướt qua cửa sổ, nhìn ra phía bên ngoài liền thấy bầu trời xanh biếc, đột nhiên cô có cảm giác khó chịu như nghẹt thở, thậm chí còn có tia lúng túng....

Cô bỗng nhiên dừng chân, Từ Mộ Duyên quay đầu lại liền thấy sự yếu ớt nơi đáy mắt cô, tâm trạng anh liền căng thẳng, anh đặt hành lý xuống, ôm lấy cơ thể cứng đờ của cô, nhẹ giọng nói.” Chúng ta hãy xem như đây là một chuyến đi mới, sau khi kết thúc chuyến đi này liền khác hoàn toàn với năm năm trước, yên tâm giao cho anh được không? Em chỉ cần làm theo lời anh là tốt rồi, giống như trước kia có được không?”

“Đợi lát nữa anh liền đem em đi ăn hải sản tươi, lúc này đi ngang qua liền phát hiện ra cửa hàng trước kia đã sửa chữa qua, chúng ta quay lại nếm thử xem mùi vị có tốt hơn không, sau đó lại dẫn em đến nhà hàng khác xem thử có được không?”

” Em không nói lời nào, anh liền xem như em đồng ý”

Từ Mộ Duyên ôm lấy cô nói rất nhiều, tuy nhiên người trong ngực lại không đáp lại một câu. Nhưng cơ thể cứng đờ đã từ từ giãn ra. Anh khẽ mỉm cười, lại ôm ấy cô càng chặt hơn, cảm đặt nơi đỉnh đầu cô, ôn nhu nắm bắt.

Cảm giác thật quen thuộc, trước kia khi cô tức giận, anh cũng kiên trì nói chuyện với cô như thế. Tang Diễm không biết nói gì cho phải, cự tuyệt không nói ra được, nhưng lại không dễ dàng chấp nhận.

Cuối cùng, để đáp lại Từ Mộ Duyên, cô liền chôn đầu nơi lồng ngực anh, nhẹ nhàng ở trước ngực anh cựa quậy lại.

Từ Mộ Duyên liền cười nhe răng, trước đây cô cũng như vậy, anh ôm cô nói một hồi cô iền ở trong lồng ngực anh cọ tới cọ lui, liền đại diện cho cô đã đồng ý với anh, hoặc đã tha thứ cho anh.

Mỗi khi vào lúc ấy, Từ Mộ Duyên liền cảm thấy mình như đang ôm lấy con mèo nhỏ, lấy móng vuốt quấy anh, lúc sau liền ôn nhu yêu thích vùi ở trong lồng ngực anh cọ tới cọ lui.

Đương nhiên, lúc này anh không đủ tự tin để cho rằng cô đã tha thứ cho anh.

Những ngày ở đây, cả hành trình cơ hồ giống năm năm trước như đúc, những điều này đối với Tang Diễm như đang ôn lại ký ức vậy, nhưng chuyến du lịch này, giống như anh nói, sẽ không giống năm năm trước.

Đúng, dường như cái gì cũng giống nhau, nhưng rồi cảm giác lại không như thế. Chỉ ít tâm tình không giống, anh cũng không phải là anh của năm năm trước. Lần đi chơi năm năm trước kia, nếu như khi đó cô tỉ mỉ để ý có thể phát hiện ra anh thường xuyên sẽ thất thần, thường xuyên sẽ nhíu mày, thường nhìn chằm chằm cô rất lâu.

Khi đó cô không có chú ý tới, hiện tại đột nhiên tái hiện lại trong đầu. Lúc này cô có thể thấy rõ ràng được tất cả vì sao lúc trước anh có cử chỉ khác thường như thế.

Tâm tình Từ Mộ Duyên lúc này rất căng thẳng, ngày mai.... chính là ngày mà anh rời đi, ngày mùng 2 tháng 9... Anh đè xuống đáy lòng những tâm tư hỗn loạn kia.

Đêm nay, Tang Diễm không muốn trở về căn phòng kia, nếu như muốn ôn lại năm năm trước, ngày hôm nay đối với cô mà nói, thật vô cùng lúng túng cùng xấu hổ.

Hai người đi chân trời trên bờ cát, không ai đề cập tới việc về khách sạn. Gió biển nhẹ nhàng vung lên váy cùng tóc của cô lên. Cô đang mặc chiếc váy Từ Mộ Duyên mua. Lần này, anh trực tiếp chuẩn bị đầy đủ quần áo và đồ dùng hàng ngày cho cco, từ áo tắm, vài bộ quần áo, quần áo trong đến giày...

Điều Tang Diễm ngưỡng ngàng chính là những đồ này thực rất vừa vặn với cô, ngay cả số đo quần áo trong chuẩn xác không có sai sót...

Bóng đêm dần buông xuống, đã 12h, rốt cục Từ Mộ Duyên cũng mở miệng. “Muộn rồi, chúng ta trở về phòng thôi.”

Tang Diễm dừng chân, thấp giọng nói. ” Em không muốn trở về.”

” Trở về được không? ” Từ Mộ Duyên biết cô đang sợ điều gì, anh đứng trước mặt cô cam kết. ” Đừng lo lắng, đêm nay nhất định sẽ không phát sinh chuyện gì.”

Tang Diễm chăm chú cắn môi, cúi đầu không nói gì, nhưng là trầm mặc quật cường, cô không muốn trở về.

Đột nhiên một trận sóng lớn xô tới khiến quần áo cả hai đều ướt nhẹp, thân thể nhỏ nhắn của Tang Diễm bị sóng xô lùi lại hai bước, nhưng vào lúc này Từ Mộ Duyên khom lưng ôm lấy cô. ” Chúng ta quay về.”

“Từ Mộ Duyên, em không muốn quay về.” Cô giãy dụa.

“Quần áo đều đã ướt, nhất định phải quay về. ” Từ Mộ Duyên đè lại hai chân đang đạp loạn của cô, giam cô ở lồng ngực, bước nhanh trở về.

Tang Diễm bị anh khóa chặt tay chân, quả thực giãy dụa cũng vô dụng, cô bỗng nhiên có chút oan ức cùng lúng túng, âm thanh trầm thấp thêm mấy phần cầu xin. ” Từ Mộ Duyên, em không muốn trở về... Chính là... đêm nay không muốn....Như vậy sẽ khiến em cảm thấy ở trước mặt anh rất khó có thể...”

Từ Mộ Duyên dừng chân một chút, cúi đầu nhìn cô, thanh âm ôn nhu.” Ngoan, đừng làm loạn, tất cả sai lầm đều do anh, em có thể giận anh, thậm chí đánh mắng anh cũng không sao.Thế nhưng em không thể nghĩ mình như vậy, trong lòng anh, em xưa nay chính là rất tốt đẹp, cũng bởi vì quá tốt đẹp nên năm năm trước anh mới không dám muốn em, người khó chịu hẳn phải là anh mới đúng.”

“Cái này không giống nhau...” Là một cô gái mà lại bỏ xuống tất cả dây thần kinh xấu hổ mà làm ra loại chuyện đó, làm sao có thể như thế, Tang Diễm vẫn không buông ra.

“Lần nay anh không muốn làm chuyện khiến cho chính mình hối hận, anh biết rõ mình muốn gì, vì thế tin tưởng anh một lần nữa được không?” Từ Mộ Duyên cup mắt, nghiêm túc nhìn cô.

Ánh mắt đen như mực của anh nhìn cô chăm chú, vừa chân thành vừa mang theo tia khẩn cầu. Tang Diễm lại một lần nữa trầm mặc, những ngày qua đối mặt với sự khẩn cầu của anh, cô đều chỉ giữ sự trầm mặc.

Trở về phòng, sau khi tắm xong, Tang Diễm lại bắt đầu cảm thấy bất an. Từ Mộ Duyên cũng không có biện pháp, chỉ đành thỏa hiệp. ” Anh ngồi ngoài phòng tắm 1 tiếng, chờ em ngủ sau đó anh trở lại.”

Tang Diễm ngẫm đồng ý. Cô hiện tại chính là không muốn cùng anh ở trong không gian này. Lúc này đã là 1h sáng, cô thực sự không hề buồn ngủ, sau khi Từ Mộ Duyên ra khỏi phòng, cô dĩ nhiên cảm thấy ỉu rĩ, không bao lâu sau liền thiếp đi.

Từ Mộ Duyên ở ngoài cửa hút mấy điếu thuốc, hơn một giờ sau mới trở về phòng. Anh chậm rãi đi tới giường cô, cúi người hôn nhẹ xuống môi cô. ” Ngủ ngon.”

Ngày cuối cùng của chuyến đi, không có sắp xếp gì cả, giống như năm năm trước, Từ Mộ duyên cùng Tang Diễm liền ở khách sạn ăn trưa.

Buổi chiều, Từ Mộ Duyên lấy ra một quyển sách đưa cho Tang Diễm, mỉm cười nói.” Cảm thấy chán thì đọc sách, anh bận một số chuyện, buổi tối trở về sẽ đưa em ra ngoài ăn”

Tang Diễm cầm lấy sách, đáp. ” Ừ ”

Hiếm thấy có buổi chiều nào lại an tĩnh như vậy, anh quay về công ty xử lý công việc, cô vui mình trên ghế sofa đọc sách anh mua cho cô.

Buổi tối, sau khi ăn cơm xong, hai người trở về phòng rất sớm, Tang Diễm liền ngồi trên ghế tiếp tục đọc sách anh mua cho cô, Từ Mộ Duyên thấy vậy cũng mở laptop ra làm việc.

Hai giờ sau đã là 11h đêm, Từ Mộ Duyên khép máy tính lại, đi tới bên cạnh cô, nhẹ nhàng nói. ” Tang Diễm, chúng ta nói chuyện.”

Cô từ trong sách ngẩng đầu lên, vẻ mặt còn có chút mệt mỏi, hiển nhiên là rơi vào trong truyện rồi, anh nhẹ nhàng cười, rồi ở bên tai cô nhẹ giọng nói. “Ngày này năm năm trước, anh xin lỗi em. Năm năm sau, ngày hôm nay, bỏ qua hết tất cả, chúng ta làm lại từ đầu được không?”

Năm năm! Nhân sinh có bao nhiêu cái năm năm? Thanh xuân có bao nhiêu mà thiếu cái năm năm, Tang Diễm đột nhiên có cảm giác có chút khổ sở, cô ngẩn đầu nhìn anh, thanh âm rất nhỏ nhẹ. ” Em 18 tuổi liền gặp được anh, mới tình đầu vào năm 18 tuổi, năm 20 tuổi thất tình. Nhưng là, Từ Mộ Duyên, anh có biết điều gì khiến em hối tiếc nhất không? Anh đã bỏ lỡ năm năm tốt đẹp nhất của một cô gái.”

Cho dù anh đã trở về, cho dù nơi đáy lòng cô đã tiếp nhận anh, nhưng cô vẫn thấy nuối tiếc, tiếc nuối quãng thời gian đi chứng minh tình yêu, tiếc nuối thời gian năm năm, thực sự tiếc nuối rất rất nhiều.

Ánh mắt của cô cũng như lần đầu gặp anh, sạch sẽ, trong suốt. Từ Mộ Duyên cúi đầu, trán chống đỡ trán cô, âm thanh trầm thấp.” Chúng ta còn một đời, chúng ta còn rất nhiều năm năm, anh sẽ cố gắng hết sức để bù đắp khoảng trống năm năm ấy, anh vẫn có cảm giác rằng em vẫn còn có tình cảm với anh, anh cũng biết rõ trong lòng em đang mâu thuẫn việc gì, em hiện tại không cần trả lời anh, anh cho em thời gian, trở lại Thành phố B liền trả lời anh được không?”

Cả đời....

Đáy lòng Tang Diễm luôn là âm thanh chân thật nhất, từ miệng cô nói ra.”Được ”

[Tác giả có điều muốn nói: hai ngày nay, hai ngày nay bị kỳ kinh nguyệt hành hạ, tối hôm trước gặp phải ác mộng rất đáng sợ, nửa đêm tỉnh liền khóc òa, liên tục nhiều lần bị giày vò.(thôi lời tác giả dài quá, em không edit tiếp nữa đâu:VVV)]

27. Chương 27: Đêm Trước Khi Xuất Phát

Buổi tối ngày hôm sau hai người trở lại thành phố Y, Từ Mộ Duyên tiễn Tang Diễm xuống dưới lầu, sau khi xe đỗ bên kia đường, anh mỉm cười nhìn về phía cô, bỗng nhiên hỏi: “Có đi dạo quanh đây với anh không?””

Trong cuộc hành trình 12 ngày bọn họ dường như không rời nhau nửa bước, lúc nào cũng như hình với bóng, cô cũng hứa sẽ cho anh một đáp án. Thế nhưng lúc này anh hầu như có thể chắc chắn rằng đáp án của cô nhất định sẽ là câu trả lời mà anh muốn. Niềm vui bỗng dâng trào trong lòng anh, cho tới bây giờ trước lúc chia tay cảm giác trong tim dường như không nở. Cho dù là trước đây khi hai người yêu nhau tha thiết thì cảm giác cũng không mãnh liệt như bây giờ, bây giờ tôi thật muốn cứ như vậy đem cô ấy đi.

Có lẽ câu nói đó thật ứng nghiệm cái gì mất đi mới biết trân trọng, Từ Mộ Duyên lúc này có tâm tình y như thế. Tối hôm qua sau khi Tang Diễm đáp lại cái câu đó thì cũng không thấy cô ấy nhắc gì về chuyện này cả. Từ Mộ Duyên cũng sẽ không đi truy hỏi cô ấy, anh không thể ép cô ấy nhanh quyết định, mục đích của chuyến này đã đạt được, thế là đủ rồi!

Tang Diễm nhìn ra phía ngoài cửa xe đã là 11 giờ đêm rồi có rất ít người ngoài đường từ ánh đèn hắt ra của cửa sổ dưới lầu trong màn đêm yên tĩnh này nó trông có vẻ nhẹ nhàng mà tĩnh lặng. Trái tim cô lúc này thật bình thản, rất lâu rồi cô không có cảm giác như vậy cái nhìn dịu dàng mang niềm chờ mong của anh chậm nhẹ nhịp tim cô.

“” Được“”

Ánh mắt của Từ Mộ Duyên chợt sáng lên cùng với nụ cười tươi.

Hai người sánh vai cất bước, tay cô đặt lên bàn tay phải Từ Mộ Duyên kiểm chế sự thôi thúc muốn nắm lấy tay cô, nghiêng đầu về phía cô hỏi: “Lúc nào em trở lại?”

Tang Diễm nghe xong câu nói đó cảm thấy hình như đang hỏi: “Khi nào em cho anh câu trả lời?” Trong lòng nhất thời có chút không thoải mái, tối hôm qua cô mới đồng ý với anh sẽ suy xét ngày thì ngày hôm nay anh liền muốn câu trả lời, cô cắn môi và ấp úng nói: “Phải rất lâu, chắc trung tuần tháng 10 mới trở lại.”

Vậy chẳng phải chỉ còn hai tháng sao? Từ Mộ Duyên ngẩn người, anh thật không ngờ cô sẽ ở lâu như vậy, có điều anh rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh. Trung tuần tháng 10 thì toàn bộ nhà đều được trang trí xong rồi, đến lúc đó có thể dẫn cô đi xem hoặc có thể cùng nhau đi mua đồ đồ dùng trong nhà, nghĩ được như vậy tâm trạng Từ Mộ Duyên vui hẳn lên dịu dàng nói với cô: “Được, đến lúc đó anh sẽ đón em.”

“..... Đến lúc đó hãy nói em vẫn chưa chắc chắn khi nào quay lại.” Thực tế, Tang Diễm thực sự không muốn cho anh biết khi nào cô quay lại, nếu như vừa đến thành phố B đã gặp anh có thể cô vẫn chưa sẵn sàng gặp, có thể trốn được một ngày cũng là tốt lắm rồi.

Từ Mộ Duyên nhìn một lúc rồi hơi cúi đầu nhìn xuống đất và lập tức hiểu ra, anh cũng không muốn nói

trắng ra, bất đắc dĩ cười nói: “Anh sẽ gọi điện thoại cho em, em vẫn sẽ nhận cuộc gọi của anh chứ?”

Không ngờ anh lại trực tiếp hỏi như vậy, trong màn đêm mờ tối Tang Diễm đỏ mặt cô nói như đang giận dỗi: “Anh không gọi thì tôi cũng không phải nghe điện thoại, anh cũng không phải buồn phiền việc tôi có nhận điện thoại của anh hay không còn tôi vẫn thấy vui vẻ.”

Từ Mộ Duyên nhú mày, cô ấy vẫn còn giận sao anh thỏa hiệp: “Được rồi, anh sẽ cố gắng gọi cho em ít đi.”

“Em phải về rồi.” Tang Diễm dừng bước nói.

Từ Mộ Duyên nhìn đồng hồ, vừa mới đi được có mười phút, lần này hần nắm lấy tay cô “Đi thôi”

Cô nhìn xuống đôi tay anh đang nắm bỗng nhiên có chút động lòng, thậm chí còn cảm thấy cảm động sâu sắc. Nhiều năm trôi qua, đã nhiều lần tưởng tượng anh có thể đứng cạnh cô một lần nữa, nếu bây giờ ảo tưởng đó đã trở thành hiện thực anh còn có thể vẫn nắm tay cô bước về phía trước, lần này chắc anh sẽ không buông tay cô lần nữa đâu nhỉ?

Tình cảm đúng là thứ kỳ diệu, nhiều năm trôi qua như thế, bọn họ dường như lại quay lại điểm xuất phát, trên thế giới này có biết bao người nhưng cô chỉ rung động duy nhất với anh. Cái đẹp nhất trong 2 năm tuổi thanh xuân đó của cô đã mang đến cho cô mối tình đầu đẹp nhất cũng khiến cô oán, hận, tuyệt vọng tột cùng, đau khổ đến nỗi phải ép mình quên đi quá khứ — Từ Mộ Duyên.

Cô vẫn không ngừng quên đi người đàn ông đó, khi anh xuất hiện trước mặt cô một lần nữa cô không thể kháng cự lại trái tim đã từng rung động vì anh ta, con tim ấy vẫn không thôi rung động như lúc đầu — chưa bao giờ chết.

Cô như một đứa trẻ hay hồn dỗi dùng cách đặc biệt của bản thân đi trách cứ anh đã ruồng bỏ cô, cô vẫn chưa thể tha thứ cho anh, chỉ có điều này mà thôi. Có cần thời gian để thuyết phục mình cũng cần anh mang lại cho cô cảm giác an toàn.

Nhưng mười phút sau Từ Mộ Duyên kéo cô đến bên cạnh xe anh lấy hành lý của cô từ ghế ngồi đằng sau, những bộ đồ này là anh mua cho cô anh còn mua nhiều đồ lưu niệm ở thành phố A cho cô nữa, anh đem hành lý đưa cho cô và nói:

“Cầm cho chắc đấy.”

Tang Diễm do dự bởi những thứ này đều do anh mua.

Từ Mộ Duyên thấy cô do dự không muốn nhận chỉ nói nhỏ nhẹ với cô: “Được rồi, vậy anh đưa tiền em lên lầu.”

“Không cần đâu, em tự đi được.” M

Lúc này cô mới đưa tay cầm hành lí, anh vừa buông tay cô cảm thấy tâm trạng nặng trĩu, bình thường cô nhắc đến anh một cách thoải mái, cô còn tưởng sẽ rất dễ dàng nữa.

Lặng im vài giây, Từ Mộ Duyên nhìn về phía cửa sổ chiếu ra ánh đèn ấm áp ở tầng 3, có chút không nỡ anh nhẹ nhàng thở dài: “Em lên đi, anh đứng đây đợi theo em.”

“Vâng.....” Tang Diêm bình tĩnh nói, mới bước được một bước cô không quên quay lại nhắc nhở anh: ” Anh buông tay ra đi!”

Từ Mộ Duyên mỉm cười nhưng vẫn không nỡ buông tay, anh suy nghĩ một lát rồi nói: “Sau khi lên lầu em hãy ra ban công trước anh muốn nhìn thấy em ở phòng rồi mới đi.”

“.....”

Anh nắm tay cô mãi không buông, có sự trẻ con hiếm thấy ở anh lần này, Tang Diêm không còn cách nào khác đành đồng ý.

Tang Diêm bước lên từng bậc cầu thang đi lên lầu với tâm trạng mơ hồ, dường như những đám mây đen che khuất tâm trạng tốt đột nhiên bị xua tan, ánh mặt trời cuối cùng cũng chiếu đến nơi lạnh giá trong trái tim cô mà trái tim cô đang tham lam hút oxy và hơi ấm thuộc về cô.

Bọn họ bây giờ..... Khá giống với những đôi nam nữ đang yêu nhau tha thiết chỉ là so với bọn họ trước kia thôi, bây giờ còn thiếu rất nhiều. Có lẽ lần sau gặp lại, cái gì cũng sẽ không giống với lúc trước nữa bỗng nhiên trong tim có chút kì vọng.

Vừa bước đến cửa nhà, ba mẹ cô liền xúm lại chỗ cô, bố Tang còn nắm lấy tay con gái xoay một vòng, mọi người đều nhìn cô một cách chăm chú từ trên xuống dưới sau khi nhận thấy con gái không gầy đi mới cảm thấy nhẹ nhõm.

Cái ngày Tang Diêm đi, đến lúc cô ngồi trên máy bay mới nhớ quên không nói với bố mẹ một tiếng, thế nhưng khi đó điện thoại đã tắt không còn cách nào.

Buổi trưa là lúc quán cơm bận rộn nhất sau 2 tiếng chờ đợi, sau khi vợ chồng nhà Tang tới mới nhớ tới con gái, sao bây giờ con bé vẫn chưa đến quán nhỉ, bình thường nếu cô ở nhà đều sẽ đến đây ăn cơm trưa, bố Tang thử gọi điện thoại nhưng điện thoại lại tắt máy! Một lát sau gọi lại cô vẫn tắt máy! Cuối cùng ông quyết định ghé qua nhà một lát. Vừa mới đến nhà thì có bà hàng xóm trêu rằng:

“Lão Tang à! Khuê nữ nhà anh đưa bạn trai về ra mắt đó! hôm nay tôi nhìn thấy cậu thanh niên ấy rồi, nhìn giống như ngôi sao điện ảnh ý, anh thật có phúc.”

Bạn trai ư? Bố Tang nhớ tới chàng trai đưa con gái mình về nhà tối hôm qua ông cười haha vài tiếng, vừa định lên lầu thì lại nghe thấy giọng nói hờn hờ của bà hàng xóm: ” Con gái anh bị chàng thanh niên đó mang đi rồi.”

“Bà nói cái gì? Con gái tôi bị ôm..... Ôm..... Ôm đi!!” Bố Tang trừng mắt lên không dám tin vào lời của bà hàng xóm và nói chuyện cũng không còn được lưu loát

“Đúng vậy đấy, tôi tận mắt thấy mà.....”

Cả một buổi chiều lòng bố Tang nóng như lửa đốt, đi qua đi lại, cuối cùng cũng đợi được điện thoại của con gái cô lại không muốn nói nhiều, chỉ nói tạm thời sẽ đi du lịch với bạn trai, qua một vài ngày sẽ về.

Đã đi thì đi liền 12 ngày, lúc quay về cũng không mất một cọng tóc nào.

Tang Diễm nhìn thấy gương mặt có nhiều câu muốn muốn hỏi cô của ba mẹ liền chen ngang nói: “Ba mẹ, hai người chờ con mấy phút.” Nói rồi liền bước đến ban công chỗ đó còn có một người đợi để tiễn cô đi!

“Ba mẹ hai người đến sofa ngồi đi, con chỉ còn có 2 phút thôi.” Tang Diễm quay đầu lại nói với ba mẹ.

“Được rồi.” Mẹ Tang nhìn thấy vẻ mặt ngượng ngùng của con gái, bỗng nhiên hiểu được kéo tay bố Tang ngồi xuống ghế sofa.

Từ Mộ Duyên ở dưới lầu đợi 10 phút rồi, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng mảnh khảnh trên ban công, nhẹ nhàng nhếch miệng lên tạo thành một vòng cung đẹp.

Anh vẫn đứng chỗ đó, cách đó vài mét, cô không nhìn rõ sắc mặt của anh nhưng có thể nhận ra được vẻ mặt nho nhã khác thường của anh, đang ngẩng đầu quay về phía cô, cô thậm chí có thể cảm nhận được ánh mắt nóng lòng của anh, nhìn cô chằm chằm. Hay là bởi vì quá lâu cô không gặp anh hay cũng bởi vì cô đã hạ quyết tâm tránh xa anh, hoặc là cũng bởi vì trái tim cô đã bắt đầu tiếp nhận anh. Vào giờ phút này, cô dĩ nhiên cảm thấy tim đập không ngớt, mặt hơi nóng lên.....

Qua một lúc lâu, Tang Diễm nhìn thấy anh vẫn còn duy trì tư thế cũ không nhúc nhích cô nghĩ thầm tại sao anh ta còn chưa đi? Suy nghĩ một chút cô quyết định đóng cửa sổ, kéo rèm cửa lên cô đứng tại chỗ đợi mấy phút, đoán là anh đã đi rồi một lần nữa cô kéo tấm rèm cửa ra nhìn về phía dưới lầu, nhưng cô bất ngờ nhìn thấy Từ Mộ Duyên vẫn ở đó!

Lúc cô kéo rèm cửa lên mắt Từ Mộ Duyên tối sầm lại, nửa phút sau lại cô phát hiện bóng dáng mảnh khảnh của mình trên tấm rèm vẫn luôn không di chuyển.

Khi cô một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt anh, anh không nói chỉ mỉm cười, chốc lát anh giơ tay lên vẫy vẫy ra hiệu cho cô về đi!

Tang Diễm nén lại tình cảm vừa xa lạ lại thân thuộc kia cô đỏ mặt kéo tấm rèm lên và cô không bao giờ nghĩ rằng những hành động này của cô lại lọt vào tầm mắt của ba mẹ. Vợ chồng ông Tang nhìn con gái kéo tấm rèm lên rồi lại kéo xuống đứng đơ ra tại chỗ liền cảm thấy thật kì lạ!

Tang Diễm thở một hơi rồi nhẹ nhàng vỗ vỗ vào gò má ửng đỏ và trở về phòng khách chuẩn bị tiếp nhận câu hỏi của ba mẹ.

“Tiểu Diễm à! không phải con có bạn trai đấy chứ?” Mẹ Tang mừng rỡ hỏi, dưới cái nhìn của bà con gái tuyệt đối đang trong mối quan hệ yêu đương rồi.

“Không phải.” Về Từ Mộ Duyên anh ta trước kia là bạn trai của con nhưng bây giờ không còn nữa.

“Dì Lục hàng xóm chúng ta đều nói nhìn thấy con bị chàng trai kia chở đi mà! Không phải bạn trai sao có thể đưa con đi chứ! Con gái à nói cho bố biết có phải có người bắt nạt con không?”” Bố Tang kích động đứng lên nói con gái ta là bảo bối, từ nhỏ đã được cưng chiều sao có thể bị người ta bắt nạt?

“.....”Tang Diễm lúng túng và cô không ngờ rằng những điều này lại truyền đến tai ba mẹ, ba cô nói thẳng với cô khiến cho mặt nàng cũng bắt đầu nóng lên, cô gắt giọng: “Ba, người đừng nói lung tung nữa.....”

Lúc đầu khi cô ở bên Từ Mộ Duyên, cô mới 18 tuổi là cô giấu ba mẹ chuyện yêu đương sau này cô và Từ Mộ Duyên chia tay nhau rồi, tính cách của cô dần trầm hơn, ngoài điều đó ra thì về mặt của cô cũng không có gì bất thường. Cho nên đến bây giờ, ba mẹ cũng không biết sự tồn tại của Từ Mộ Duyên, lúc này cô cũng không biết làm sao để mở lời với họ, những chuyện xảy ra giữa cô và Từ Mộ Duyên đã 5 năm không nhắc lại rồi bây giờ không phải dăm ba câu có thể nói rõ, cô hiểu ba cô, nếu như ông biết Từ Mộ Duyên đã từng..... có lẽ ông ấy sống chết cũng không đồng ý để cô và Từ Mộ Duyên ở bên nhau.

“” Ba mẹ hai người đừng nghĩ linh tinh nữa, con còn đang suy nghĩ“” Tang Diễm do dự nói, đôi mắt đen sáng ngời của cô bỗng trở nên nghịch ngợm, cách nói cũng nhanh nhẹn hơn: “”Nói không chừng lần sau con lại đưa bạn trai về nhà, mẹ cũng không cần đau đầu sắp xếp cho con xem mắt nữa.“”

Bố Tang còn muốn nói khí nào thì bị mẹ Tang kéo lại và nói người vô tâm thì mãi là người vô tâm, con gái nó đang xấu hổ đấy! Vậy mà cũng không nhìn ra. Bà mỉm cười nắm lấy tay Tang Diễm nhẹ giọng nói: “Mẹ chỉ hy vọng con tìm được nửa kia của mình, thật lòng đối tốt với con, có thể yêu thương con cả đời như vậy mẹ với ba mới yên tâm.”

“Vâng, con biết rồi, con cảm ơn ba mẹ.”

Tang Diễm cúi đầu để bố mẹ không nhìn thấy những giọt nước mắt cảm động trong mắt cô.

“” Được rồi ngủ sớm đi sắp 12 giờ rồi đấy“”

“Chúc ba mẹ ngủ ngon” Tang Diễm xách vali vào phòng rồi bắt đầu sắp xếp đồ đạc

Gần 1 giờ sáng, Tang Diễm từ phòng tắm bước ra, bỗng cô thấy chột dạ rồi cô bước ra ban công và cẩn thận kéo tấm rèm xuống.

Dưới ánh đèn đường ấm áp, trong màn đêm tịch mịch không có lấy một bóng người ngoài đường, cô nhẹ nhàng kéo tấm rèm xuống nhưng trong lòng có chút thất vọng.

Bước vào trong phòng thì thấy điện thoại đang sáng, có tin nhắn nhắc nhở, số của người gửi có đuôi 0819:

“” Tang Diễm, anh nhớ em, nghỉ ngơi sớm nhé, ngủ ngon - Mộ Duyên“”

Mộ Duyên..... Cô nhẹ nhàng há miệng rồi lặng lẽ xem lại hai từ đó và nhìn điện thoại khẽ mỉm cười.

Đêm nay, có lẽ cô sẽ có một giấc ngủ ngon.

28. Chương 28: Chỉ Lần Duy Nhất

Thời gian rảnh rỗi trôi qua rất nhanh. Trong chớp mắt, đã qua một tháng. Giữa tháng 9, Tang Diễm gọi điện cho tổng biên tập để nói cô sẽ trở lại làm việc sau kỳ nghỉ lễ Quốc khánh, sớm hơn mười ngày so với dự kiến ban đầu.

Bây giờ là cuối tháng 9, thời tiết đầu thu của thành phố Y, nắng hè không còn, thời tiết không ấm áp và nóng nực, đó là mùa yêu thích của Tang Diễm. Mặc dù những ngày này, điện thoại của Từ Mộ Duyên gọi đến không nhiều, nhưng tin nhắn vẫn có mỗi ngày. Không biết xuất phát từ tâm gì mỗi lần như Tang Diễm đều không trả lời. Đôi khi, Từ Mộ Duyên cũng sẽ gọi điện đến.

Đôi lúc, Tang Diễm cảm thấy rằng bây giờ bọn họ đang quay lại trường đại học. Vào thời điểm đó, họ vẫn chưa xác nhận mối quan hệ của mình. Trong khoảng thời gian, Tang Diễm nghĩ chỉ cần cô gạt đầu thì họ có thể quay lại điểm xuất phát.

Lúc này, Tang Diễm muốn đi ra ngoài để mua một cuốn sách, điện thoại bỗng đổ chuông, cô chợt nghĩ đó là cuộc gọi điện của Từ Mộ Duyên hình như đã hai ngày rồi cô không nhắn tin cho anh. Khi rút điện thoại ra nhìn, hóa ra là Trác Việt, cô đã không liên lạc với anh trong một khoảng thời gian dài. Kể từ đêm sinh nhật của cô, anh ấy đã không gửi cho cô một tin nhắn hay thậm chí là gọi điện. Nhưng Tang Diễm không quan tâm.

Cô nhìn vào từ “học trưởng” nhấp nháy trên màn hình điện thoại. Cô hơi hoảng hốt nhấn nút trả lời. Giọng nói nghe có vẻ khàn khàn một mối: ” Tang Diễm, em có ở nhà không?”

“À, tiền bối, em ra ngoài rồi.” Cô thì thầm.

Tiền bối... Trác Việt nở nụ cười giễu cợt đầy chua xót: “Anh đang ở thành phố của y.”

“À?”

“Dưới nhà của em.”

Khi Tang Diễm đi xuống cầu thang, cô thấy Trác Việt dựa vào sườn xe, mang một chút lười biếng và nhàn nhã, nhưng khuôn mặt đầy sự mệt mỏi, dưới cằm là phủ râu mới mọc, mang chút đau thương.

Cô dừng lại khoảng năm mét phía trước anh. Cô chưa bao giờ thấy Trác Việt như vậy. Anh là một người đàn ông dịu dàng và ấm áp. Lúc này, đôi mắt anh nhìn cô với ánh mắt đờ đẫn...

Anh đột nhiên bước một bước, trong khoảnh khắc tiếp theo, cơ thể mảnh khảnh và mềm mại của cô rơi vào vòng tay anh, cùng giọng nói hơi trầm: “Tang Diễm, lâu rồi không gặp.”

Tang Diễm bị bối rối hoàn toàn. Khi cô phản ứng lại muốn đẩy anh ra, anh đã nói lỏng lưng cô bước về sau vài bước và mỉm cười với cô: “Anh đã lâu không gặp em, anh muốn ôm.”

Khi anh giải thích, Tang Diễm không biết trả lời như thế nào. Sau khi suy nghĩ một lúc, cô hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

Nhớ cô muốn điên lên, anh nghĩ rằng cô có thể sẽ quay lại bên cạnh Từ Mộ Duyên, nghĩ rằng có lẽ anh sẽ không có cơ hội, vì vậy anh không thể làm gì ngoài việc đến tìm cô. Trác Việt điên cuồng nghĩ trong lòng, nhưng miệng lại giải thích một cách yếu ớt: “Anh đã hứa với em trước đó, hai tháng này cho phép em nghỉ ngơi yên tĩnh, anh đã không gặp em trong một thời gian dài. Lần này anh đến thành phố của em, anh muốn gặp em. ””

Cô luôn như thế. Anh không chủ động liên lạc với cô thì cô không bao giờ nghĩ về anh. Cô giống như một người cách điện. Anh cố gắng thích cô, quan tâm cô nhưng điều đó dường như vô dụng.

Trác Việt đè nén cảm xúc lại, quay đầu mở cửa xe nói với cô: “Lên xe đi, chúng ta cùng đi ăn trưa.”

Sau khi xe mở, Tang Diễm chợt nhớ ra: “Làm sao anh biết gia đình em sống ở đây?”

“Một số điều muốn biết rất đơn giản.” Giọng nói khàn khàn.

Một số người muốn có được nhưng thật khó, như.... Tang Diễm.

Tang Diễm không biết phải nói gì. Cô cảm thấy Trác Việt ngày hôm nay rất kỳ lạ. Có vẻ như anh không vui lắm. Anh giận sao? Bầu không khí trong xe hơi nặng nề. Đây là một sự hiếm hoi với Trác Việt. Cô lo

lắng run rẩy nắm tay chợt nhớ rằng giọng nói của anh hơi khàn nhẹ nhàng hỏi: “Anh có lạnh không? Có vẻ như giọng nói của anh hơi khàn.”

“À, hơi lạnh.” Trác Việt mỉm cười vì sự chăm sóc của cô. Thực tế, giọng anh hơi khàn, hoàn toàn vì thuốc lá và rượu trong tháng này, cộng với khoảng thời gian làm việc không ngừng nghỉ. Vì nên vào buổi sáng kia anh thức dậy đột nhiên phát hiện ra cổ họng bị khan tiếng, gần một tháng nhưng vẫn không thấy tốt lên.

“Ồ, anh phải chú ý đến cơ thể nhiều hơn.” Giọng điệu của Tang Diễm có chút không tự nhiên. Cho tới bây giờ toàn là anh quan tâm đến cô, anh như chưa bao giờ bị bệnh ngoại trừ thỉnh thoảng anh sẽ bắt lỵ và nhằn nhẹn cô thì dường như không có gì phải lo lắng đến anh. Mọi quan hệ của cô Trác Việt không quá mặn nồng cũng không quá lạnh nhạt. Lúc đầu, cô cực kỳ phản cảm với anh mối quan hệ của họ dần được xoa dịu trong khoảng thời gian dài. Cô chỉ biết ơn Trác Việt vì anh đã chăm sóc cô trong năm năm qua, nhưng... thực sự có những điều không thể làm được.

“Ừ.” Tâm trạng bực bội của Trác Việt đột nhiên tốt lên một chút. Anh thì thầm với cô: “Em muốn ăn gì?”

Tang Diễm nhìn vào đồng hồ, 11 giờ. Ban đầu, cô dự định đi đến hiệu sách trước, sau đó đến nhà hàng để ăn trưa với bố mẹ. Nhưng giờ cô là khác. Cô hỏi anh: “Anh muốn ăn gì?”

“Vậy thì anh sẽ quyết định.” Trác Việt rẽ theo hướng giao lộ.

Tang Diễm không thể nghĩ đến Trác Việt sẽ đưa cô đến nhà hàng của nhà mình. Quy mô của nhà hàng do bố mẹ cô điều hành không hề nhỏ. Tầng trên và tầng dưới rộng tới gần 500 mét vuông, trong đó có ba phòng riêng.

Lúc này, bố mẹ cô đang ở trước quầy thanh toán, mẹ cô thì nhìn xuống tính toán sổ sách còn bố đang dùng máy tính.

Họ đứng ở cửa, Tang Diễm nhìn vào bảng hiệu của tiệm ăn đến ngây người, Trác Việt mỉm cười với cô “Đi thôi, anh đói rồi.”

Tang Diễm nhìn bóng lưng, anh có vẻ gầy? Cô hoảng hốt chạy theo, thấy anh chào hỏi với bố mẹ cô: “Chú, dì, đã lâu không gặp.”

“A! Trác tiên sinh! Cậu lại đi công tác à!” Mẹ Tang rất vui khi thấy anh bà đứng dậy ngay lập tức.

” Trác tiên sinh, cậu muốn ăn gì, để chú đi nấu cho.” Ngay cả bố cũng đứng dậy.

Trác Việt nở nụ cười: “Không phải phải đã bảo gọi cháu là Trác Việt sao? Chú không cần phiền như vậy đâu cứ để đầu bếp nấu là được rồi.”

Tang Diễm nhìn cảnh tượng này vnghi hoặc. Cô bước về phía Trác Việt hỏi: “Anh biết họ?” Điều này đã rõ ràng, không chỉ biết, mà còn rất quen thuộc.

”Tiểu Diễm Diễm, lại đây nào! Trác tiên sinh thường đi công tác ở đây mỗi lần cậu ấy đến ăn, cậu ấy thường mang cho bố mẹ rất nhiều thứ. Vịt quay con nhận được vào ngày sinh nhật tháng trước là cậu ấy mang đến từ thành phố B.

Mẹ Tang cười nói: “Nếu không phải cậu Trác nói đã có người mà mình thích rồi thì từ lâu mẹ đã muốn sánh đôi hai người.”

Tang Diễm hoàn toàn sốc, cô nhìn chằm chằm vào Trác Việt.

Trác Việt yếu ớt mỉm cười giải thích với bố mẹ Tang: “Cháu là đàn anh của Tang Diễm. Cháu lớn hơn cô ấy hai tuổi. Cháu biết điều đó từ rất sớm nhưng chưa bao giờ nói với chú dì.”

“Ah? Hai đứa quen nhau?” Bố mẹ Tang đồng thanh hỏi, Trác Việt đều đến nơi này hai hoặc ba tháng một lần nhưng tại sao mấy năm qua chưa từng chạm mặt nhau lấy một lần, thật kì lạ.

“A, trước kia đều không có dịp gặp nhau, ngày hôm nay mới có cơ hội.”

Bữa trưa, do Bố Tang đích thân nấu ăn. Mọi người cùng nhau ngồi ăn trên một cái bàn. Tang Diễm có thể thấy bố mẹ cô thực sự rất thích Trác Việt. Trong thời gian đó, họ cũng hỏi anh chuyện gì đã xảy ra với giọng nói của anh, họ thấy anh trông có vẻ mệt mỏi. Anh chỉ nói đó là vì công việc bận rộn gần đây và thường xuyên làm việc ngoài giờ.

Trên bàn ăn thường xuyên rất im lặng. Đột nhiên cô nghĩ đến rất nhiều thứ. Cô chưa bao giờ nhìn thấy nó trước đây cũng chưa bao giờ nghĩ về nó. Bây giờ cô biết rõ tất cả. Nó rõ ràng trong tâm trí cô ép cô không thở nổi.

Dường như cô không thể đối mặt với Trác Việt dễ dàng như vậy, anh đã làm quá nhiều cho cô, giờ cô đang bối rối. Cô cảm thấy vừa cảm động vừa hổ thẹn, bởi vì ngay cả khi cô hiểu rất nhiều điều, cô vẫn xác định rằng cô không có tình cảm với anh.

Trác Việt lần này đến thành phố quả thật là có công việc vậy nên anh đã rời đi sau bữa trưa. Ngay khi anh rời đi, mẹ Tang hỏi thường xuyên: “Tiền bối của con, là học trưởng lưu trong di động của con không?”

“Dạ.”

“Thằng bé có người mình thích thật à?”

Tang Diễm im lặng đứng dậy chọn cách tránh câu hỏi này. “Mẹ, đừng hỏi con những điều này nữa, con đến

hiệu sách sau đó sẽ về nhà.”

Sau khi lượn hai giờ trong hiệu sách, Tang Diễm vẫn cảm thấy rối trí, không thể bình tĩnh được hơn nữa sâu trong lòng cô cảm thấy sợ hãi.

Khi ra khỏi hiệu sách, cô cầm thêm một vài cuốn sách trong tay. Cô lấy điện thoại định gọi cho Trác Việt nhưng còn chưa kịp gọi thì Từ Mộ Duyên lại gọi đến. Cô ngây người mất một lúc rồi nhấc máy..

” Tang Diễm, em đang làm gì vậy?”

Cho đến khi giọng nói của anh vang lên, Tang Diễm sực tỉnh: “Em vừa ra khỏi hiệu sách.”

Từ Mộ Duyên nhận thấy giọng nói của cô có phần không yên lòng: “Có chuyện gì vậy?”

Tang Diễm thở dài nhẹ nhàng trả lời: “Không có gì, anh không bận à?”

“Bận chứ, bận cả buổi sáng, cho đến bây giờ, anh mới nhàn rồi. Mới ăn cơm liền gọi cho em” Im lặng một lúc, giọng nói anh đột nhiên giảm xuống, như một lời thì thầm bên tai cô: “Anh nhớ em... ”

Lúc này, Tang Diễm đang đứng trên con đường đông đúc nhất ở trung tâm thành phố. Trước mặt cô là một hồ phun nước hình tròn. Các cột nước cao và thấp lao thẳng lên và lắt lắt xuống. Nếu là trước đây, cô chắc chắn sẽ nói “Em cũng nhớ anh”, nhưng dường như không dễ để quay lại quá khứ, ngay cả khi cô đã có câu trả lời trong lòng, nhưng sau năm năm, mấy ai có thể dễ dàng nói những điều như trong quá khứ. Hơn nữa, vẫn có một sự khác biệt thời gian giữa chúng.

Kiên nhẫn chờ đợi một lúc lâu, thấy Tang Diễm không nói, Từ Mộ Duyên nói: “Đừng lang thang ngoài đường, về nhà sớm đi.”

“Được rồi, cúp máy đây.” Tang Diễm đi đến trạm xe buýt.

Từ Mộ Duyên, “Được rồi, đi đường cẩn thận.”

4 giờ 30 chiều, Trác Việt nhận được điện thoại của Tang Diễm, cô rất ít khi gọi cho anh. Anh thấy chữ “kẹo ngọt” hiển thị trên màn hình của điện thoại di động anh chỉ cảm thấy nỗi buồn vô tận, cái gì nên tới cũng tới.

Trác Việt làm xong công việc thì đã hơn 9 giờ tối. Anh lái xe trực tiếp xuống tầng dưới của nhà cô và gửi tin nhắn cho cô: “Anh ở dưới lầu.”

Rất nhanh cô liền xuống, cô mặc một chiếc váy dài đơn giản, từng bước, từng bước, một chút ngày càng

gần anh hơn. Nhưng... Trác Việt biết, cô đang tiến xa hơn từng bước một, cô chưa bao giờ ở lại thế giới của anh.

Anh chợt hồi hận vì đã tới đây...

Tang Diễm đứng trước mặt anh, ngược nhìn anh và thì thầm, “Đi ra ngoài đi.”

Trác Việt nhìn cô âm thanh như bị bóp nghẹt nơi cổ họng. Khô khốc hơn ban ngày: “Em muốn đi đâu?”

“Xe có ở đây không? Chúng ta đi đến con đường bên ngoài.”

“Được rồi, đi thôi.”

Anh chấp nhận sự lẳng trì từ cô.

Hai người ban đầu đi cạnh nhau. Anh không biết khi nào thì anh lại đi sau cô hai bước. Tang Diễm nhìn lại anh nghi hoặc: “Sao anh lại đi ở phía sau?”

Anh muốn cô ở trong tầm nhìn của anh một lúc. Nhìn cô lặng lẽ, chiếc đèn đường được bao phủ bởi cành và lá cây. Ánh sáng không sáng, nhưng anh có thể nhìn rõ khuôn mặt cô. Tóc cô đã dài hơn rất nhiều ngang thắt lưng. Làn da của cô rất trắng, đôi mắt cô đen và sáng, luôn trong vắt như nước, đôi môi cô nhỏ và đầy đặn màu đỏ, anh thích mọi thứ về cô, anh yêu cô... rất yêu...

Trong kí ức của anh, họ hiếm khi đi bộ cùng nhau vào ban đêm, và đây có thể là lần cuối cùng. Anh đã từng nghĩ rằng anh sẽ ở bên cô như thế này. Có lẽ năm nay, có thể năm sau, cô có thể cảm nhận được điều đó từ anh. Sau khi họ kết hôn, anh sẽ đưa cô đi dạo sau bữa tối và đưa cô...

Tại thời điểm này, Trác Việt biết rõ rằng anh không còn đủ điều kiện để tưởng tượng về tương lai của họ. Bàn tay anh ở bên cạnh bị siết chặt thành nắm đấm, à giọng anh trầm xuống: “Không có gì, em có muốn nói với anh không?”

Con đường khá hẻo lánh vào buổi tối. Họ đứng đối mặt. Tang Diễm cúi đầu như sắp xếp lại từ ngữ của mình. Phải mất một lúc để nhìn lên. Con gió thổi qua, những chiếc lá xào xạc và rơi theo gió. Giọng nói của cô bỗng trở nên mù mịt: “Học trưởng... Kì thật quà sinh nhật mấy năm nay của em là anh để dưới lầu?”

Cô không chỉ ăn con vịt nướng mà anh mang đến sinh nhật năm nay, mà cô đã ăn hàng năm trong năm năm của mình. Hôm nay, cô chỉ biết rằng Trác tiên sinh trong miệng bố mẹ mình là người đàn ông trước mặt. Sau đó, món quà sinh nhật của cô đều được anh tự mình đưa tới.

Anh lặng lẽ nhìn cô và không trả lời. Anh đến gần cô nhìn thẳng vào mắt cô. “Em có còn thích Từ Mộ

Duyên không? Em đã quyết định quen lại với anh ta, phải không?”

Cô không né tránh ánh mắt của anh, mặc dù nỗi đau trong mắt anh đã bị rò rỉ ra ngoài, cô vẫn trả lời rõ ràng: “Phải”.

Đôi mắt cô quá thẳng thắn, và không có chỗ cho anh trốn tránh. Cô trực tiếp đẩy anh xuống vực thẳm. Điều duy nhất cảm thấy trái tim là điên cuồng, cổ họng choáng váng, anh quay lưng lại và hít một hơi thật sâu. Giọng nói trầm thấp vang lên có chút không rõ ràng: “Nếu như vậy em phải biết có một số chuyện sẽ khiến em khó chịu?”

Mắt Tang Diễm đỏ lên cô cắn chặt môi, hít một hơi thật sâu và thì thầm: “Học trưởng, xin lỗi...”

“Em không cần phải nói xin lỗi với anh, em cũng không phải lo lắng cho anh.” Trác Việt nhìn cô, như thể nói với chính mình, “Em không thích tôi, tôi có thể làm gì?”

Từ đầu đến cuối, anh hiểu rằng Từ Mộ Duyên đã ở trong tim cô. Thái độ của cô đối với anh luôn rõ ràng. Rốt cuộc, anh luôn làm phiền cô.

Đêm trở nên tối hơn và gió ngày càng lớn. Tang Diễm gục đầu và không biết nói gì khác.

Cơn gió nhẹ thổi qua, mái tóc cô khẽ rung lên, mùi hương mờ nhạt phả vào mũi anh. Những chiếc lá rơi xuống nhẹ nhàng đậu trên vai cô. Bàn tay Trác Việt đưa tay lên lấy nó ra. Mái tóc bông bênh của cô, nhẹ nhàng lướt qua ngón tay anh rồi rơi xuống. Chỉ còn lại một chút cảm giác mát mẻ và mượt mà.

Lần đầu tiên Tang Diễm cảm thấy một bàn tay rơi xuống vai cô. Cô nghi ngờ nhìn anh và rơi vào một vòng tay ấm áp trong khoảnh khắc tiếp theo. Tiếp theo là một nụ hôn nhẹ nhàng....

Đó là cảm giác hoàn toàn kỳ lạ khác, một nụ hôn nóng bỏng và tuyệt vọng như vậy, nụ hôn mạnh mẽ như anh sắp nuốt chửng cô, đây là... Trác Việt....hôn cô!

Sau khi phản ứng được, Tang Diễm vùng vẫy tuyệt vọng và hét lên trong miệng. Làm sao cô có thể để người đàn ông khác hôn mình? Cô vùng vẫy, tay đặt lên eo anh và đánh anh... Nhưng anh dường như không cảm thấy gì cả, chỉ liều mạng hôn cô, điên cuồng hút hết dưỡng khí của cô...

Cho đến khi cô cảm thấy sự mát lạnh từ má, cô mới mở ra. Cô nhìn anh với sự tức giận và bất bình, những giọt nước mắt chảy ra từ đôi mắt đẹp đó, giọng nói không ổn định, thanh âm nghẹn ngào hỏi anh: “Tại sao? Tại sao?”

Anh gỡ tay cô lau nước mắt cho cô, nhưng cô quay đầu sang một bên thoát khỏi sự đụng chạm của anh. Tay anh dừng lại trong không trung như thế, phải mất một lúc lâu mới rơi xuống.

Giọng anh dường như rơi vào cát bụi:

“Anh muốn hôn em thật lâu. Đây là lần duy nhất trong cuộc đời của anh. Hãy tha thứ cho anh, Tang Diễm.”

29. Chương 29: Đó Là Câu Trả Lời

Khi những tia nắng đầu tiên của buổi sớm chiều rơi vào khung cửa sổ phòng cô, Tang Diễm mở mắt ra và ngồi dậy, cả đêm hôm qua những dòng suy nghĩ cứ quanh quẩn trong đầu cô, trước khi ngủ cô quên còn không kéo rèm cửa sổ. Lúc đồng hồ báo thức ở đầu giường chỉ 7h cô thấy vẫn còn sớm liền đứng dậy kéo tấm rèm xuống, căn phòng mờ tối nhưng cô không thể ngủ tiếp được.

“Nếu như Từ Mộ Duyên không quay lại tìm cô, cô sẽ ở bên anh ư?”

Tối hôm qua Trác Việt tiễn cô xuống dưới lầu, lúc cô quay người đi anh ta đã nắm chặt lấy tay cô, chăm chú nhìn cô hỏi.

Cô nói: “” Nhưng mà... không có nếu như.“”

Nét mặt buồn thảm của Trác Việt lúc đó giống như người rơi xuống địa ngục vậy, từ từ buông tay cô gượng gạo nói: “” Anh hiểu rồi.“”

Nhớ lại tối hôm qua, Tang Diễm cảm thấy hơi khó chịu ở cổ họng, sao sự tình lại đi đến bước này, từ đầu tới cuối cô đều không muốn làm tổn thương bất cứ ai. Dù sao thì cô đã bị tổn thương như thế rồi. Nhớ lại hình bóng của Trác Việt lúc rời đi tối hôm qua cô cũng không kìm nén được sự khó chịu và hổ thẹn, đến cuối cùng cô vẫn làm tổn thương người đàn ông dịu dàng đó. Nếu đã như thế, cô cũng không muốn nghĩ đến câu nói nếu như của anh, cũng sẽ không đi tìm lời giải cho cái giả thiết của anh, giả sử... giả sử... đời người nào có lắm cái giả như thế. Trước đây cô cũng thường nghĩ nếu như Từ Mộ Duyên không bao giờ rời bỏ cô thì tốt biết mấy, giả như anh ta sớm trở về bên cô thì tốt biết bao, thật tốt giả như...Trác Việt đừng thích cô.

Suy cho cùng vẫn là vì sự ra đi của Từ Mộ Duyên mới tạo ra cục diện như bây giờ, nếu như anh ta không rời bỏ cô thì cô và Trác Việt sẽ không rơi vào tình thế như này.

Nghĩ đến nụ hôn tàn nhẫn xen lẫn sự tuyệt vọng kia dường như đôi môi của cô vẫn còn một chút đau, Tang Diễm nhắm mắt lại với trái tim rối bời.

Cô thở dài một tiếng rồi thức dậy gấp chăn, sau khi vệ sinh cá nhân xong liền đi xuống lầu mua bữa sáng cho ba mẹ.

Mấy ngày sau mẹ cô cứ luôn nhắc tới Trác Việt, Tang Diễm thực sự không biết trả lời thế nào, mỗi lần cô

đều từ chối một cách mập mờ, sau đó mẹ lại nói bóng gió hỏi cô: “” Tiểu Diễm này, vậy khi nào con đưa bạn trai ra mắt chúng ta vậy, con đã 25 tuổi rồi đây, Tiểu Viên cạnh nhà mình kém con 1 tuổi đầu năm nay con bé đã được gả đi rồi, con không nóng lòng nhưng mẹ và ba con nóng lòng thay cho con!”

Lần trước khi Từ Mộ Duyên đưa cô đi bị hàng xóm thấy được, hơn một tháng nay bọn họ thường xuyên bàn tán về chủ đề này, Tang Diễm cảm giác như tai mình sắp chai ra vậy. Cô chấp tay khăn cầu mẹ:

“Mẹ, mẹ hãy tha cho con đi!”

Mẹ Tang thở dài, lần trước khi cùng nhau ngồi ăn cơm thì thấy ánh mắt của Trác Việt nhìn con có phần không đúng lắm, cậu ta mỗi lần đi công tác đều đến quán cơm nhà mình ăn cơm, bà không tin đây là trùng hợp. Hai người này rõ ràng quen nhau nhiều năm như vậy nhưng từ trước đến nay chưa từng gặp nhau rất giống với việc cố gắng trốn chạy hết sức có thể, Trác Việt có ngoại hình ưa nhìn tính cách lại khiêm tốn, lễ phép, nếu như anh trở thành con rể nhà này thì thật tốt biết bao nhưng con gái vẫn luôn né tránh nói về chuyện này bà cũng sẽ không nhắc đến nữa.

“”Con cũng không còn nhỏ nữa, nếu như có để ý đến ai thì đưa về nhà cho chúng ta xem mặt.” Mẹ Tang lại nói đến chuyện này, chỉ còn mấy ngày nữa là con gái phải quay lại thành phố B rồi muốn cần nhẫn nữa cũng không được.

“Mẹ, con biết rồi, mẹ cứ yên tâm đi.” Tang Diễm ôm lấy tay bà nũng nịu trả lời.

“Được rồi, được rồi, không nói đến chuyện của con nữa, mẹ phải vào trong tiệm đây.” Cửa hàng rất bận trong những ngày nghỉ lễ Quốc Khánh nói rồi mẹ Tang nhanh chóng đi vào trong tiệm cơm.

Tang Diễm thở phào nhẹ nhõm, nghĩ đến việc chỉ còn mấy ngày nữa là phải trở về thành phố B, bỗng nhiên cô lại cảm thấy tâm trạng trở nên nặng nề, từ sau đêm Trác Việt rời đi, cô chắc chắn rằng đáp án trong lòng cô vẫn không hề thay đổi chỉ là không thể mang bộ dạng tự nhiên như trước. Ai có thể sau khi làm tổn thương người khác còn có thể có được hạnh phúc chứ?

Lại một lần nữa điện thoại báo máy bận, Từ Mộ Duyên có chút bất lực đặt điện thoại xuống cô đã không nhận điện thoại của anh gần 10 ngày nay rồi.

Anh lục lại tin nhắn cuối cùng cô gửi cho anh: “Đừng gọi cho em nữa và cũng đừng gửi tin nhắn nữa, em muốn yên tĩnh một thời gian, sau khi quay lại sẽ cho anh một câu trả lời.”

Anh có chút không hiểu, sao đột nhiên cô lại lạnh lùng trở về, rõ ràng lúc trước cô còn trả lời tin nhắn của anh, cho dù số lần nhắn lại không nhiều, từ ngữ ngắn gọn nhưng vẫn có thể cảm nhận được những câu chữ của cô, cô đang dần dần rời xa anh, khi gọi điện cho cô cuộc gọi lâu nhất chắc là gần nửa tiếng mặc dù phần lớn đều là anh nói còn cô chỉ trả lời.

Từ sau cái tin nhắn đó, Tang Diễm không trả lời bất cứ tin nhắn nào của anh, điện thoại cũng tắt máy.

Từ Mộ Duyên thừa nhận lúc này anh càng ngày càng thấy bất an, anh từ dưới lầu đi lên sân thượng tầng trên, trên sân thượng này có vài chậu hoa tự tay anh mua. Vào cuối tháng chín toàn bộ căn phòng đều được trang trí xong nhưng chỉ là một căn phòng trống vẫn chưa có đồ đạc cũng không có người ở.

Trong màn đêm, Từ Mộ Duyên tựa vào lan can rồi châm một điếu thuốc anh nhìn chăm chăm vào màn đêm, một lát sau điếu thuốc cháy hết, anh lấy điện thoại nhắn tin cho Tang Diễm: “Anh đến gặp em.”

Sau đó anh lặng im đợi, 10 phút sau cô nhắn lại rằng: “Ngày 6 tháng 10 em sẽ quay lại, máy bay hạ cánh vào buổi chiều, 8h tối chúng ta gặp nhau nói chuyện một lát đi.”

Ngày 6 tháng 10, vẫn còn 4 ngày nữa. Anh nhắn lại: “Được anh đợi em.”

Tang Diễm nhìn điện thoại rồi đứng ngây người ra, sau khi lấy lại tinh thần đang định tắt máy tính thì Chu Thụy Tình đã gửi cho cô một tin bất ngờ, cô chầm chậm bước đến.

“”Tiểu Diễm Diễm! Nhanh trở về nhé! Tôi muốn ăn cá đóng hộp cá và thịt bò xé tay!”

Tang Diễm thấy được vẻ mặt háu ăn liền nở nụ cười, đáp: “Mùng 6 tôi sẽ quay lại đó lần này sẽ mang cho cậu hai phần.”

Chu Thụy Tình: “” Yêu cậu quá đi!”

Hai người nói chuyện với nhau một lúc, gần 12h đêm mới tắt máy đi ngủ.

Sau khi máy bay hạ cánh Tang Diễm mới phát triển trời đổ mưa mà cô không đem theo ô cô chỉ có thể bước nhanh hết sức.

Khi Từ Mộ Duyên người mà đứng đợi cô một lúc lâu, nhìn thấy cô mặc một cái áo khoác mỏng nhưng bị ướt sũng và cả mái tóc đen dài buộc cao cũng ướt nhẹp.

Anh nhú mày bước nhanh tới, vừa đi vừa cởi chiếc áo vest ngoài của mình ra.

Nhiệt độ ở thành phố B thấp hơn so với nhiệt độ của thành phố Y, Tang Diễm sau khi bị dính nước mưa cả người cô đều thấy lạnh, cô cúi đầu vội bước nhanh hơn, lần về nhà này quần áo mang về không nhiều mà đa phần đều là quần áo mùa hè, bây giờ cô chỉ muốn về nhà thật nhanh để thay đồ.

Đột nhiên có bóng người đứng chắn trước mặt cô, cô vừa ngẩng đầu lên liền bắt gặp đôi mắt đen sâu thẳm của anh cùng lúc đó cả người cô bắt đầu ấm lên, chiếc áo khoác của anh quấn chặt lấy cô.

Cô vẫn chưa kịp nói gì, hành lý thì bị anh cầm, tay anh đặt trên vai cô và quyết đoán nói. “”Về thay quần

áo trước đi.”

Cô bị anh lúc thì kéo đi, lúc thì bế cô lên xe, trời mưa bên ngoài càng mưa càng to đập vào cửa xe lộp bộp lộp bộp, cô nghiêng đầu nhìn anh có chút bất ngờ với sự xuất hiện của anh, cô hỏi. “” Làm sao anh biết em mấy giờ hạ cánh.”

Từ Mộ duyên nhẹ nhàng đáp.

“”Chuyến bay chiều nay từ đó đến thành phố B chỉ có chuyến này thôi.”

Thì ra là thế, cô quên mất điều này.

Bên trong xe dần dần ấm lên, cô vẫn khoác chiếc áo của anh trên người, Tang Diễm dần dần cảm thấy nóng.” Sao lại nóng thế nhỉ.” Cô thoáng nhìn thì ra là anh mở hệ thống sưởi hơi.

Cô nhìn thấy anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, thôi được, cô chọn cởi áo khoác ngoài ra, vừa nghe thấy tiếng động anh đã đưa tay ra ngăn cô lại cùng với giọng nói không vui. “”Đừng làm loạn nữa, em muốn bị cảm lạnh sao.”

Anh vẫn không quên trước kia mỗi lần cô bị cảm phải một thời gian dài mới khỏi.

“”Hơi nóng.....” Cô nói khẽ

“”Còn mấy phút nữa là đến nơi rồi,lúc xuống xe sẽ lạnh đấy hãy mặc áo vào đi được không.”

Anh dường như đã thở dài, Tang Diễm ngẩn người, cô một lần nữa khoác chiếc áo của anh vào người,mùi hương thoảng thoảng trên người anh vây quanh lấy cô, kỳ thực... cô cũng rất hoài niệm.

Lúc đến dưới lầu, mưa sớm đã tạnh rồi nhưng do cơn mưa mà nhiệt độ đã giảm đáng kể, từ trong xe bước ra một cơn gió thổi qua khiến cô rùng mình, Từ Mộ Duyên lấy hành lý của cô từ trên xe xuống rồi bước đến bên cô, anh vẫn miễn cưỡng ôm cô bước nhanh lên lầu giống như trước đây, vừa bước đến cửa anh liền thả cô xuống, cương quyết nói rằng, “” Em mau đi thay đồ đi.”

Tang Diễm nhẹ nhàng đáp lại bằng cách vâng một tiếng rồi quay người bước vào phòng thay đồ.

Lúc bước ra, cô mặc một chiếc áo len rộng màu vàng nhạt và một chiếc quần thể thao, đầu tóc cũng được cô lau khô và buông thông rất giống với dáng vẻ khi ở nhà.Từ Mộ Duyên dựa vào ghế sofa nhìn cô mỉm cười nói.“”Đến ngồi cạnh anh nào.”

Anh đã chuẩn bị một tâm thái tốt để cuộc trò chuyện được bắt đầu bất kì lúc nào, bỗng nhiên Tang Diễm

có chút lo lắng, vốn dĩ cô đã nghĩ xong những câu từ mà cô định nói đột nhiên lại không thốt lên lời. Cô chần chừ một chút nhưng vẫn đến ghế sofa ngồi có điều cô không hề ngồi cạnh anh, mà ngồi vào chiếc ghế sofa đơn bên cạnh anh.

“”Nếu em vẫn chưa nghĩ kĩ, anh có thể tiếp tục đợi hay là em đừng nghĩ nữa. Chúng ta cứ từ từ thôi, anh có đủ kiên nhẫn để đợi em, đợi đến khi em có được lòng tin với anh“” Đường như anh nhìn thấu được cách suy nghĩ của cô hoặc là sợ đáp án mà cô nói ra khiến anh khó chấp nhận, Từ Mộ Duyên mở lời nói.

Tang Diễm nhìn anh, anh cũng nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm lặng lẽ nhìn cô, chỉ một giây cô liền cúi đầu khẽ nói “”Có lẽ bởi vì chúng ta xa cách quá lâu rồi hoặc là bởi vì em đã thay đổi rồi, có những lúc em cũng thấy không quen với sự thay đổi của bản thân, em thừa nhận em vẫn còn tình cảm với anh em cũng muốn bắt đầu lại từ đầu với anh. Nhưng dường như lại không hề đơn giản như thế. Mỗi lần nghĩ đến việc anh rời đi đã 5 năm rồi đột nhiên quay lại nói với em rằng anh hối hận rồi, đối với em mà nói 5 năm này nó thật dài, mỗi lần nhớ đến những điều này em liền cảm thấy dường như bản thân không thể tha thứ cho anh dễ dàng như thế, ban đầu em vốn rất quan tâm, quan tâm đến việc anh đã từng bỏ rơi một người“”

Sau khi anh về nước đây là lần đầu tiên Tang Diễm nói chuyện với anh lâu như vậy và cũng là nỗi niềm thực sự của cô. Từ Mộ Duyên trầm ngâm một lúc, anh đứng dậy bước đến bên cô nhưng lại nghe thấy giọng cô nhẹ nhàng vang lên

“”Còn cả Trác Việt...Nếu như không phải sự ra đi của anh...“”

Từ Mộ Duyên ngồi xổm trước mặt cô, khẽ ngẩng đầu lên và vẫn luôn nhìn cô, anh vốn muốn nói câu xin lỗi nhưng chợt nhớ ra anh đã nói câu xin lỗi quá nhiều lần rồi.

Anh đưa tay ra nắm lấy tay cô còn tay kia áp nhẹ lên má cô, ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve và khẽ nói với cô.

“” Anh không ép em, chúng ta cứ từ từ tìm hiểu nhau chậm một chút cũng không sao cả. Anh biết mình đã quá đáng nhường nào, lần này anh đã quá gấp gáp rồi anh xin lỗi“”

“”Còn về Trác Việt, anh rất cảm kích hẳn cũng rất muốn xin lỗi“” Có lẽ Từ Mộ Duyên đã đoán được điều gì đã xảy ra, Trác Việt là bạn tốt nhất thời đại học của anh, xảy ra cục diện như bây giờ anh cngx rất buồn nhưng trong mắt anh không thể có thêm ai khác, anh chỉ muốn cô thuộc về anh một lần nữa.

Có lẽ bởi vì đã quá hạnh phúc đã quá quen đối phương rồi, Tang Diễm luôn không thể tránh được sự tiếp xúc với anh, tất cả đều đến một cách tự nhiên như thế.

30. Chương 30: Thuận Theo Tự Nhiên

Bởi vì đêm hôm qua vừa mới mưa xong nên ngày hôm nay nhiều độ của thành phố B đã giảm xuống không ít độ, chỉ cần một cơn gió nhẹ nhàng lướt qua đã tạo cho người ta cảm giác mát mẻ khoan khoái, mùa thu

dần qua, dường như, mùa đông cũng sắp tới rồi.

Cô mặc một chiếc áo lông rộng cùng với chiếc quần jean đơn giản rồi ra ngoài nhưng cô không quên mang theo hộp đồ ăn mà Chu Thụy Tình muốn có đã lâu. Từ trong ngôi nhà ấm áp ra đến dưới lầu, bỗng nhiên có một trận gió đi ngang qua, tạo cho cô cảm giác mát mẻ.

Mẹ Tang chia đồ ăn tự làm thành mấy phần. Tất cả đều cho vào hộp rồi bỏ vào bao cẩn thận. Cộng đồng này lại chắc cũng tới 15 cân. Cô cố hết sức ôm như vậy cho đến cửa tiểu khu, sau đó thì bắt xe đi thôi.

Lần ghé thăm trước là thời tiết nắng nhẹ, mọi người mặc những bộ đồ mát mẻ, bay giờ lại ra những bộ trang phục mùa thu, ừ... Còn có người đứng ở cửa đón cô cũng mặc một bộ trang phục mùa thu.

“Cậu cuối cùng cũng đến rồi! Nhớ cậu quá! ”Chu Thụy Tình đang ăn vặt, thấy cô liền chạy tới. Tang Diễm nhìn người đi giày cao gót 7 tấc nhưng vẫn có thể chạy bình thường kia. Cô không do dự nhét túi trong tay vào người cô ấy, nói thẳng:” Cậu nhớ cái này thì có! Thật nặng mà! Mẹ tớ vì làm cái này mà mới sáng sớm đã phải ra chợ mua cá với thịt bò mới nhất, rồi còn làm từ chiều đến 10 giờ mới xong đó. ”

Chu Thụy Tình cười vài tiếng:” Tớ đã chuẩn bị tốt quà cho bác gái rồi. Lần sau cậu về nhớ đem cho bác ấy...nếu như không bận quá thì lần sau tớ có thể về với cậu.”

“Có phải là cậu rất nhớ các món ăn mà ba tớ làm không? ”

“Ai da, đừng có nói trực tiếp như vậy mà, được không? Cũng đâu phải ai cũng có phúc khí như cậu, có ba mẹ là đầu bếp.”

Vào trong tiệm, Chu Thụy tình cất đồ xong, liền xoay người tỉ mỉ quan sát cô:” Tớ nói nha, cậu đã về được hai tháng mà sao vẫn không có miếng thịt nào vậy? Cậu đúng là lãng phí kĩ thuật nấu nướng của ba mẹ cậu mà. ”

“... Lê nào giống như cậu ăn xong phải để thịt hiện lên bụng mới được gọi là không lãng phí sao? ” Tô Tâm cũng lại gần, trêu chọc cô ấy một câu.

“Hai người các cậu ăn mãi không mập thì đừng có nói móc tớ! ”Chu Thụy Tình đã mở một hộp ra, lại bị mùi thơm toả ra khiến cho cô nổi lên cơn thèm ăn đến nỗi không nhớ là mình đang giảm cân.

Tang Diễm cười cười, lấy hai hộp từ trong túi ra, nói với Tô Tâm:” Cái này là do mẹ tớ đặc biệt làm vì Tiểu Tông, trẻ nhỏ có thể ăn.” Lại đảo mắt một vòng “Hôm nay Tiểu Tông không tới sao? ”

Tô Tâm gật đầu:“Lê Quốc Khánh tương đối bận rộn nên là mấy ngày nay mẹ tớ đều trông giúp tớ. ”

Chu Thụy Tình không kịp đợi mà mở nắp hộp ra, mùi cá cùng với thịt bò trong nháy mắt lan ra khắp nơi.

“Thơm quá! ” trong quán có mấy người khách nghe thấy mùi thơm mà nhin không được than một tiếng. Chu Thụy Tình chia thịt bò khô cho các khách hàng trong quán.

Khụ...bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm, cuối cùng vài vị khách kia ăn xong thịt bò cũng mua những bộ đồ mà đã thử qua lúc trước, không có cò kè mặc cả. Người lúc trước còn đang đau lòng đồng thịt kia cũng đã thẳng băng trở lại.

Tang Diễm ở trong cửa hàng dạo một vòng, thấy không có bộ nào mà cô ưng ý.

Tô Tầm từ sau quầy hàng đi cầm theo hai cái túi:” Đừng xem bên kia, đây mới là mấy thứ mà cậu thích, chúng tớ đều giữ lại cho cậu đấy! ”

Phụ nữ thích đi dạo, thích mua sắm, thực ra Tang Diễm cũng giống như vậy. Nhưng cô lại thích mua những thứ hiếm thấy và kì lạ, nhưng trái lại đối với quần áo thì cô lại không có yêu cầu gì nhiều. Nhìn thấy cái nào không tệ lắm mà mặc vào thấy thuận mắt thì mua.

Tô Tầm cùng Chu Thụy Tình không mặc quần áo ở cửa hàng mình, mà lúc đi nhập hàng thì các cô sẽ mua một ít quần áo. Nếu thấy bộ nào đẹp thì sẽ mua dùm Tang Diễm.

Lúc rảnh rỗi cô thỉnh thoảng cũng sẽ đi mua đồ cùng, cũng là đi giải sầu, cô rất thích cái quá trình đó.

Cô mở ra xem thì thấy một cái áo khoác màu vàng nhạt còn có một bộ tôn sam hai bộ áo lông. Cô để túi lên quầy, vui vẻ nói:” Tớ đi thử cái áo sơ mi này đây. ”

Ngày nghỉ cuối cùng trong lễ Quốc khánh khách trong cửa hàng không nhiều lắm mỗi lần tới là một nhóm, vừa rồi mới đi hết nên bây giờ trong cửa hàng rất là yên tĩnh. Nhân viên của cửa hàng là Tiểu Mặc cùng Chu Thụy Tình đã hoàn toàn đắm chìm trong mỹ thực rồi.

Tô Tầm nghĩ...bây giờ trong cửa hàng chỉ có tiếng hai tên ăn hàng nhóp nhép ở phía sau cô thôi. Đang muốn trêu chọc họ vài câu thì đúng lúc điện thoại trong túi của Tang Diễm vang lên, lấy điện thoại từ trong túi của cô ấy ra.

Tô Tầm vừa nhìn thấy trên màn hình nhấp nháy 3 chữ ” Từ Mộ Duyên” liền ngây ngẩn cả người.

Lúc chuông điện thoại tắt thì vừa lúc Tang Diễm cũng từ phòng thay đồ đi ra. Trên mặt đầy ý cười nhìn về phía Tô Tầm hỏi:” Cậu thấy sao?”

Tô Tầm lúc này mới phục hồi tinh thần lại, cầm điện thoại đưa cho cô,” Điện thoại của cậu. ”.

Đúng lúc này điện thoại lại vang lên lần nữa Tô Tầm còn nói một câu” Là Từ Mộ Duyên gọi tới. ”

Trái với suy nghĩ của Tô Tầm, Tang Diễm lại rất bình tĩnh nhận điện thoại. Hôm qua cô đã thêm số của anh vào danh bạ để tên là Từ Mộ Duyên rồi.

Cô không có nhiều do dự liền ấn nút nghe, tiếng nói ôn nhu của anh vang lên: “Em đang ở đâu? ”

“Em ở Tinh Thiên. Có chuyện gì sao?” cô hỏi.

Mục đích của Từ mưa duyên vô cùng chính xác, anh không phải là một người có kiên nhẫn, thế nhưng mỗi người đều có một thứ uy hiếp mình.

Năm năm trước thứ uy hiếp anh chính là Tang Diễm, dù là năm năm sau thì vẫn là cô. Giống như là chỉ cần đứng ở trước mặt của cô thì anh sẽ có vô hạn sự kiên nhẫn.

Lúc trước chỉ cần cô tức giận hay cáu kỉnh thì anh sẽ cố gắng dỗ cô. Cô tức giận không nghe điện thoại thì anh kiên nhẫn một lần tiếp một lần mà gọi tới, cho đến khi cô nhận điện thoại mới thôi.

Hiện tại cũng giống như vậy. Dù rất lâu mà cô không nhận điện thoại thì anh vẫn sẽ gọi, mặc dù có chút ấu trĩ và vô lại.

” Em ở đó bao lâu? Anh đến đón em, dẫn em đi đến chỗ này.”

Tang Diễm quay người lại nhìn về phía sau. Chu Thụy Tình bị một câu “Từ Mộ Duyên gọi tới” của Tô Tầm làm cho kinh ngạc. Lúc này cô ấy đang đứng ở bên cạnh Tô Tầm, tầm mắt của hai người đều đồng loạt rơi vào trên người Tang Diễm, trong mắt đều là sự lo lắng.

Tang Diễm không tiếng động cười:” Hai tiếng nữa đi.”

Kết thúc cuộc trò chuyện, cô không đợi hai người hỏi mà thẳng thắn nói:” giống như suy nghĩ của hai người đó. ”

“Các cậu... quen nhau lần nữa? ” Chu Thụy Tình hỏi.

Cô rũ mắt, nghĩ đến những lời tối hôm qua anh đã nói. Anh nói anh có thể đợi cô chậm rãi yên tâm cởi bỏ khúc mắc, anh nói anh sẽ không ép cô, họ sẽ từ từ tiến đến với nhau, sẽ một bắt đầu một lần nữa.

“Chúng tớ đã nói xong hết rồi, tất cả đều sẽ thuận theo tự nhiên. ”

Tô Tầm cũng nghe rõ, họ vừa tách ra thì đã năm năm, dù có yêu nhau nhiều như thế nào đi nữa thì vẫn sẽ có những khoảng cách trong lòng, chỉ cần nghĩ thôi thì cũng chỉ là không cam lòng. Nên hãy để thời gian chậm rãi chữa lành vết thương đi.

Còn Chu Thụy Tình thì phản ứng rất lớn. Cô cao mày lại hỏi: “VẬY học trưởng Trác Việt thì sao? Anh ấy ở bên cạnh cậu nhiều năm như vậy. Nhưng nếu không phải là Từ Mộ Duyên đột nhiên trở về thì hai người nhất định sẽ có một cái kết tốt đẹp. Bây giờ cậu lại ở cùng với Từ Mộ Duyên kìa, thì học trưởng Trác Việt không phải sẽ đau lòng lắm sao? ”

Mỗi câu của cô ấy đều là vì Trác Việt bị tổn thương bởi bất công. Anh ấy đối tốt với Tang Diễm nhiều năm như vậy cô vẫn xem trong mắt, cô chưa bao giờ thấy một người đàn ông thâm tình đến vậy.

Tô Tầm kéo tay áo của cô ý bảo cô không cần quá kích động. Huống chi các cô biết Tang Diễm không quên được người kia.

Số phận là thứ mà không ai có thể lường trước được, trước đây cô có thể cho rằng thêm một thời gian nữa thì Tang Diễm sẽ thích người luôn luôn bên cạnh cô là Trác Việt, không ngờ Từ Mộ Duyên lại trở về, 5 năm có thể rất dài nhưng vẫn còn kịp cho mối tình dang dở của họ.

Nhớ tới Trác Việt đôi mắt của Tang Diễm tối lại: “ Đối với anh ấy, tớ chỉ có thể nói xin lỗi. ”

Chu Thụy Tình còn muốn nói cái gì đó, nhưng Tô Tầm lại hung hăng nhéo cô một cái, nói trước: “ dù cậu có ra quyết định gì đi nữa thì chỉ cần cậu vui vẻ là được rồi. Chúng tớ rồi sẽ ủng hộ cậu. ”

Chu Thụy Tình vì bị cô nhéo một cái thì thiếu chút nữa là nhảy dựng lên. Vừa vặn lại có nhóm khách hàng đi tới, Tô Tầm lập tức đẩy cô về phía trước nói: “ Thượng đế tới rồi kìa, mau đi tiếp đi. ”

Trong cửa hàng, một nhóm rồi lại một nhóm khách đi tới rồi lại về. Cuối cùng Chu Thụy Tình cũng không có thời gian quan tâm Tang Diễm.

Bốn giờ chiều, một người đàn ông cao to tuấn tú đi vào cửa hàng, khí chất anh minh lỗi lạc. Trong cửa hàng có vài cô gái trẻ nhìn anh với ánh mắt hiếu kì.

“Tang Diễm, anh tới đón em. ” Từ Mộ Duyên đi đến chỗ Tang Diễm sau đó nói với Chu Thụy Tình: “Chu Thụy Tình, đã lâu không gặp. ”

“không lâu đâu, mới năm năm thôi tôi xem chút nữa thì quên có một người như anh. ” Chu Thụy Tình lạnh lùng mà châm chọc.

Từ Mộ Duyên trầm mặc không nói gì.

Tang Diễm cũng không nghĩ tới người thẳng thắn như Chu Thụy Tình vậy mà cũng biết việc trào phúng ngầm. Trong lúc nhất thời cô cũng ngây người. Cuối cùng là Tô Tầm đi tới nói với Từ Mộ Duyên: “Anh mang cô ấy đi trước đi, chúng tôi ở đây còn có nhiều việc.”

“Ừ, cảm ơn, hôm nào đó tôi sẽ mời hai người đi ăn. ” Anh gật đầu mỉm cười.

Tô Tầm đem túi xách và quần áo của Tang Diễm sau quầy ra, cô đưa tay nhận lấy, nhưng có một đôi tay thon dài lấy đồ trước cô.

“Đi thôi” anh nhìn về phía người nào đó còn đang sững sờ rồi nói, anh vươn tay dắt cô đi ra ngoài mặc kệ sự giãy dụa của cô, vẫn kéo cô đi.

Chu Thụy Tình nhìn bóng lưng hai người dần dần đi xa, có chút tức giận nói với Tô Tầm:” Tại sao lại can tở, đáng lẽ phải mắng anh ta mới đúng chứ.”

“Cậu cũng đừng làm vậy, bây giờ lòng của Tang Diễm cũng đã đủ loại rồi. ”Tô Tầm bất đắc dĩ nói.

“Quên đi, tớ không quan tâm tới nữa, không phải là tớ sợ não của Từ Mộ Duyên, ngày nào đó có vấn đề lại đột nhiên ra đi lần nữa sao. Như vậy làm sao mà Tang Diễm chịu được chứ. ”

“Bây giờ cậu ấy không phải làm thiếu nữ ngây thơ năm đó nữa, có rất nhiều chuyện cậu ấy đã thông suốt rồi. Nếu như chúng ta can thiệp quá nhiều, ngược lại sẽ khiến sự việc ngày càng phức tạp hơn, cho nên cứ để bọn họ thuận theo tự nhiên đi.”Tô Tầm tỉnh táo phân tích.

Chu Thụy Tình yên lặng.

“Anh muốn mang em đi đâu?” người đã bị đưa lên xe mở miệng hỏi người đàn ông bên cạnh mình.

Từ Mộ Duyên nhìn cô thật sâu, ý vì thâm trường nói:” Đi đến chỗ có tương lai của chúng ta.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tôi... Tôi tính sai rồi ()

Hôm nay suy nghĩ một chút nghĩ nếu như trực tiếp viết đoạn có tình tiết lớn thì sẽ có vẻ tương đối không liên kết với nội dung toàn văn cho nên tôi còn không có viết đến chỗ mà tôi muốn ()

Các bạn sẽ muốn làm gì tôi? Đến đây đi... Roi da nhỏ.

Đại khái còn một chương tình cảm của Tang Diễm cùng Từ Mộ Duyên hi vọng là có thể nhận nhận một chút cho nên cái nội dung câu chuyện kia tôi còn chưa có viết tới. Tốt bụng bỏ vào...là có thể khinh bỉ tôi...

Cuối cùng...còn có các loại cầu nữa ~()/~lạp lạp lạp, có vấn đề gì về chủ đề thì nói một tiếng ~
HYPERLINK (^O^)/~ văn phong cũng tới luôn đi~ có hoa gì tung luôn đi ~ tôi xin chân thành cảm ơn.(
3) ?~

Chúc mọi người cuối tuần vui vẻ.~(˘O˘)/~

31. Chương 31: Hạnh Phúc Ngọt Ngào Như Trước Đây

Ngoài cửa sổ xe vẫn là con đường quen thuộc, công trình kiến trúc quen thuộc, ánh mắt Tang Diễm từ ngoài cửa sổ thu hồi lại, nghiêng đầu nhìn về phía anh mở miệng:” Chúng ta đang đi đến đại học B?”

Từ Mộ Duyên vốn không có quyết định này, từ tiểu khu đến đại học B rất gần, đại khái khoảng 20 phút đi đường là đến. Nghe giọng điệu của cô vừa rồi hình như rất thích, anh khẽ cười ra tiếng:” Tối nay chúng ta có thể đi dạo chơi, nơi đó rất gần.”

“Cái gì rất gần?” Tang Diễm nghe được, có chút như lọt vào sương mù.

“Lập tức tới ngay.” Khóe miệng Từ Mộ Duyên khẽ dương lên, không có lộ ra.

Xe chạy lướt qua cổng trường đầy màu sắc cổ xưa của trường đại học B, tầm mắt Tang Diễm liền nhìn phía sau lưng, thẳng đến khi nhìn không thấy mới thôi, thật ra thực sự rất hoài niệm....

Từ Mộ Duyên tận lực chạy chậm xe lại, nhẹ nói:” Trong khoảng thời gian này, anh thường đi dạo ở đại học B mấy lần.”

Lúc này, Tang Diễm không có trả lời anh, cô cùng anh đi, cho anh cơ hội, nhưng đáy lòng cũng có khúc mắc, giống như bị một cây gai nhỏ đâm mà nhỏ không được. Mỗi lần anh nói đến sự việc trước kia, cô sẽ liền nghĩ đến anh đã rời bỏ cô năm năm, lúc này cô không thể hoàn toàn chú ý. Anh nhiều lần cảm giác từ mình rất mâu thuẫn, loại tâm tình mâu thuẫn này chỉ có thể dùng thời gian để chậm rãi tan đi.

Xa tại đầu đường phía trước đại học B chuyển hướng, lái vào một con đường yên lặng, không bao lâu liền lái vào trong một tiểu khu. Cái tiểu khu này Tang Diễm biết rất rõ, năm cô tốt nghiệp đại học nghe nói trường học bên phía tây lâm viên bị người khác thu mua. Tốt nghiệp ba năm cô chưa bao giờ tới nơi này, đương nhiên sẽ không biết có một lâm viên đã xây dựng thành công thành một khu dân cư cao cấp.

Điều kiện nơi đây rất đẹp và yên tĩnh, không khí tươi mát, là một nơi ở rất tốt. Bất quá, anh đưa cô tới nơi này làm gì? Trước kia hai người sẽ thường tới nơi này... hẹn hò. Chẳng lẽ anh đưa cô đến nơi này để nhớ lại những kỷ niệm đó? Nhớ tới lúc trước, mặt Tang Diễm đã ửng đỏ lên, có chút không được tự nhiên hỏi:” Anh đưa em đến nơi này rốt cuộc là muốn làm gì vậy?”

Cái ngày Từ Mộ Duyên xem phòng không nghĩ tới điều này, căn bản không chú ý tới tiểu khu này được xây dựng nên từ lâm viên năm đó, lần thứ hai đến mới nhớ ra. Lúc trước mua phòng kia, hoàn toàn là bởi vì nghĩ Tang Diễm sẽ yêu thích nơi này. Mặc dù không phải là cố ý, nhưng anh đối với kết quả này hết sức hài lòng.

“Về sau anh và em sẽ ở nơi này, thích không?” Từ Mộ Duyên mỉm cười, nghiêng người giúp cô cởi dây an toàn.

Tang Diễm lúc này mới nhớ tới lúc ở tuổi Thạch Trấn, anh từng nhắn tin thảo luận với cô về việc mua phòng ở gần đại học B, anh còn nói hy vọng đây là nhà của mình trong tương lai. Lúc trên xe anh cũng nói muốn đi đến nơi hai người sẽ sống chung trong tương lai.

Tương lai sẽ sống.... ám chỉ là cùng cô sống chung ư? Cô đã từng hướng tới giấc mơ đó.

Tang Diễm bị Từ Mộ Duyên nắm tay đi đến cái gọi là nhà, phương tiện trong tiểu khu đã sớm hoàn thiện, không ít người dân đã vào ở. Thấy không ít người lớn tuổi cùng trẻ con chơi đùa, không khí ở đây lại thêm náo nhiệt.

Cảnh tượng ấm áp trong tiểu khu không giống như là vậy, trước mắt cái gọi là nhà, rất lớn, nhưng trống rỗng. Từ Mộ Duyên nắm tay cô đi vào, giải thích: “Hai tuần trước mới lắp đặt thiết bị hoàn tất, còn chưa có đồ dùng trong nhà, đương nhiên sẽ chẳng có gì.”

“Thật là quanh quẩn.” Tang Diễm thầm nói.

Là đáp án mà anh muốn, Từ Mộ Duyên cười cười nói: “Cho nên anh muốn em cùng anh đi mua đồ trong nhà, được không?”

Tang Diễm giật mình ngẩng đầu nhìn anh, rất nhanh lại cúi đầu xuống, thấp giọng nói: “Em không đi, dù sao đây cũng không phải nhà em.”

Từ Mộ Duyên thở dài một tiếng, cô thay đổi không ít, càng ngày càng trở nên không thành thật, càng ngày càng khẩu thị tâm phi, trở nên ngày càng nhất gan... Nhưng những thay đổi này đến cuối cùng là vì không tin tưởng anh. Anh cũng không thể bức cô, cuối cùng anh chỉ có thể cười chế nhạo cô: “Thật sự không đi sao? Lỡ như ánh mắt của anh không được tốt, về sau bị em ghét bỏ thì làm thế nào?”

Tang Diễm nhìn rõ, đây là anh vừa uy hiếp vừa dụ dỗ, cô rút tay mình từ lòng bàn tay anh ra, tìm được cái cớ: “Em không đi, ngày mai em phải quay lại nhà xuất bản làm việc lại rồi, có lẽ sẽ rất bận.”

“Tại sao đột nhiên muốn đi làm?” Lúc Từ Mộ Duyên mới vừa về nước đã điều tra chỗ ở và việc làm của Tang Diễm, đương nhiên cũng biết cô đã từ chức ở nhà xuất bản hai năm trước.

“Không có gì, chỉ là muốn thay đổi phong cách sống mà thôi” Tang Diễm đi về phía trước, thiết bị ở trong phòng được lắp đặt rất giống phong cách của anh, đơn giản hào phóng nhưng lại không mất đi phong cách. Nếu như đồ dùng trong nhà mà đầy đủ hết, có thể tưởng tượng nơi này chắc chắn sẽ là một ngôi nhà ấm cúng.

Từ Mộ Duyên nhìn bóng lưng của cô, chủ đề vòng vo: “Có muốn lên lầu nhìn hay không?”

“Được.” Nếu như đã đến đây thì cứ thuận theo tự nhiên đi. Gần đây Tang Diễm luôn có một cảm xúc, thì ra mình cũng có thể kiêu tình như vậy, tuyệt đối không giống cô như trước.

Một giờ sau, Từ Mộ Duyên sẽ thường hỏi cô một vài vấn đề, ví dụ như “Em cảm thấy sân thượng nên trồng cây nào cho tốt?” “Nơi này để ghế nằm được không?” “Ghế sofa em thấy là ghế da được không?” “Bức màn màu gì thì đẹp?”...

Anh cơ hồ đều đưa ra những thứ mà cô yêu thích, Tang Diễm mơ hồ biết rõ ý đồ của anh, trải qua do dự vẫn chăm chú trả lời.

Cuối cùng vẫn không đi đại học B, bởi vì Tang Diễm nói sáng ngày hôm sau phải đi làm, muốn đi về sớm.

Sau khi hai người cùng một chỗ ăn cơm xong, Từ Mộ Duyên đưa cô đến tận cửa nhà, lúc cô bước vào cửa bỗng nhiên giữ chặt tay cô. Tang Diễm có chút khấn trương mà nhìn anh, Từ Mộ Duyên thấy đáy mắt cô mang theo sự phòng bị, chẳng qua là đưa tay vuốt vuốt tóc trên đỉnh đầu cô.

Tang Diễm tránh né tay của anh, cần môi không nói lời nào. Cô đang suy nghĩ có nên cự tuyệt hay không.

Lời nói của Từ Mộ Duyên mang theo một chút khổ sở:” Tang Diễm đừng cự tuyệt anh, để cho anh làm một chút chuyện cho em, chỉ có thể làm như vậy em mới một lần nữa ỷ lại anh.”

Trước kia, em ở trước mặt anh tùy tâm sở dục*, trước mặt anh em cũng không bao giờ giấu tâm tình của mình, anh muốn em sẽ ỷ lại anh một lần nữa.

Cô trầm mặc một lát, thấp giọng nói:” Được.”

- —

Dù sao cũng là trở về bàn chức công tác, Tang Diễm vẫn rất là thuận lợi. Mỗi ngày mỗi bận rộn, đương nhiên vẫn có thời điểm cảm thấy mệt mỏi, nhưng cô lại cảm thấy khoảng thời gian này là thời gian cô buông lỏng nhất trong năm năm.

Từ Mộ Duyên mỗi sáng sớm đều tới đón cô, cơm sáng cũng là do anh mang từ khách sạn tới.

Cô chợt nhớ tới thời gian đại học, mỗi lần tới cuối tuần cô lúc nào cũng nằm ý ngủ nướng, mà anh buổi sáng cuối tuần sẽ gọi điện thoại đánh thức cô, “Anh ở dưới lầu chờ em.” Đây là tuyệt chiêu a...! Dù cô rất muốn nằm ý, cũng không khỏi phải đứng lên. Bởi vì anh so với cô loay hoay nhiều, cô cũng không nỡ để anh đợi quá lâu.

Mà thật ra anh đến vì để đưa bữa sáng cho cô mà thôi, nhìn cô ngoan ngoan ăn xong bữa sáng, anh rất hài lòng mà xoa xoa tóc cô:” Tốt rồi, nếu còn muốn ngủ thì cứ trở về ngủ đi, giữa trưa anh sẽ đem bữa trưa tới

cho em.”

Khi đó, cô giống như bị nuôi cho béo.

Công ty của anh đến chỗ xuất bản quả thực rất gần, chỉ vèn vèn một cái đường đi, đôi khi cơm trưa cũng là cùng anh ăn chung, cơm tối... Giống như phần lớn thời gian cũng đều ăn chung với anh, trong lúc bất tri bất giác anh đã chậm rãi bước vào cuộc sống của cô.

Tang Diêm có đôi khi sẽ nhìn mặt mình ở trong gương, không biết có phải ảo giác hay không, cô cảm thấy mình hình như mập lên một vòng. Trên mặt nhàn nhạt sáng bóng, đầy mắt cung nhiễm lên vui vẻ. Ngay cả Chu Thụy Tình nhìn thấy cũng nói cả người cô không giống như trước nữa, khục... Mặt mày hồng hào... mặt mày xuân sắc...

Trong nháy mắt đã đến tháng 11, thành phố B trời thu rất ngắn ngủi, mùa đông lại dài dần đặc, hôm nay đã bước vào trời đông rét lạnh. Tang Diêm vốn là con gái phương Nam, lúc mới tới thành phố B năm thứ nhất cô không thích ứng được mùa đông ở đây. Mùa đông quá lạnh, điều may mắn duy nhất là thành phố B tuyết rơi rất nhiều, một hồi tuyết khắp thành phố sẽ tràn ngập màu trắng tinh khiết.

Từ Mộ Duyên là người phương Bắc, với anh mà nói một trận tuyết cùng một trận mưa đều giống nhau. Tang Diêm lại lôi kéo anh ở trong đồng tuyết, còn để anh với cô cùng nặn người tuyết. Cô nói thành phố cô ở tuyết rơi rất ít, dù có tuyết rơi nhưng rất nhỏ, không bao lâu cũng tan thành nước, cô cho tới bây giờ thấy tuyết nhiều như vậy.

Anh chỉ cùng cô trải qua hai mùa đông, hàng năm đều cùng cô nặn người tuyết, cô nói cô thích mùa đông ở thành phố B, ưa thích trời rơi tuyết.

Cuối tháng mười một Từ Mộ Duyên trả phòng khách sạn, vào cái nơi anh gọi là nhà tương lại của hai người, đầy lòng đầy thỏa mãn.

Ngày 1 tháng 12, thứ sáu.

Sau khi tan việc, Tang Diêm cùng đồng nghiệp cười cười nói nói từ nhà xuất bản đi tới, Trương Du bỗng nhiên mập mờ mà cười nói với cô:” Bạn trai cậu lại đến đây chờ cậu kìa, mình phải đi trước rồi!”

Tang Diêm ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Từ Mộ Duyên mặc áo khoác màu đen đứng trong gió rét, ánh mắt đối diện với cô. Không thể nghi ngờ, anh là một người đàn ông cực anh tuấn, luôn luôn làm người khác dễ chú ý như vậy. Hơn một tháng qua, anh thường xuyên ở bên ngoài chờ cô, các đồng nghiệp bắt quai cô cũng không phủ nhận. Kết quả là, trong mắt trong mấy người đồng nghiệp, người đàn ông anh tuấn kia chính là bạn trai của Tang Diêm.

Từ Mộ Duyên đi về phía cô, rất tự nhiên nắm tay cô, anh nhẹ giọng nói:”Đêm nay em muốn ăn gì?”

Tang Diễm nghĩ nghĩ nói:” Đi ăn cơm”

Từ Mộ Duyên khẽ cười một tiếng:” Được, có muốn nếm thử đồ ăn anh làm hay không?”

“Anh làm sao?” Tang Diễm có chút hoài nghi.

Anh đưa tay thay cô chỉnh lại mái tóc bị gió thổi loạn, mang theo một nụ cười tựa như rất nhẹ:” Ừ, nhưng mà không biết em có thích hay không.”

Từ Mộ Duyên thật sự đưa cô đến siêu thị mua rất nhiều rau, các loại gia vị, cô mơ hồ có chút chờ mong, cô chưa bao giờ nếm qua đồ mà anh làm, chắc có lẽ sẽ không quá kém đi?

Anh vừa vào ở vài ngày đã nói muốn dẫn cô đến xem, hôm nay rốt cuộc cũng thành công dẫn cô về nhà. Gặp đầy mắt cô mơ hồ mừng rỡ, Từ Mộ Duyên biết rõ cô rất thích đồ dùng trong nhà do anh tỉ mỉ chọn lựa. Vì muốn cô càng yêu thích, vốn là căn phòng đã trùng tu xong còn cải biến chút ít.

Ấm áp lại không mất phong cách, là phong cách yêu thích của cô, cũng là phong cách của anh, chẳng qua là Tang Diễm không nghĩ tới, anh có thể đem phong cách yêu thích của hai người kết hợp hoàn mỹ như vậy.

Trong phòng hơi ấm rất đủ, Từ Mộ Duyên mang mấy đồ đó xuống dưới bếp sau, muốn đưa tay giúp cô cởi nút thắt ngoài của cô, Tang Diễm quần bách không thôi,” Để em tự mình làm.”

Từ Mộ Duyên cũng không có ép buộc, mấy ngày nay anh luôn khắc chế mình không được nóng nảy, phải kiên nhẫn, phải chờ cô cam tâm tình nguyện. Hơn một tháng qua, hai người thân mật chỉ dừng lại ở nắm tay, ôm, có nhiều khi anh rất muốn hôn cô, lại chỉ có thể khắc chế.

Nhìn xem thời gian đã gần đến bảy giờ tối, Từ Mộ Duyên dặn dò cô:” Hôm nay thời gian đã trễ, đêm nay chỉ làm hai món thôi, lần sau sẽ làm cho em nhiều món hơn. Ở phòng khách xem tivi chờ anh là được rồi, nếu như em muốn lên mạng, trong phòng sách có máy tính.”

Tang Diễm ngẩng đầu nhìn anh:” Có muốn em phụ giúp hay không.?”

Anh cười cười:” Không cần, rất nhanh là có rồi.”

Không bao lâu, phòng bếp truyền đến tiếng động. Tang Diễm không có bật tivi mà đang trong nhà anh chậm rãi đi dạo, nhìn xem bốn phía, cuối cùng đi đến phòng bếp.

Anh đang rửa rau, cúi đầu lưng thẳng tắp, tiếng nước róc rách, anh cũng không có phát hiện cô đứng ở cửa. Anh không đeo tạp dề, áo lót màu đen hiện trong áo sơ mi. Tang Diễm nhìn bàn tay trắng nõn của anh không khỏi nhú mào, cô quay người trở lại nhà ăn, từ trong túi mua sắm dưới đất lấy ra hai cái tạp dề. Tạp dề là do anh mua, tổng cộng hai cái, một cái là màu xám, hiển nhiên là màu mà đàn ông thường

dùng, một cái khác là màu xanh nhạt, đây là màu co thích, đây là anh vì cô mà mua.

Hai cái tạp dề màu khác biệt đặt chung với nhau cũng không cảm thấy bất ngờ, Tang Diễm hơi sững sốt, đáy lòng dâng lên một tia hạnh phúc ngọt ngào. Cô xé gói túi lấy cái tạp dề màu xám, đi vào phòng bếp.

Lúc này tiếng nước trong phòng bếp đã dừng lại, Từ Mộ Duyên lúc nghe tiếng chân đã quay đầu lại, nhìn tạp dề trong tay cô khiêu mi nói:” Em giúp anh đeo đi, anh hiện tại hơi bất tiện.”

Trên tay của anh còn nhỏ giọt nước, ánh mắt nóng rực nhìn cô. Tang Diễm kiên trì đi về phía trước, nhón chân lên cực kỳ nhanh đeo tạp dề vào cổ anh, lại quay người ra phía sau buộc vào lưng.

“Được rồi.” Cô thở ra một hơi.

Bất quá chỉ hơn mười giây, Từ Mộ Duyên có chút kinh ngạc, cuối cùng anh đưa tay ra trước mặt cô, “Giúp anh kéo tạp áo lên cao một chút.”

Dưới ánh sáng ấm áp, thần sắc trên mặt ôn nhu trắng nõn non mịn của cô không thể tưởng tượng nổi, khoe miệng giống như mang theo một nụ cười yếu ớt, lông mi nồng đậm nhu thuận buông lỏng, lưu lại một đường viền mỏng. Ngón tay hết sức nhỏ nhắn cẩn thận cởi bỏ nút áo kim loại trên tay anh, lại chỉnh tề mà đem tạp áo gấp lên, cho đến khi đến khuỷu tay.

Anh chủ động đưa tay kia đến trước mặt cô, ánh mắt của anh dừng trên ngón tay của cô. Động tác cuối cùng hoàn thành, cô cẩn thận mà vuốt tạp áo lên trên theo nếp nhăn.

Nhà của anh, cô ở tại đây, khoảng cách gần như thế, anh cúi đầu có thể nhìn thấy cô, đáy lòng mềm mại không thể tưởng tượng nổi, ánh mắt cũng càng ngày càng sâu.

Cô lúc này làm tâm anh động không thôi, rốt cuộc cũng không thể kiềm chế được thủy triều dâng, chậm rãi cuối đầu xuống. Anh lúc này rất muốn hôn cô, rất muốn rất muốn.

“Được...” Cô ngẩng đầu lên, lời còn chưa dứt, đã bị anh nuốt hết tại môi.

Tâm khắc chế không được mà run rẩy, rõ ràng tim đập không thôi, cô cảm giác mình nhẹ như cộng lông, đơn giản bị anh khắc chế. Đúng rồi, lúc trước tại thời điểm mà anh hôn cô, chính là cảm giác này, lòng rung động không thôi, cam tâm tình nguyện chấp nhận.

Từ Mộ Duyên cảm giác trên lưng bị xiết chặt, anh khắc chế không được bỗng nhiên dừng lại, rất nhanh lại lần nữa hôn cô. Chẳng qua động tác của anh không hề vội vàng xao động, nhu hòa mà yêu cô.

Lúc này, coi như đáy lòng không còn khúc mắc, chỉ chứa lại một mảnh ấm áp.

32. Chương 32: Trận Tuyết Đầu Tiên

Chuẩn bị xong cơm tối đã là 8h, Từ Mộ Duyên không tìm thấy Tang Diễm trong phòng khách, anh đi đến thư phòng và phòng ngủ cũng không thấy. Nếu không phải nhìn thấy túi xách của cô trên ghế sofa, anh còn nghĩ rằng cô đã bí mật rời đi.

Cuối cùng, Từ Mộ Duyên tìm thấy cô trên sân thượng ở tầng hai. Cô lặng lẽ đứng bên lan can sân thượng, như thể thế giới chìm trong tĩnh lặng. Chỉ có mái tóc dài nhẹ với gió, giống như một yêu tinh cô đơn trong đêm lạnh.

Trái tim Từ Mộ Duyên đột nhiên đập mạnh, anh bước chầm chậm về phía cô. Khi Tang Diễm nghe thấy âm thanh, cô mỉm cười quay lại nhìn anh. Anh nhẹ nhàng ôm cô từ phía sau thì thầm bên tai cô: “Sao em lại chạy lên lầu? Em không lạnh sao?” Nói rồi giờ tay xoa má cô.

Bàn tay anh rất ấm áp, cô đột nhiên quay lại trong vòng tay anh, má áp trên ngực anh, thật ấm áp. Cô thì thầm. “Không lạnh.”

“Em vẫn chưa trả lời, vì sao lại lên lầu?” Từ Mộ Duyên giữ cô chặt hơn.

Cô không trả lời câu hỏi của anh, nhưng rên rỉ trong vòng tay anh và nói một cách đáng thương: “Em đói sắp chết rồi đây này”.

Anh nhếch miệng cười. Giọng anh là tiếng thở dài bất tận: “Đi ăn thôi.”

Giọng nói vui trong vòng tay anh: “Vâng.”

“Tang Diễm, em xấu hổ à?” Từ Mộ Duyên đột nhiên mỉm cười nhìn cô, con ngươi lóe lên chút tà ác. Anh nhớ khuôn mặt đỏ của cô trước khi né tránh, anh khẽ cười: “Chỉ là hôn thôi, sao lại giống như trước xấu hổ vậy chứ.”

Tang Diễm nghĩ thực không biết nữa? Rõ ràng trong một thời gian dài! Nhưng cô thành thật nói: “Một chút, bởi vì lâu rồi không có cảm giác này.”

Sau khi anh trở về, họ có bốn nụ hôn, lần đầu tiên là nụ hôn trên hành lang, lần thứ hai là nụ hôn dầm máu trong ngày sinh nhật của cô và lần thứ ba cô bị anh bắt cóc trên xe. Lần này, cô sẵn sàng, tâm trạng bản năng và ngại ngùng của mối tình đầu đã trở lại, cơ thể và trái tim đã không gần gũi với người này trong một thời gian dài, cô thực sự cảm thấy hơi xấu hổ.

Từ Mộ Duyên cúi đầu hôn nhẹ môi cô. “Anh biết, đi ăn trước đi, có phải rất đói không?”

“Ừ.”

Tang Diễm nhìn vào ba món ăn đơn giản trên bàn, gà ầm, trứng cuộn cà chua và rau xào, trông rất ngon. Cô nhấp một ngụm, mặc dù tẻ hơn cha mẹ cô nấu một chút, nhưng hương vị khá ngon, ít nhất là tốt hơn những gì cô đã làm, cô khen hết sức: “Thật ngon.”

” Em ăn nhiều hơn một chút, em gầy hơn rồi.” Từ Mộ Duyên gấp cho cô một miếng thịt gà.

Cô cúi đầu và nói một cách mơ hồ: “Bây giờ thì tốt rồi mà, trước kia hơi mập.”

Từ Mộ Duyên nhìn cô. Nhớ tới lúc còn ở trường học, trong một thời gian dài cô luôn miệng nói muốn giảm cân, nhưng cũng chỉ là nói mà thôi. Sau khi họ sống cùng nhau, cô đã béo lên, bây giờ cô nhỏ nhắn như vậy tự nhiên sẽ cảm thấy thiếu chút gì đó.

Vào lúc mười một giờ tối, Từ Mộ Duyên đưa Tang Diễm về tới dưới lầu. Anh không vội xuống xe. Thay vào đó, anh quay lại đối mặt với cô và giữ cô trên ghế phụ.

Anh hôn cô, gọi tên cô và nói những điều làm Tang Diễm ngây ngốc. “Tang Diễm, chuyển đến sống với anh được không?”

Khuôn mặt của Tang Diễm như có thể nở ra máu. Năm năm trước, ngoại trừ bước cuối cùng, họ có những điều thân mật như những cặp đôi khác, nhưng đối với cô, hôm nay giống như nói lại về một tình yêu, ngày đầu tiên. Khi anh thiết lập mối quan hệ, anh đã nói những lời gây sốc như vậy. Nó thực sự...

Từ Mộ Duyên nhìn phản ứng của cô, liền biết cô đang suy nghĩ gì. Anh cười thâm: “Tang Diễm, anh không nôn nóng, nhưng anh chỉ muốn em sống với anh, có nhiều phòng trong nhà mà.”

Này? Chỉ vì điều này? Tang Diễm xấu hổ vì một số suy nghĩ tồi tệ của mình, cô nói với sự tức giận: “Em không muốn, em thích sống ở đây.”

Mặc dù ý định ban đầu rất đơn giản, nhưng tại thời điểm này xem phản ứng của cô, Từ Mộ Duyên thừa nhận rằng anh quá lo lắng, anh mỉm cười: “Được rồi, anh đưa em lên.”

Trước khi rời đi, anh ôm cô vào lòng và hôn cô dịu dàng. “Tang Diễm, anh thực sự rất hạnh phúc, cảm ơn em vì đã quay lại với anh.”

Kể từ ngày hôm đó, cuộc sống rất ngọt ngào, Từ Mộ Duyên đang đi công tác, không ai đợi cô ở bên ngoài, sau ca làm việc sau, Tang Diễm không vội vàng.

Mạc Nghiên gọi cho cô nhiều lần và hỏi cô tại sao lâu rồi cô không đến quán cà phê. Cô nói cô bận rộn với công việc và sẽ qua khi cô không bận. Trên thực tế, công việc bận rộn chỉ là một cái cớ, cô chỉ hơi lo lắng

về Trác Việt cũng sẽ ở đó, cô không biết phải đối mặt như thế nào.

Khi xe buýt đi qua quán cà phê quen thuộc, Tang Diễm không thể không xuống xe. Tính ra đã mấy tháng cô không đến đây. Sau vài phút đứng bên ngoài, cô đẩy cửa bước vào.

Đi đến quầy bar, chỉ có Lương Tranh ở đây, cô mỉm cười nói: “Lương ca, hôm nay Mạc Nghiên không đến à?”

Lương Tranh nghe thấy giọng nói của cô, ngẩng đầu mỉm cười “Tang Diễm, lâu quá không gặp. Mạc Nghiên đã đến trường mẫu giáo để đón Tiểu Hiên rồi. Thời tiết đêm nay lạnh quá. Để anh gọi nói với cô ấy, em đến rồi. ”

Tang Diễm vội ngăn lại: “Không, hôm nay em đi ngang qua, ngồi chút rồi đi, em sẽ đến sau.”

Trác Việt đã quen với việc đi vòng qua đây sau khi tan làm, mỗi khi chiếc xe đi qua quán cà phê này, vô tình làm chậm tốc độ -cái kia là vị trí yêu thích của cô, khuôn mặt quen thuộc, giản dị và thanh lịch, an tĩnh uống một thức uống nóng.

Ký ức vẫn còn rất đậm sâu, trái tim thất lại, cơ hồ đau đớn. Thực ra mỗi ngày anh đi qua nơi này chỉ muốn nhìn thấy cô. Chỉ muốn biết cô sống như thế nào?

Tang Diễm giải quyết bữa tối trong quán cà phê, cô không biết rằng một người đàn ông đã theo dõi cô trong xe cho đến khi cô rời đi.

Trác Việt nhìn cô lên xe buýt, xuống xe, bước vào quán cà phê, ngồi ở vị trí trước đó, cho đến khi quán cà phê đóng cửa mới rời đi.

Thời tiết dường như ngày càng lạnh hơn. Dự báo thời tiết cho biết hôm nay trời sẽ có tuyết. Tang Diễm gọi Từ Mộ Duyên. “Dự báo thời tiết cho biết hôm nay sẽ có tuyết. Sao đến giờ vẫn chưa rơi?”

Từ Mộ Duyên nghe thấy sự háo hức trong giọng nói, cười nhẹ: “Dự báo thời tiết có bao giờ chính xác đâu.”

“À, khi nào anh về?” Cô thuận miệng hỏi.

“Nhớ anh à?” Không có âm thanh nào Từ Mộ Duyên đành nói: “Anh sẽ về đến thành phố vào trưa mai.”

“Vậy em chờ anh cùng đi ăn cơm trưa?”

“Ừm.” Từ Mộ Duyên cười lớn, giọng nói trầm ấm.

Hóa ra dự báo thời tiết vẫn rất chính xác. Vào lúc 2 giờ chiều, đợt tuyết rơi đầu tiên ở thành phố B vào mùa đông này đã diễn ra như dự kiến. Tang Diễm vui mừng đi đến cửa, chụp hình gửi cho Từ Mộ Duyên. “Anh nhìn này, dự báo thời tiết vẫn chính xác, thực sự có tuyết, tuyết lớn.”

Từ Mộ Duyên nhìn vào những bức ảnh trong điện thoại. Cuối cùng là bức ảnh cô đang đứng bên cửa sổ. Cửa sổ phản chiếu hình ảnh tuyết đang rơi. Nụ cười của cô sáng rực như ánh nắng. Anh khẽ mỉm cười rồi nói với trợ lý bên cạnh: “Giúp tôi đặt vé về thành phố trong đêm nay, bữa tiệc tối giúp tôi đẩy xuống. ”

Người trợ lý có chút ngượng ngùng, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của Từ Mộ Duyên, anh ta phải gật đầu: “Được.”

Tuyết rất lớn. Khi Tang Diễm đi làm, mặt đất đã tích tụ một lớp tuyết dày. Bầu trời trắng ở khắp mọi nơi. Trên tuyết, một âm thanh nhẹ nhàng vang lên. Cô quỳ xuống và tháo găng tay ra áp tay lấy tuyết lạnh..

“Cô có phải là Tang Diễm không?” Một giọng nữ rõ như tiếng chuông phát ra từ phía sau.

33. Chương 33: Tang Diễm Mất Tích

Tang Diễm đứng thẫn thờ trong tuyết, nhìn theo cái bóng cao gầy đang dần dần xa, cô nhìn cho đến khi nó hoàn toàn biến mất.

Trận tuyết đầu tiên của mùa đông rơi với khí thế thật mãnh liệt, bây giờ khắp nơi đều là một màu trắng xóa giống như đặt mình vào trong thế giới tràn ngập màu trắng, Tang Diễm cảm thấy bản thân cũng giống như cái thế giới tràn ngập tuyết trắng này-lạnh đến thấu xương.

Cô đưa tay lên sờ mặt mình thấy lạnh buốt nhưng không có giọt nước mắt nào, cô tưởng rằng cô đã khóc thật lớn, nhưng không phải thế. Rõ ràng cô rất buồn, rất muốn khóc, sao lại không thể khóc được chứ?

Cô ra sức dụi mắt mình, khóc đi chứ! khóc ra mới khiến cô thấy dễ chịu. Một lúc sau, mắt cô vẫn như ban đầu, không rơi một giọt lệ nào.

Sắc trời đã tối lại, mỗi năm vào mùa tuyết rơi đầu tiên của mùa đông đều khiến mọi người hưng phấn, lúc này đầu phố nhộn nhịp lạ thường nhưng cô lại thấy cô đơn trong cái thế giới ồn ào tập nập này, đôi chân mệt mỏi chìm đắm lên trên nền tuyết dày và để lại một dấu chân

khá sâu, Tang Diễm ngây ngốc bước đi, cô không biết mình đã bước đi như thế bao lâu rồi.

Những bông hoa tuyết nhỏ bất chợt rơi xuống, trận tuyết này quả thực là rơi không ngừng nghỉ, Tang Diễm bị lạnh đến mức môi tím bầm lại, hai bên má cũng bị gió lạnh thổi đỏ ửng, mùa đông này thực sự là lạnh thấu xương.

Chiếc điện thoại trong túi áo bỗng vang lên, tay cô run cầm cập thò vào trong túi lấy điện thoại ra, nhìn thấy trên màn hình điện thoại hiện lên hai chữ Từ Mộ Duyên, cô đứng đơ ra, mắt nhìn chăm chăm vào hai chữ hiện trên màn hình điện thoại, dừng một lúc, lại hiện lên, rồi lại dừng... cứ lặp lại như thế vài lần rồi ngừng hẳn.

Mộ Duyên... là do vài ngày trước cô đã sửa lại ghi chú trong điện thoại nhưng bây giờ cô cảm thấy xấu hổ về nó.

Chuông điện thoại vừa ngừng reo một phút thì lại nhận được một tin nhắn, Tang Diễm biết tin nhắn đó chắc chắn là do anh gửi tới, cô không mở ra xem, chỉ là tay vẫn cứ cầm điện thoại và tiếp tục bước đi trên phố trong vô thức. Giống như cô càng bước đi thì càng giảm được nỗi đau từ vết thương trong tim.

11 giờ đêm Từ Mộ Duyên lại đứng dưới ở lầu nhà Tang Diễm, cửa sổ vẫn tối đen, cô vẫn chưa về nhà. Anh đang suy nghĩ trong đầu tất cả các khả năng có thể xảy ra, cô sẽ ở đâu chứ? Có phải là xảy ra chuyện gì rồi không? Anh lại lấy điện thoại ra gọi cho cô nhưng lần này thì cô tắt máy!

Trong lòng anh dự cảm không tốt càng ngày càng mãnh liệt, anh muốn tìm ra số điện thoại của Chu Thụy Tình nhưng lại phát hiện mình vốn dĩ không có số của cô ấy, từ lúc anh hạ cánh đến bây giờ đã được hai tiếng rồi, trong hai tiếng đồng hồ qua anh không tìm thấy cô, cũng không có bất cứ tin tức nào về cô. Đáng lẽ anh muốn tặng cho cô một tin vui bất ngờ, vừa xuống máy bay liền chạy đến nhà cô nhưng lại trở thành chuyến đi vô ích, những cuộc gọi và tin nhắn sau đó đều không nhận được phản hồi từ cô, anh chỉ có thể đến từng nơi để tìm. Đầu tiên là quán cafe phía đối diện, nhà xuất bản, hiệu sách thậm chí là nhà anh, nhưng đều không tìm thấy cô. Điều này không đúng cho lắm, rõ ràng cô đã chấp nhận anh rồi, mấy ngày nay còn tình nguyện gọi điện, nhắn tin cho anh, không thể có chuyện gọi bao nhiêu cuộc điện thoại cô đều không nghe được.

Từ Mộ Duyên cau mày, điện thoại cầm trong tay, cuối cùng tìm số điện thoại của nhà Trác Việt, nói thực thì anh và Trác Việt rất lâu đã không liên lạc với nhau rồi nhưng bây giờ anh không quan tâm đến bất cứ điều gì khác, chuông điện thoại reo rất lâu mới có người nhận, bên kia đầu dây là âm thanh ồn ào, anh hỏi có chút gượng gạo. “”Cậu có số điện thoại của Chu Thụy Tình không?”

Trác Việt cầm ly rượu trong tay bỗng dừng lại, ánh mắt tỏ rõ sự thư thái lẫn một chút nghi ngờ, hỏi với giọng khàn khàn. “Cậu cần số điện thoại của Chu Thụy Tình làm gì?” Rất nhanh đã nghĩ tới điều gì đó, Trác Việt vội vàng hỏi. “Có phải cậu không tìm được Tang Diễm không? Có phải cô ấy xảy ra chuyện rồi không?”

“Ừ, tớ không tìm thấy cô ấy” Câu trả lời thật gượng gạo.

Điện thoại của Tang Diễm tắt máy rồi, tất cả mọi người đều không liên lạc được với cô, Từ Mộ Duyên đã nhờ cậy mọi mối quan hệ, tìm mọi nơi mà cô có thể đến vậy mà vẫn không tìm được cô. Nghe đồng nghiệp cô nói rằng. “”Sau khi tan làm thì ai về nhà nấy, trước khi tan làm cô ấy không có gì bất thường cả.”

Đã là rạng sáng rồi, cô - một đứa con gái rớt cuộc đã đi đâu chứ? Đã xảy ra chuyện gì rồi? Chưa từng có tâm trạng lo lắng, bất an như thế, anh ta có thể hiểu được tâm trạng của Từ Mộ Duyên và sự xót xa. Anh ta không dám tưởng tượng ra cảnh nếu như cô có chuyện gì.

Lúc này anh đi bộ trong khuôn viên của trường B. Khuôn viên trường vào ban đêm trống trải không người, yên tĩnh đến nỗi nghe thấy cả tiếng gió thổi và tiếng bước chân giẫm trên nền tuyết. Chu Thụy Tình nói sau khi tốt nghiệp, Tang Diễm chưa từng ghé qua trường B nhưng bây giờ ngoài chỗ này ra, anh không nghĩ ra cô còn có thể đi đâu nữa. Anh bắt đầu tìm ở những nơi ngày trước anh và Tang Diễm hay đến.

Từ xa nhìn thấy một chàng trai đang bước về phía mình, Từ Mộ Duyên vừa nhìn đã biết đó là Trác Việt, không bao lâu hai người đã gặp nhau, Từ Mộ Duyên chăm chú nhìn anh ta, lúc này Từ Mộ Duyên đã loại trừ tất cả mối lo lắng của mình chỉ muốn nhanh chóng tìm được Tang Diễm, anh gượng gạo nói với Trác Việt: “ Chia nhau ra tìm đi. ”

“” Tổ đi về phía Tây tìm, cậu tìm ở phía Đông. “” Sắc mặt của Trác Việt tỏ vẻ đồng ý.

“”Ừ“”

Hai người quay mặt đi tìm, trong tiếng bước chân dẫm lên tuyết mềm thể hiện rõ tâm trạng không ngừng lo lắng, bóng đêm càng dày thì tâm trạng càng nặng nề, tiếng bước chân của hai người đều đồng loạt bước nhanh hơn.

Lúc Trác Việt lên đại học, anh và Từ Mộ Duyên thường học chuyên ngành ở phòng thí nghiệm phía sau tòa nhà, tòa nhà đó là tòa nhà cao nhất trong trường, bức tường bao ở gần bờ phía Tây đó có thể nói chỗ đó gần như là nơi yên tĩnh nhất của cả trường đại học B.

Từ Mộ Duyên rời đi năm ấy, có một khoảng thời gian rất dài Tang Diễm thường đến phòng nghỉ của tòa nhà phía sau đó, anh có một cảm giác mãnh liệt rằng cô đang ở đó, vừa rồi chỉ là suy nghĩ cá nhân của anh, anh muốn tìm thấy cô trước một bước.

Nơi này không có đèn đường, bóng của tòa nhà cao tầng in xuống nền đất càng làm cho không gian thêm tối tăm, chỉ có thể nhìn rõ mặt đất được bao phủ hoàn toàn bởi tuyết, Trác Việt bước những bước chân vững vàng ra phía sau phòng nghỉ, trong bóng tối chỉ nhìn thấy ở mức độ cực thấp, mượn chút ánh sáng của màn hình điện thoại, anh có chút lo lắng khi nheo mắt nhìn vào bên trong phòng nghỉ, hình như nhìn thấy một bóng đen nhỏ cuộn tròn trong góc phòng.

Nén lại niềm vui mừng khôn xiết, ánh mắt Trác Việt nhìn chằm vào cái bóng đen nhỏ đó, bước nhanh về phía bên đó, trong bóng đêm bước chân của anh thật quá gấp gáp, những nhánh cây trên mặt đất bị tuyết bao phủ, anh loạng choạng bước về phía trước, nhưng lại giẫm nát những cành cây tiếp đó thì bị đập đầu vào cành cây khô và phát ra một tiếng kêu buồn rầu, cùng với sự buồn rầu của anh, trong màn đêm yên tĩnh này ở một góc của khuôn viên trường, tiếng động phát ra rất to.

Trác Việt có chút khó khăn khi dùng tay chống để đứng lên, cú va chạm vừa nãy thật là quá mạnh, trong vòng vài phút ngắn ngủi anh cảm thấy mình có chút hoa mắt chóng mặt, sờ lên trán hình như có chút chất lỏng nóng ẩm chảy ra, anh không nhận được thậm mắng một câu nhưng bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói yếu ớt quen thuộc gần giống với âm thanh nghe không rõ.

Anh dường như tỉnh táo trở lại, nhanh chóng lau máu ở trên trán và đứng phắt dậy. Quả nhiên nhìn thấy

chiếc bóng đen nhỏ đó khẽ động đây, anh liền linh bước lên phía trước, giọng khàn khàn có chút kích động hỏi. “” Tang Diễm... Là em ư?”

Không có ai đáp lại, Trác Việt vừa bước nhanh chân vừa nói với cô. “” Tang Diễm, em nói câu gì đi. “”

Anh không ngừng gọi tên cô, cái bóng đen nhỏ nhỏ đó khẽ động đây, mơ hồ nói“” Là Học trưởng đây sao?”

Cuối cùng anh cũng bước đến bên cạnh cái bóng đen nhỏ đó, trái tim Trác Việt như bị dao cắt làm đôi, đau xót tới nỗi ngừng thở, mái tóc của cô rối bời, cơ thể nhỏ bé cuộn thành một vòng tròn lớn ôm chặt lấy hai đầu gối, cái bộ dạng yếu ớt đó, anh hít một hơi thật sâu mới ngồi xuống trước mặt cô, giọng nói có chút run rẩy ngay cả bản thân mình cũng không thể cảm nhận được.“” Tang Diễm sao vậy?”

Anh đưa tay lên mặt cô, tay cô dường như còn lạnh hơn cả tuyết phủ trên mặt đất, anh nhanh chóng cởi chiếc áo khoác ngoài của mình ra, lấy khăn quăn chặt lấy cô, sau đó bế cô lên, mặc dù ý thức của Tang Diễm khá mơ hồ nhưng vẫn có thể cảm nhận được mình đang nằm trong một vòng tay ấm áp, thật ấm áp... giọng của cô ngày càng nhỏ lại. “” Thật ấm áp...”

Bước chân của Trác Việt đột ngột dừng lại, lập tức ôm chặt cô hơn, cẩn thận bước ra khỏi bóng tối, cuối cùng cũng đi đến chỗ có đèn đường, lúc này anh mới nhìn rõ cô, khuôn mặt trắng xóa như tuyết, lạnh đến tím bầm môi, anh liên tiếp gọi tên cô với giọng lo lắng, nhưng người được ôm trong lòng lại không hề có phản ứng...

34. Chương 34: Đau Lòng Như Thế

Thật ấm áp, ấm áp đến nỗi cô có thể yên tâm mà ngủ mất, không cần phải lo lắng lúc nào cũng có thể bị tổn thương nữa. Ý thức của cô cũng dần trở nên mơ hồ rồi, hai mắt của cô nhắm chặt, ngay cả một tiếng nỉ non cũng không có.

Trác Việt ôm cô lên, anh ôm cô thật chặt, bước đi càng ngày càng nhanh. Anh hít một hơi thật sâu, cố làm dịu lại cảm xúc đau lòng đang dâng lên mãnh liệt trong lòng. Cô lúc nào cũng vậy luôn làm cho anh đau lòng, chưa bao giờ làm anh yên tâm được...

Điện thoại trong túi cứ liên tục kêu lên, nhưng anh dường như không nghe thấy, anh chỉ biết ôm cô chạy như bay ra cửa trường học. Lần đầu tiên trong đời anh nghĩ đại học B thật lớn, thật rộng. Cho dù anh đi rất nhanh nhưng phải mất rất lâu anh mới đến được bãi đỗ xe. Trong lúc đó điện thoại của anh cũng đã kêu đến lần thứ ba.

Đi được tới đầu đường thì anh gặp phải Từ Mộ Duyên đang chạy tới. Trác Việt sắc mặt trầm xuống, siết vòng tay ôm cô chặt lại, giống như là sợ người đối diện sẽ tới cướp đi người trong lòng mình vậy. Nhưng anh lại rất nhanh bình tĩnh lại mà chạy tới bãi đỗ xe.

Từ Mộ Duyên tìm cô ở mọi chỗ phía đông đại học B nhưng mãi mà không tìm được đành phải gọi cho Trác

Việt ở phía tây. Nhưng anh gọi ba cuộc rồi mà anh ta cũng không nhận. Lúc anh qua bên này thì thấy Trác Việt có ôm một người đang chạy nhanh tới. Một giây trước anh còn đang vui mừng vì đã tìm được cô nhưng một giây sau đáy lòng lại âm ỉ đau. Vì bây giờ trong đầu anh chỉ có một suy nghĩ duy nhất là cô đã gặp chuyện và rất nghiêm trọng.

Anh đi tới trước mặt Trác Việt, vươn hai tay như muốn ôm cô. Nhưng Trác Việt lại lùi lại một bước, làm cho đôi tay anh lơ lửng giữa không trung. Từ Mộ Duyên nhúu mày, đôi mắt sắc bén mà nhìn Trác Việt một thân chặt vật, trên thái dương có vết máu đã khô của cậu ta. Anh nhìn thấy Tang Diễm mặt không còn chút máu mà nằm trong lòng của Trác Việt. Nỗi bất an trào dâng lên trong lòng khiến cả người anh cứng đờ, mặt cắt không còn giọt máu, trái tim rung lên mãnh liệt như muốn bay ra khỏi lồng ngực anh, cổ họng anh cũng nghẹn ứ lại, anh khó khăn thốt ra từng từ:” Cô... Cô ấy có phải là... có phải là... ”

Có phải là bị người khác ức hiếp? Khả năng đáng sợ này...anh không thể nào thốt ra khỏi miệng được...

Nhưng mà Trác Việt lại không có hiểu ý của anh, mà sắc mặt của cậu càng ngày càng lạnh. Ánh mắt lạnh băng của Trác Việt nhìn Từ Mộ Duyên. Cô một mình trốn ở nơi không người đó, bộ dạng thất thần, tuyết rơi dày như vậy mà cô cũng đi suốt một đêm cho được... Tuy không muốn thừa nhận nhưng dưới đáy lòng Trác Việt lại kết luận. Cô như vậy chính là do người đứng trước mặt anh đây.

“Từ Mộ Duyên, tôi không biết cậu đã làm gì tổn thương cô ấy, để cô ấy đau lòng khổ sở mà tìm một chỗ không người trốn đi. Cậu không thể tưởng tượng nổi lúc tôi tìm thấy cô ấy đâu. Tang Diễm đã một mình cuộn tròn lại với tư thế tự bảo vệ mình ở trong một góc không có ai. Cũng may đêm hôm nay đã tìm thấy cô ấy, nếu như một mình cô ấy ở đó với thời tiết lạnh như vậy, nếu như không có người tìm thấy cô ấy thì...” Trác Việt không có nói hết và chính anh cũng chẳng thốt lên lời. Sự sợ hãi dâng lên làm cho cổ họng của anh nghẹn lại, đôi mắt cay xè.

Còn Từ Mộ Duyên thì cứng đờ cả người, một lúc sau mới hiểu được những gì mà Trác Việt nói cả người anh căng thẳng. Muốn mở miệng biện minh cho mình nhưng lại không biết giải thích làm sao.

Anh không biết chuyện gì đang xảy ra cả. Rõ ràng ngày hôm qua mọi thứ còn đang rất tốt, cô còn trả lại ảnh cho anh nữa, còn cười rất tươi, rất vui. Trong tầm mắt nhìn thấy người trong ngực của Trác Việt, sắc mặt của cô nhợt nhạt, mày nhíu lại thật chặt, đôi môi khô nứt. Giọng anh trầm hẳn đi:“Đưa cô ấy cho mình. ”

Ngược lại Trác Việt càng đem người ôm chặt vào lòng hơn, làm cho cô khó chịu mà rên khẽ một tiếng. Tiếng kêu của cô khiến cho anh giật mình, bèn nới lỏng tay ra. Đôi mày xinh đẹp của cô nhăn lại, trên trán đổ đầy mồ hôi, nhịp thở của cô hơi nhanh làm cho anh nhìn mà chỉ có thể đau lòng không thôi.

Tuy anh biết cô bây giờ đã ở bên Từ Mộ Duyên, anh ôm cô như vậy... Nếu như lúc này mà cô tỉnh lại nhất định sẽ không để cho anh ôm cô, sẽ rời khỏi anh. Nhưng lúc này anh lại không muốn đưa cô cho Từ Mộ Duyên, cho anh ích kỷ một chút đi, ở bên cô một chút, bảo vệ cô một chút thôi, anh bình tĩnh nhỏ giọng nói với người đối diện:” Cậu lái xe đi, phải đưa cô ấy đến bệnh viện ngay. ”

Từ Mộ Duyên nhìn Trác Việt một thân chặt vật nhưng lại cố chấp ôm cô. Đột nhiên nổi bất lực từ đáy lòng anh dâng lên, bên tai anh là tiếng rên khẽ của cô, nhưng cuối cùng anh cũng chỉ nói:” Cậu ở đây chờ

mình, mình sẽ quay lại ngay. ”

Lúc sáng sớm Tang Diễm cũng đã được điều trị xong, bầu trời đen thẫm dần dần được thay thế bằng màu xanh của hi vọng. Lúc này trong phòng bệnh yên lặng, chỉ có thể nghe được tiếng chảy nhỏ giọt của nước trong bình truyền dịch trên giá treo, cô gái yên tĩnh nằm trong đó, mái tóc đen như mực của cô xoã trên gối càng làm tôn lên khuôn mặt nhỏ gầy trắng bệch đó, mặc dù đã ngủ nhưng đôi lông mày của cô vẫn nhíu chặt lại, biểu thị cho việc chủ nhân của nó ngủ không ngon.

Từ Mộ Duyên nắm tay cô thật chặt, cả người anh căng cứng, đôi môi mím thành một đường thẳng. Chợt, anh nhìn thấy khoé mắt của cô có nước mắt chảy xuống khiến cho trái tim của anh như có hàng ngàn hàng vạn lưỡi dao cứa qua.

Anh vuốt tay, nhẹ nhàng mà lau đi dòng nước ấm nóng trên mặt cô, nhưng tại sao anh càng lau thì những giọt nước mắt đau lòng của cô lại càng chảy nhiều như vậy?

Anh ôm cô, vỗ về cô, nhưng trong đầu anh lại xuất hiện một ý nghĩ khiến anh bất an, khiến anh sợ hãi, cô như vậy chính là do anh, hoàn toàn là do anh.

Trác Việt sau khi đã xử lý vết thương thì đang dựa vào tường ở bên ngoài phòng bệnh của cô. Lúc này anh không biết nên đi hay nên ở lại, lí trí nói cho anh biết rằng anh phải đi. Nhưng mà anh lại không làm được. Nếu như cô ở bên Từ Mộ Duyên mà không được hạnh phúc thì anh nhất quyết sẽ không buông tay cô ra.

Cửa phòng bệnh được mở ra, anh thấy Từ Mộ Duyên ngồi bên giường đem cô vào ôm lòng, nhỏ giọng dỗ dành cô. Nếu như không phải anh thấy trên khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu nào của cô là đôi mắt nhắm chặt, anh nhất định sẽ cho rằng Từ Mộ Duyên chỉ đang dỗ dành cô nàng đang khó chịu kia thôi.

Hình ảnh ấm áp như vậy nhưng lại là lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào trái tim của anh. Đứng yên một chỗ, trong giây phút anh và Từ Mộ Duyên đối mắt với nhau, anh đột nhiên có cảm giác thất bại.

Trong bất kì lúc nào người này cũng luôn thắng anh, người bạn tốt ngày xưa luôn thắng anh như một điều hiển nhiên.

Che giấu cảm xúc trong đôi mắt mình, Trác Việt đóng cửa phòng bệnh lại, rời đi. Nhưng chỉ là ra khỏi phòng bệnh mà thôi, anh tựa người vào cửa phòng. Lúc này có cô y tá đi qua, là y tá mới vừa xử lý vết thương cho anh, nhìn thấy anh khuôn mặt tiều tụy, cảm xúc sâu trong đáy mắt là sự thương cảm khiến cho cô không thể nhịn được mà hỏi:” Tiên sinh, ngài có sao không? ”

Trác Việt trong nháy mắt tỉnh táo lại, khuôn mặt không biểu cảm mà nhỏ giọng nói:” Tôi không sao. ”

Cô y tá trẻ nửa tin nửa ngờ, định nói thêm cái gì nhưng cuối cùng lại thôi. Ba giờ sáng, người này cả người chặt vật, hoảng hốt ôm một cô gái gầy yếu, cả người co giật chạy vào bệnh viện. Còn có một người đàn ông cao to tuấn tú đi cùng, chạy như điên đi kêu bác sĩ và y tá, làm kinh động tất cả mọi người trong bệnh viện. Còn vị tiên sinh này thì khi xác định cô gái được đưa đến không sao đến mấy lần mới đi xử lý miệng

vết thương của mình. Cô còn nghĩ người này là bạn trai hoặc chồng của cô gái đó, nhưng lúc này lại thấy anh bị thương mà cô độc đứng ở đây...

Cô đã làm ở đây ba năm rồi, cảnh sinh ly tử biệt nhìn thấy nhiều lắm, nhưng đây lại là lần đầu tiên gặp trường hợp như vậy. Không khỏi nhẹ giọng mà cảm thán một câu:” Tình yêu thật là nổi đả đốn, thật phức tạp. ”

Cô y tá trẻ không biết rằng một câu cảm thán này lại để cho Trác Việt nghe được, anh nhìn không được mà cười tự giễu, đúng là thật giễu vật người, lúc trước chỉ cần ở bên người cô là có thể vui vẻ chịu đựng mọi thứ, nhưng bây giờ lại chỉ còn là đau thương.

Chu Thụy Tình và Tô Tầm mới sáng sớm đã tới bệnh viện, từ xa đã có thể nhìn thấy Trác Việt ngồi ngoài cửa phòng bệnh. Đi tới gần anh, mới thấy được trên đầu anh có quần băng gạc màu trắng phía trên có lấm tẩm vết máu. Anh nhắm nghiền hai mắt, khuôn mặt đỏ ửng bất thường. Chu Thụy Tình nhìn anh tuyền tụy như vậy, không nhìn được mà nhẹ giọng gọi anh:” Học trưởng? Học trưởng? ”

Không có ai trả lời, cô duỗi tay nhẹ nhàng mà sờ vào trán anh. Nhất thời bị cái trán nóng hổi của anh hù cho sợ. Chu Thụy Tình vốn đã không phải là cô gái nhả nhặn, Tô Tầm cùng Tang Diễm thường xuyên nhắc nhở cô rằng:” là con gái phải dịu dàng.“, Lúc này lại trông thấy Trác Việt vô tâm vô phẩy mà phá hư thân thể mình như thế càng làm cho cô tức giận:”Cmn, tại sao bà đây lại không gặp người si tình như thế, Tang Diễm cũng thật là ngốc, bên cạnh tôi đúng là không có người bình thường mà, toàn những người điên cuồng vì tình yêu, mau đi tìm bác sĩ. ”

Tô Tầm bắt đắ dĩ với cô bạn đành phải xoay người đi kêu bác sĩ.

Mấy ngày nay Trác Việt công tác cả ngày cả đêm nhưng rượu chè thuốc lá lại dùng quá nhiều, thân thể đã sớm quá sức chịu đựng rồi. Tối hôm qua lại hầu như là ở trong gió lạnh mà trải qua, lúc tìm được Tang Diễm lại đem áo khoác và khăn quàng của mình khoác cho cô, còn mình thì mặc kệ. Hậu quả là bây giờ bị sốt cao rồi.

Lúc đầu là đi thăm Tang Diễm mà bây giờ Chu Thụy Tình và Tô Tầm đành phải chăm sóc cho người bị bệnh bất ngờ này.

Lúc còn là học sinh Chu Thụy Tình đã từng âm thầm thích Trác Việt và cô rất thích giữ bí mật này, ngay cả Tang Diễm là người thân nhất với cô cũng không biết được việc này. Rồi sau này khi Trác Việt thích Tang Diễm, cô rất lí trí mà ủng hộ cho anh, định nghĩa tình yêu của cô là:”Tôi thích anh, anh cũng phải thích tôi, như thế tôi mới càng thích anh được. Còn nếu anh không thích tôi thì bà đây cũng không thêm thích anh nữa. ”

Cho nên khi Trác Việt không thích cô, cô cũng không thêm thích anh nữa, cô chính là đơn giản như vậy, hoặc có thể nói là cô nhất gan, cô chỉ sợ bị tổn thương mà thôi.

Tô Tầm về coi tiệm, còn Chu Thụy Tình thì ở lại chăm sóc Trác Việt. Cô càng ngày càng cảm giác được mình đang ở trong một cái vòng lẩn quẩn, mỗi người bên cạnh cô đều là người cố chấp lại si tình như người

đàn ông trước mắt vậy.

Cô nhìn đôi mắt anh đang đóng chặt, nhỏ giọng thì thầm:” Học trưởng, anh có thể đừng như vậy được không, đừng hành hạ mình nữa. Tang Diễm không thích anh, người cậu ấy thích là Từ Mộ Duyên, điều đó anh cũng biết mà. Từ thời đại học cậu ấy đã bắt đầu thích Từ Mộ Duyên rồi, nhiều năm trôi qua như vậy nhưng cậu ấy vẫn còn thích tên đó. Đã như vậy rồi không bằng anh thích cô gái khác đi, như em cũng được này! Nếu như anh thích em, em cũng có thể xem xét để thích anh lần nữa đó. ”

“Được rồi, không nhất thiết phải là em, anh cũng có thể thích người khác đó! Trên đời này thiếu gì hoa thơm cỏ lạ đúng không? ”

Cô nói thật lâu, nói đi nói lại vẫn chỉ là khuyên Trác Việt không cần nhớ Tang Diễm nữa. Những lời này của cô cũng chỉ thuần túy là lâu bầu mà thôi vì Trác Việt đã ngủ mê mang rồi không thể nghe những lời tâm tình này được.

Có thể là do Chu Thụy Tình quá ồn nên khi cô nói đến:”Cô y tá hồi nãy cứ một mực nhìn anh, vẻ mặt rất lo lắng nha, lúc em nhìn chăm chăm vào cô ta, mặt cô ấy đỏ lên như gấc vậy, chắc là thích anh rồi đó... ”, thì Trác Việt liền tỉnh, có lẽ là vừa đánh được một giấc dài nên nhìn sắc mặt anh tỉnh táo hơn rồi.

Câu đầu tiên anh nói khi tỉnh dậy là:” Mấy giờ rồi? Tang Diễm đã tỉnh lại chưa? ”

Chu Thụy Tình không nhịn được mà trợn trắng mắt:” Đã hai giờ chiều rồi, buổi trưa em có qua xem cậu ấy, lúc đó còn chưa có tỉnh. Hơi do dự một chút mà mở miệng khuyên anh:” Từ Mộ Duyên một mực ở bên cạnh cậu ấy, anh đừng quá lo lắng, nghỉ ngơi cho tốt đi. ”

Thời gian dài như vậy rồi tại sao cô ấy còn chưa tỉnh? Trác Việt nhấc chân lên ngồi dậy, do vừa mới hạ sốt nên đầu óc anh còn choáng váng, thế nên ngồi bên giường để đầu óc bình thường trở lại mới đứng lên nói:” Anh đi xem cô ấy. ”

Anh nói đi là đi làm cho Chu Thụy Tình không kịp cản lại, anh đã đi đến cửa, cô đành phải đi theo anh thôi:”Đợi chút! Em đi nữa. ”

Hai người vừa đi tới cửa, đang muốn đẩy cửa ra thì nghe thấy tiếng đồ sứ rơi vỡ ra dưới đất, sau đó là tiếng của Tang Diễm vang lên, tuy âm sắc hơi yếu nhưng từng chữ từng chữ vang lên lại kiên định lạ thường:”Từ Mộ Duyên, mời anh đi cho! Tôi không muốn gặp anh! Anh đi mau! ”

- —

Tác giả nói lên suy nghĩ của mình: chậm hơn 20” xin lỗi mọi người.

() Lại để cho tôi chơi 2 chương nữa đi, rồi mọi thứ sẽ nguyên vẹn lại... Cảm ơn mọi người đã ủng hộ, nếu như thích thì làm cái thu hút hoặc chuyên mục, tặng hoa nha. Cảm ơn mọi người yêu mọi người (3) ?~

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ, khụ khụ... Tuy rằng hai chương này có phần hơi đau lòng... Ngày mai đi bắt côn trùng... Đã một giờ sáng rồi, thấy lỗi chính tả nên nhịn không được đi sửa lại... Chúc mọi người ngủ ngon~

35. Chương 35: Giác Mơ Tiêu Điều

Tang Diêm mơ một giấc mơ rất dài, trong mơ, cô thấy mình năm 18 tuổi, không chút sợ hãi nói với Từ Mộ Duyên:” Anh làm bạn trai em nha? ” Về mặt của anh có phần giật mình, giống như rất thích lại giống như không.

Cô không hiểu được vẻ mặt của anh, anh trầm mặc nhìn cô rất lâu, lại không trả lời câu hỏi của cô, làm cho bầu không khí cũng lắng xuống, làm cho dững khí cô khó khăn gom góp được trong nháy mắt cũng mất đi một nữa, mặt cô đỏ ửng, mở miệng nói, giọng nói vẫn không sợ hãi như cũ:”Em làm bạn gái anh thì sao? ”

“Tốt. ”Lúc này đây, anh giống như không đợi được nữa mà trả lời, trả lời nhanh chóng.

“Hả? ”Cô ngây người.

” Em nói em làm bạn gái, anh nói tốt.” Anh lặp lại lần nữa, đôi mắt chứa đựng sự nghiêm túc nhìn cô, giống như đưa ra một quyết định khó khăn mà quan trọng.

Khi đó cô cũng không nghĩ tới chính là, năm năm trước lúc anh ra đi, anh cũng đã đưa ra một lựa chọn khó khăn trong đời, cô nhìn thấy trong mắt anh là tầng tầng bi thương và sự kiềm chế.

Anh đột nhiên giành quyền chủ động, ngược lại lại làm cô mơ hồ, hỏi lại anh nhiều lần:”Anh mới nói là thật sao? Không có lừa em? ”

Sau ngày hôm đó anh đưa cô ra ngoài chơi, đi xem chiếu bóng, nụ hôn đầu tiên của bọn họ cũng là ở ngày đó. Anh cực kì dung túng cô, trong hai năm đó, cô đắm chìm trong vui sướng...

Trong mơ, cô nhớ tới sự vui mừng lại bi thương trong chuyến du lịch năm năm trước, ở trong mơ cô thấy mặt cô tái nhợt khi thấy mình cầm vé máy bay và hộ chiếu của anh, cô nhìn rất lâu... Cuối cùng cả người như mất hết sức lực ngã ngối trên ghế sa lon, giống như toàn bộ thế giới đều bị phá vỡ rồi, cô không ngừng hoảng loạn mà lau nước mắt, tay run rẩy cẩn thận đem đồ bỏ lại vào túi xách của anh, lúc đó đoá hoa hướng dương xinh đẹp trong cô yên lặng mà héo tàn, không tiếng động tàn úa...

Từ Mộ Duyên từ trong phòng tắm đi ra, thấy cô ngơ ngác ngồi ở đó, anh ngồi xuống bên cạnh cô:”Không phải nói muốn kiểm tra lại hành lí sao? Sao lại ngẩn người rồi? ”

Cô hoảng loạn nhảy dựng lên, né tránh anh:” Em, em đi tắm đây... ”

Ở trong phòng tắm, cô đứng dưới vòi sen, tùy ý để nước lạnh chảy từ đầu đến chân, cô muốn để cho mình tỉnh táo lại, hai tay run rẩy bịt chặt miệng, cắn môi, nhìn xuống những giọt lệ đang muốn trào ra.

Từ trong phòng tắm, anh ngồi tựa vào trên giường, lúc thấy cô chỉ quấn mỗi khăn tắm đi ra, đáy mắt anh hiện lên sự kinh ngạc, cô cố gắng nở nụ cười, từng bước từng bước đi về phía anh...

Khi cô nằm trong lòng anh, anh hỏi: "sao người em lạnh vậy? " bởi vì cô tắm nước lạnh rất lâu, nhưng cô sẽ không nói cho anh biết.

Cô kéo khăn tắm trên người, dù cả người cô dán lên anh nhưng vẫn không kiềm chế được mà run rẩy. Cô ngẩn đầu cười với anh, con người trong suốt, như là bất kì lúc nào cũng có thể vắt ra nước, tiếng nói của cô nhỏ nhưng rõ ràng vang lên: "Thế nhưng trên người anh rất nóng. "

Chính cô đốt lửa, cô lại còn trêu chọc anh, khiến cho chút ý chí còn sót lại của anh lập tức biến mất, anh ôm cô thật chặt, hung ác hôn cô mang theo quyết tuyệt cùng tùy ý.

Con gái luôn luôn đặc biệt chú ý đến lần đầu tiên của mình, cô nhớ Tô Tầm đã từng nói: "Tớ nghĩ, ở thời điểm đẹp nhất, đem lần đầu tiên cho người mình yêu nhất, chắc là sẽ không hối hận và tiếc nuối đâu. "

Trong năm năm sau đó, Tang Diễm thường xuyên sẽ mơ thấy buổi tối đó, trong lòng cô mang theo sự tuyệt vọng, nghĩa vô phần cố mà đem lần đầu tiên cho người mà mình yêu nhất, mỗi lần cô từ trong giấc mộng đó tỉnh lại, bên cô đều chỉ là sự cô đơn.

Cô cho tới bây giờ đều không muốn có một ngày cô sẽ dùng cách này để giữ anh lại. Nhưng cô không hối hận, tuyệt đối không, thế nhưng đến cuối cùng cô lại sợ, cô sợ nếu như cô giao bản thân mình ra mà anh vẫn đi, vậy cô làm sao bây giờ? Sao bây giờ? Cô nghĩ không ra sẽ như thế nào, cô chưa bao giờ nghĩ đến một ngày Từ Mộ Duyên không ở bên cô, cô sẽ như thế nào.

" Mộ Duyên..."tiếng nói của cô trầm thấp mà yếu ớt.

Anh ngẩng đầu lên nhìn cô, anh luôn cảm thấy ánh mắt của cô là đẹp nhất, đen láy trong suốt lại sáng sủa, lúc cô tủi thân trong mắt là màng nước mờ lung, giống như thủy tinh vậy, lúc cười lộ lên dễ thương giống như ánh trăng.

Ánh đèn ấm áp, nước mắt trong mắt cô sáng lên, đắm thật sâu vào trong mắt của anh. Anh căng thẳng, theo sau đó là đau đớn, anh vừa mới làm cái gì đó?

Thiếu chút nữa là đã tạo ra thương tổn lớn hơn rồi, trong nháy mắt tất cả lí trí của anh đều được tìm về. Anh chống thân thể lên, cô lại bỗng nhiên ôm lấy anh, thanh âm yếu ớt, truyền vào tai anh: "Mộ Duyên, anh có muốn em không?"

Anh thấy nước mắt của cô chảy xuống bên tóc mai, như từng hạt châu rơi xuống, cô mở to mắt, tựa

như muốn ngăn cản dòng nước đang chảy ra, thanh âm như sắp bị nghiền nát: “Mộ Duyên, anh sẽ lấy em sao? Chúng ta sẽ kết hôn sao? ”

Một khắc kia, anh ngậy ngấn cả người, giống như có một bàn tay vô hình từ từ bóp chặt tim anh lại, khiến cho anh rất đau, cái gì cô cũng biết.

Câu trả lời của cô là anh càng mạnh mẽ hôn cô hơn, một đêm kia, anh tàn nhẫn mà quyết tuyệt hôn cô để nói cho cô biết đáp án của mình.

Cô mơ thấy năm năm sau, lần thứ hai anh mang cô đến đó, anh nắm chặt tay cô, kiên định nói cho cô biết: “Đừng lo lắng, tin tưởng anh, lần này sẽ không giống như lần trước.” Giọng anh khàn khàn hèn mọn mà cầu xin cô: “Tang Diễm em cho chúng ta một cơ hội nữa, có được hay không? Anh cầu xin em... em theo anh đi có được hay không... Anh xin em.”

Anh một lần nữa cởi khúc mắc trong lòng cô ra.

Cuối cùng cô cũng đã lấy dũng khí để ở bên cạnh anh lần thứ hai, hết thảy bắt đầu tốt đẹp.

Cho đến khi cô mơ thấy cô gái xinh đẹp đứng trước mặt mình kia. Cái cảm giác bị người đưa lên thật cao lại vô tình ném xuống mặt đất xông thẳng vào não cô, cô có cảm giác như là từ chỗ cao rơi xuống cái giếng đen khổng lồ khiến cho cô giật mình tỉnh dậy.

Anh ôm cô ngủ nhưng cô lại ngủ không được an ổn, chợt anh cảm thấy như cô bị ác mộng làm tỉnh giấc, anh cảm thấy cô muốn ngồi dậy, mới xác định là cô đã tỉnh, trong giọng nói của anh mang theo sự vui mừng không thể che giấu được: “Tang Diễm cuối cùng em cũng tỉnh rồi, có khó chịu chỗ nào không? ”

Cô hoảng hốt mà nghe thấy giọng anh vang lên, mới biết cả người mình đều bị anh ôm vào trong ngực, thanh âm của anh vang lên bên tai, cô bỗng nhiên kịch liệt giãy dụa, làm cho kim tiêm trên tay cô đâm sâu vào trong, lập tức chảy máu.

Anh cũng không ngờ tới hành động của cô, cơ hồ là theo bản năng ôm chặt lấy cô, ngăn cản động tác của cô: “Em làm gì vậy?”

Cô vừa mới tỉnh lại, lại làm ra hành động đó đó, hầu như đã mất hết sức lực, lúc này là bị anh ôm chặt lấy, cô cũng không có cái nào thoát ra.

Giọng nói của cô vang lên nho nhỏ, rõ ràng không đủ khí huyết: “Anh đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa...”

Từ Mộ Duyên sợ rung lên, cúi đầu nhìn thấy mu bàn tay của cô bị máu nhuộm đỏ, đôi mắt chìm xuống, khàn khàn lên tiếng: “Em đừng động dậy, trên tay còn đang chảy máu, để anh gọi y tá tới giúp em xử lý.”

Cô không giẫy dụa nữa, ánh mắt trống rỗng nhìn về phía trước, anh chậm rãi buông cô ra, đứng bên cạnh giường bệnh, nhấn chuông.

Ánh mắt cô lạnh lùng nhìn anh, nói: “Anh đi đi. Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, sau này cũng đừng xuất hiện trước mặt tôi. ”

Anh nghĩ mãi cũng không ngờ tới cô sẽ nói như vậy, trái tim giống như bị ai đâm một dao, đau đớn truyền khắp người, thân thể cao to của anh cũng nhện không được mà lung lay một chút, đôi mắt anh sâu không thấy đáy hỏi cô: “Tang Diễm, em nói cho anh biết cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Cô bỗng nhiên cười một tiếng, cười đến mức nước mắt cũng chảy ra.

Anh tiến thêm một bước: “Tang Diễm, em như vậy là muốn chia tay sao? Anh không đồng ý. ”

” Không đồng ý? Anh vì cái gì không đồng ý? Anh vì cái gì không đồng ý?!! ” Cô chỉ cảm thấy tức giận, tủi thân, bị thương và các loại tâm tình phức tạp khác, làm cho không thể khống chế mình được, cô quét hết đồ trên bàn xuống, hộp thức ăn, chén, ly nước mà Chu Thủy Tình cùng Tô Tầm mang tới đều bị rơi hết xuống sàn vang lên âm thanh thanh thúy.

Cô từng chữ từng chữ kiên định đâm vào trong lòng anh: “Từ Mộ Duyên mời đi đi, tôi không muốn gặp anh nữa, anh đi đi.”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, ánh mắt lạnh như băng, cử chỉ điên cuồng, anh cuối cùng cũng cảm nhận được cái gì là bị người đâm một đau.

Trác Việt cùng Chu Thụy Tình vội vội vàng vàng đẩy cửa đi vào, nhìn thấy chính là một cảnh như vậy.

Tang Diễm giùng giăng đứng lên, đi chân trần trên sàn nhà, cả người lão đảo sắp ngã.

Anh lập tức hoảng hốt xông lên ôm cô lên. Trên đôi bàn chân tinh tế trắng nõn của cô có xuất hiện hai mảng thủy tinh, máu chảy ra ngoài, rơi xuống sàn nhà, như những đoá hoa anh túc đang nở rộ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: đổi mới... Thật xoắn xuýt () có thể mọi người cũng xoắn xuýt giống tôi, có lẽ Từ Mộ Duyên khó mà xoay chuyển tình thế... Tất cả mọi người đều ghét Mộ Duyên, yêu cầu đổi nam chính rất nhiều nha ()

Viết nam cặn bã cũng hết sức bất đắc dĩ... Vốn là không muốn viết nam chính như vậy, mà muốn viết như Trác Việt thâm tình kia kìa! Phải thâm tình hơn so với Trác Việt!

Có thể mọi người nghĩ nữ chính hết sức trọng tình, được rồi... Mọi người nghĩ thực ra tách nhau năm năm mà muốn quay trở về thì cũng có chút khó khăn, quan trọng chính là niềm tin, đối với Tang Diễm độ tin tưởng Từ Mộ Duyên vốn không cao, bỗng nhiên lại xảy ra chuyện, vốn cho rằng cuộc sống có thể ổn định rồi, nhưng là do thiếu niên cường nên cô ấy mới suýt đổ như vậy...

36. Chương 36: Ai Đau Lòng Hơn

Trên thế giới này sẽ luôn có một người, lúc nhìn thấy người trong lòng đau đớn thì mình sẽ đau hơn gấp trăm gấp ngàn lần. Từ Mộ Duyên nhìn những vết máu loang lổ dưới đất của cô, trong mắt đa hăng lên những tia máu giống như con mãnh thú đang chịu đau đớn vậy. Anh nhắm mắt thật chặt, tim như bị ai dùng dao rạch một đường, máu cứ chảy dài đau đến thấu tim gan. Chỉ trong một cái chớp mắt, người trong lòng anh đã bị một vòng tay khác ôm đi, đôi tay trống rỗng cả trái tim anh dường như cũng trống rỗng theo...

Trác Việt lạnh lùng nhìn Từ Mộ Duyên, lúc thấy Tang Diễm điên cuồng, anh lại nhớ đến thời đại học, cô quật cường lại cô chấp như vậy, mà lại làm cho anh biết thế nào là đau lòng. Dù đã nhiều năm trôi qua nhưng cũng chỉ có cô có thể làm anh đau lòng.

Trong phòng bệnh bỗng nhiên trở nên yên tĩnh lạ thường, Chu Thụy Tinh đứng ở đằng sau Trác Việt, nhìn tình huống này, cô nhìn xuống nỗi niềm muốn mắng người, cô từng nói người bên cạnh cô không có một ai là bình thường mà, ai cũng là kẻ ngu muội trong tình cảm. Nhìn vết máu trên sàn nhà, cô bất đắc dĩ thở dài: "Em đi kêu bác sĩ và y tá đây."

Cảm giác đau đớn từ bàn chân truyền đến làm Tang Diễm đỏ mồ hôi lạnh đầy trán, sắc mặt tái nhợt. "Thả tôi xuống đây đi. "

Trác Việt cẩn thận đem cô đặt lên giường, lại cúi đầu cẩn thận nhìn chân của cô. Lúc này chân cô không ngừng chảy máu, hần nhẹ nhàng mà cảm chân của cô lên, đáy mắt không che dấu được sự đau lòng, nhẹ giọng hỏi cô: "Có đau hay không? Nhịn một chút, bác sĩ lập tức tới ngay. "

Ánh mắt của Từ Mộ Duyên căn bản là dán chặt trên người Tang Diễm, cô cúi đầu đem chân của mình từ tay Trác Việt rút về, anh thấy cô cắn môi khẽ gật đầu một cái với Trác Việt, mà tới một ánh mắt cũng không cho anh.

Bác sĩ và y tá tới rất nhanh, nhưng cô lại không muốn phối hợp mà chỉ trầm mặt nhìn Từ Mộ Duyên. Đôi mắt trong suốt như nước kia cứ như vậy mà lạnh lùng nhìn anh, không một tiếng động tuyên cáo.

Bác sĩ và y tá trong phòng bệnh, cô nhìn tôi, tôi nhìn cô, không biết làm gì. Nhưng có câu "lương y như từ mẫu", bác sĩ đành khó xử nói: "Bệnh nhân đang rất yếu, mảnh sứ phải được lấy ra ngay lập tức..."

Chu Thụy Tinh là một người nóng tính, cô nhìn chân của bạn tốt còn đang chảy máu, không nhịn được cất lời bác sĩ, xoay người nói với Từ Mộ Duyên: "Anh đi ra ngoài đi, tôi không biết giữa hai người xảy ra

chuyện gì nhưng nếu muốn tốt cho cậu ấy thì anh mau đi đi. ”

Anh hít sâu một hơi, đôi mắt sâu thẳm mà liếc nhìn Tang Diễm, cuối cùng anh cũng phải đi từng bước từng bước ra khỏi phòng bệnh.

Cánh cửa đóng lại, lòng cô cũng như bị ai đó đóng chặt, đôi mắt u ám không thấy rõ cảm xúc, cô tự nói với mình, như vậy là tốt nhất, như vậy là kết thúc tốt nhất rồi.

Lúc Trác Việt thấy cô chịu phối hợp với bác sĩ thì lòng cũng yên tĩnh lại không ít, xoay người đi ra khỏi phòng bệnh thì không ngoài dự đoán thấy được Từ Mộ Duyên dựa vào vách tường phòng bệnh, anh nói với Từ Mộ Duyên:” Chúng ta nói chuyện đi.”

Hai người đàn ông cao lớn một trước một sau mà đi ra khỏi bệnh viện, trận tuyết đầu tiên của thành phố B rơi suốt đêm. Lúc này tuyết vẫn còn rất dày và gió vẫn thổi, lần đầu tiên Từ Mộ Duyên nghĩ mùa đông của thành phố B đúng là thật lạnh.

“Lần này mình sẽ không buông tay cô ấy nữa.” Trác Việt dừng chân, xoay người mặt đối mặt với Từ Mộ Duyên, mỗi câu mỗi chữ thốt ra từ anh đều kiên định như vậy:” Mình yêu Tang Diễm, rất yêu cô ấy, mặc dù bây giờ cô ấy vẫn còn yêu cậu nhưng mình vẫn sẽ chờ, mình có thể chờ năm năm thì cũng có thể chờ mười năm hai mươi năm, chỉ cần cô ấy vẫn chưa kết hôn, chỉ cần cô ấy vẫn chưa có được hạnh phúc thì mình vẫn sẽ đợi cô ấy, chăm sóc cô ấy thật tốt. ”

Từ Mộ Duyên chỉ cảm thấy tim ngày càng lạnh, trái tim anh đang từ từ bị đóng băng lại như là anh đang ở trong Bắc Cực vậy. Chuyện này... Thật sự là trở trêu, là anh khiến cho cô chờ đợi năm năm, thật không nghĩ tới bạn tốt ngày xưa đã đợi cô năm năm. Nhưng... có một điều anh có thể chắc chắn là, nếu anh không về thì cô có thể sẽ có cuộc sống của riêng mình, bên cạnh cô sẽ có một người khác và người này rất có thể sẽ là Trác Việt người yêu cô sâu sắc.

Cho dù anh không rõ đến cùng là đã xảy ra việc gì, cũng như việc anh và cô có thể ở bên nhau hay không, Trác Việt có thể kiên định nói cho anh biết, cậu ấy có thể đợi cô năm năm, mười năm, thậm chí là lâu hơn. Vậy còn anh... anh đã cho cô được cái gì? Anh ngoại trừ ở bên làm bạn với cô hai năm ngắn ngủi, cho cô năm năm chờ đợi trong vô vọng...

Anh hình như thua rồi... Từ khi anh đi đường như anh đã thua mất rồi...

Nhưng để anh buông tay cô là tuyệt đối không có khả năng. Từ Mộ Duyên trong nháy mắt rõ ràng:” Mình không biết đến cùng đã xảy ra việc gì khiến cô ấy mất kiểm soát như vậy nhưng đây nhất định chỉ là hiểu lầm, chỉ cần gỡ bỏ khúc mắc, nhất định Tang Diễm có thể tha thứ cho mình. ”

Anh đi lên hai bước, nhìn tuyết trắng dưới chân mà thấp giọng nói:” Mình biết mình từng tổn thương cô ấy sâu sắc, thế nhưng... Mình yêu cô ấy”

” Nhưng cậu đã quên một điều, năm năm đối với cậu mà nói có thể vô cùng ngắn ngủi, nhưng đối với cô ấy

mà nói thì nó vô cùng dài, cuộc sống của cô ấy vốn đơn giản, cô ấy từ chối mình, cô ấy từ chối tất cả những người và việc liên quan tới cậu, đây chính là lí do mình nghĩ cậu hẳn là hiểu rõ hơn mình. Lại nói, trước kia cô ấy đồng ý về bên cậu, nhưng có một số việc chính cô ấy cũng không dám nghĩ tới, như là trong năm năm này bên cạnh có ai hay không, có hay không vượt qua được khoảng cách địa lí. Nếu có thì thật sự cô ấy không để ý sao? Cậu có nghĩ tới hay không, thực ra có rất nhiều chuyện cô ấy muốn biết nhưng chỉ là cô ấy không dám hỏi mà thôi. Lúc trước cậu đi rất dứt khoát mà nói về thì về. Mình tự nhận là không kém hơn cậu ở điểm nào cả, thứ cậu có thể cho cô ấy, thì mình cũng có thể. ”

Trác Việt nói rất dài, cuối cùng còn nói:” Tình cảm giữa hai người đã không còn đơn thuần như trước nữa rồi, không còn là những người chỉ cần có tình yêu thì có thể ở bên nhau nữa. Lúc trước mình cho rằng chỉ cần cô ấy yêu cậu, cậu và cô ấy có thể bên nhau thì cô ấy sẽ hạnh phúc. Nhưng đêm qua khi mình tìm thấy cô ấy thì mình biết, mình sai rồi, sai hoàn toàn rồi. ”

Từ Mộ Duyên nghe Trác Việt nói xong, trầm mặc một hồi lâu. Cô chưa bao giờ hỏi chuyện ở Mĩ của anh, cũng chưa bao giờ hỏi tại sao lúc đó anh lại rời đi hay là người nhà của anh tại sao lại như vậy càng chưa bao giờ hỏi trong năm năm qua anh có thích ai không, có ai theo đuổi anh hay không... Cô cái gì cũng không hỏi, năm năm đó như là bị cô quên đi vậy, chẳng bao giờ được nhắc tới.

Anh vốn cho là chỉ cần cô về bên anh, thì bọn họ có thể từ từ quay trở về như lúc trước, cô cũng sẽ dần trở về thành cô gái không lo không nghĩ trước kia. Nhưng ngay lúc này anh bỗng nhiên hiểu ra anh đã bỏ qua rất nhiều chi tiết. Anh nghĩ đến cô trong khoảng thời gian này, cô cẩn thận không chạm vào năm năm kia, cẩn thận không nhắc đến những chuyện của anh trong vòng năm năm kia..

Thì ra, tất cả không phải đơn giản như vậy. Anh chỉ cần nghĩ đến cô đã nhẫn nhịn như thế nào để mà ở bên anh. Phần tình cảm này của họ như đi trên tấm băng mỏng chỉ cần hơi chạm một chút xíu thôi có thể vỡ bất cứ lúc nào, lại nhớ đến người có sắc mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh kia, anh chỉ cảm thấy tim mình đau, đau lắm.

Anh không nói một câu, ánh mắt như tro tàn không có một chút ánh sáng.

Trác Việt nhìn Từ Mộ Duyên thật sâu, sau đó liền xoay người đi vào bệnh viện.

Trác Việt đi đến cửa phòng bệnh, vươn tay nhẹ nhàng mở cửa. Chu Thụy Tình ngồi trước giường, còn cô thì đã ngủ rồi.

Anh nhẹ nhàng mà cẩn thận đi đến trước giường, rồi ở kế bên ngồi xuống.

Chu Thụy Tình nhìn hẳn, nhỏ giọng nói: “Học trưởng, hay là anh về phòng bệnh nằm đi, anh cũng là bệnh nhân mà. ”

“...Không cần. ”

” Sao anh bị như vậy? Nghe y tá nói là anh phải khâu tám mũi lặn, còn để lại sẹo nữa, cô ấy than thở rất

lâu, thật uống cho khuôn mặt điển trai của anh nha...” Chu Thụy Tình lại bắt đầu nhỏ giọng mà nói.

Anh càng nghe càng bất đắc dĩ, chỉ có thể nhàn nhạt nói:” Không có việc gì, em đừng có nói chuyện, tránh ồn ào để cô ấy nghỉ ngơi.”

Chu Thụy Tình khoát tay, giọng càng lớn hơn:” không sao, hồi nãy cậu ấy bị chích thuốc tê rồi, không có tỉnh nhanh vậy đâu. ”

“ ... ”

Cô vốn là một người không chịu được sự yên tĩnh mà hôm nay lại phải nhìn một ngày trời, ác hơn là không có ai để nói chuyện nữa chứ. Trác Việt ngồi ở đối diện với cô, dù cô nói rất nhiều nhưng anh chỉ trả lời qua loa, toàn bộ đầu óc của anh chỉ đặt vào người nằm trên giường kia thôi.

Cô nói lâu như vậy cũng cảm thấy tẻ nhạt đến nỗi ngủ quên hồi nà không hay luôn.

Anh thở phào nhẹ nhõm, phòng bệnh cuối cùng cũng yên ắng trở lại, giơ tay lên chỉnh lại góc chăn trên người cô, ngón tay xẹt qua gò má tái nhợt của cô mang theo sự lưu luyến và không đành lòng.

Ở trong mơ, Tang Diễm mãi mãi cũng không thể thấy rõ được người đàn ông ngồi kế bên cô là ai, sâu trong ánh mắt là tình cảm không thể che giấu được.

Từ Mộ Duyên đứng trong tuyết thật lâu, thật lâu. Cả người anh đã cứng lại rồi, một lúc lâu sau anh mới từ từ giơ tay lên, móc di động từ trong túi ra, lại thấy điện thoại đã hết pin lúc nào mà anh không hay.

Trầm mặc nhìn về phía bệnh viện, cuối cùng anh vẫn xoay người lên xe. Nhìn tấm bùa trên xe là cô gắn lên đó, còn có hai cái gối phía sau xe cũng là cô mua, trên xe còn có đồ ăn vặt được chuẩn bị riêng cho cô nữa, còn có...quà cho cô lúc anh đi công tác đã đặc biệt chọn nữa.

Anh nhắm chặt hai mắt lại, trong đầu lại xuất hiện hình ảnh ở bệnh viện, từng câu từng chữ của cô, quên không được mà nhớ thì lại thấy lòng đau như cắt.

Một lúc lâu sau, anh mới khởi động xe rời đi, lúc này điều quan trọng là phải tìm ra lí do tại sao Tang Diễm lại mất bình tĩnh như thế.

Anh đi đến công ty thì chị Trần lập tức báo cáo:” Từ Tổng, sáng sớm hôm nay có người xưng là Từ tiểu thư đến công ty tìm ngài, cô ấy ở phòng họp đợi ngài từ sáng cho đến trưa mới về.”

Từ tiểu thư? Từ Mộ Duyên trong nháy mắt đã hiểu được mọi chuyện, cố kiềm nén lửa giận đang càng ngày càng bốc cao hơn mà gọi điện thoại. Vừa được kết nối, liền sắc bén mà lạnh lùng hỏi:” Có phải là cô đã tìm Tang Diễm đúng không? Rất cuộc cô đã nói cái gì với cô ấy? ”

37. Chương 37: Là Vì Cái Gì?

Từ Tiêu Tiêu bị giọng nói lạnh lùng của anh sợ tới mức run tay, tươi cười trên mặt cứng đờ. Cô chưa bao giờ nghe lời nói lạnh như băng của anh, nhất thời hoảng sợ, nhưng vừa nghĩ đến mình có chỗ dựa, liền lập tức trấn định lại: “Chiều hôm qua em...”

“Em ở chỗ nào?” Từ Mộ Duyên thô bạo mà cắt ngang lời nói, tức giận không kiềm chế được.

“Em, em ở khách sạn, khách sạn Nam Uyển...” Lời nói giống như muốn kiểm cô tính sổ, hung ác lại lạnh lùng. Trong lòng Từ Tiêu Tiêu còn đang sợ hãi, đang muốn tìm có giải thích thì anh đã kết thúc cuộc gọi.

Từ Tiêu Tiêu trên mặt xoắn xuýt, mê mang mà rũ tay xuống, điện thoại rơi trên ghế sa lon. Từ Mộ Duyên chưa bao giờ đối với cô như thế, lạ lẫm lạnh lùng khiến cô sợ hãi.

Từ Mộ Duyên một mặt âm trầm lái xe đến khách sạn Nam Uyển, anh không hề nghĩ tới cô ta dám đi tìm Tang Diễm. Ngang ngược càn rỡ với anh, còn tự cho mình là đúng, anh có thể tưởng tượng được cô ta sẽ nói cái gì với Tang Diễm! Anh khó có thể tưởng tượng khi Tang Diễm nghe những lời kia có bao nhiêu khổ sở, anh thật vất vả mới được cô tin tưởng, một lần nữa mở rộng lòng mình với anh. Quan hệ của hai người đang chậm rãi tốt đẹp, lại bởi vì chuyện này mà sụp đổ hoàn toàn.

Trác Việt đã từng nói, đáy lòng Tang Diễm rất sợ hãi những chuyện này xảy ra, cô không hỏi qua không có nghĩa cô không để ý, cô một mực cố gắng giữ cho vẻ ngoài bình tĩnh. Nếu như nói năm năm trước Tang Diễm cảm thấy an toàn là vì cô hoàn toàn tin tưởng anh, nhưng Tang Diễm của năm năm sau đã bị anh tổn thương, làm sao sẽ cảm thấy an toàn? Trong lúc cô muốn tin tưởng anh lần nữa, Từ Tiêu Tiêu lại đem Tang Diễm từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Từ Mộ Duyên nhớ tới một mình Tang Diễm cô đơn trong nhiều đêm rét lạnh, chậm rãi đi liếm vết thương của mình. Trong đầu nghĩ tới khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, Từ Mộ Duyên trong lòng cực kỳ đau khổ. Anh ý định tới lễ Giáng Sinh sẽ đưa Tang Diễm qua Mỹ để gặp gia đình của mình, lại không nghĩ tới Từ Tiêu Tiêu sẽ về nước, còn đi tìm Tang Diễm. Cái này ngoài dự tính của anh, dù sao lần này về nước người trong nhà cũng đã ngầm đồng ý. Đối với ý nghĩ kia của mẹ và bác cả, anh đã tưởng nó đã qua, nhưng không ngờ được Từ Tiêu Tiêu cũng dám một mình về nước tìm Tang Diễm, anh vốn tưởng đã ngăn chặn hết mọi tai họa ngầm, nhưng có lại một lần nữa bởi vì anh mà bị thương. Anh bực bội mà khẽ nguyên rửa một tiếng, dùng sức cầm chặt tay lái, sắc mặt khó phân biệt.

Thời điểm Từ Mộ Duyên tới nơi, Từ Tiêu Tiêu đang gọi điện thoại cho cha nuôi mình kể khổ, nghe được tiếng đập cửa đầy tức giận liền tắt điện thoại. Vừa mở cửa ra liền thấy anh đứng trước cửa, khuôn mặt hơi mệt mỏi, nhưng vẫn không che dấu được vẻ mặt âm trầm, đáy mắt hiện lên tơ máu. Cô có thể thấy rõ ràng sự tức giận từ trong mắt anh.

Cô hoàn toàn không hề nghĩ tới hành động ngày hôm qua của mình sẽ làm hại tới người xung quanh cả đêm không ngủ, mà người đàn ông trước mắt này đã lái xe dưới trời tuyết cả đêm. Cô chưa bao giờ thấy qua bộ dạng này của anh, quần áo hơi loạn, ống quần dính đầy tuyết bẩn, trên cằm xuất hiện vài cọng râu...

“Anh...” Từ Tiêu Tiêu có chút nghĩ mà sợ, khúm núm mà gọi anh. Nếu như lúc bình thường, cô nhất định sẽ hưng phấn mà nhào tới gọi Mộ Duyệt, tuyệt đối sẽ không giống như lúc này ngoan ngoãn gọi anh trai, cô bị bộ dạng tức giận của anh hù sợ.

Từ Tiêu Tiêu lúc 6 tuổi được Từ Chính Minh nhận nuôi, lúc ấy Từ Mộ Duyệt đã là thiếu niên 13 tuổi anh tuấn. Từ Chính Minh chỉ Từ Mộ Duyệt nói với cô: “Tiêu Tiêu, gọi anh trai.”

Lúc ấy do tuổi còn quá nhỏ nên Từ Tiêu Tiêu còn rất khiếp đảm. Nhìn thiếu niên anh tuấn trước mắt, cô nhỏ giọng nói với cha nuôi của mình: “Anh ấy là con trai của chú ư?” Cô vẫn còn gọi là “chú”, trong một thời gian khó có thể thay đổi xưng hô được. Đối với một đứa bé từ nhỏ đã sống ở cô nhi viện mà nói, từ cha lạ lắm đến khó mở miệng.

Bởi vì một câu nói vô tâm của cô, ánh mắt Từ Chính Minh lập tức ảm đạm. Nhưng Từ Tiêu Tiêu xem không hiểu ánh mắt đau thương của ông, mở to đôi mắt nhìn ông. Viện Trưởng nói cho cô biết, người chú này sau sẽ là cha của cô, Viện Trưởng còn nói chú này rất có tiền, cô được ông thu dưỡng là do cô may mắn.

Từ Chính Minh nhìn đôi mắt của Từ Tiêu Tiêu rất giống đôi mắt của con trai mình, trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng: “Chú trước kia cũng có con trai, nhưng vợ và con trai của chú do ngoài ý muốn nên đã qua đời, cho nên thúc hiện tại không có con với vợ. Người anh trai này là cháu trai của chú, Tiêu Tiêu, gọi anh trai đi.”

Tuy Từ Tiêu Tiêu không hiểu cái gì gọi là “qua đời”, nhưng Viện Trưởng đã thông báo với cô, nhất định phải nghe lời chú nói, bằng không cô sẽ quay trở lại cô nhi viện một lần nữa. Cô không muốn quay về cô nhi viện, người chú này đối xử với cô rất là tốt, mua cho cô rất nhiều món đồ chơi cùng quần áo mới, còn mang cô đi ăn thật nhiều món ăn ngon. Vì vậy cô rất ngọt ngào mà gọi Từ Mộ Duyệt: “Anh trai.”

“Ừ.” Từ Mộ Duyệt lúc này 13 tuổi lên tiếng, đối với cô em họ từ đâu ra anh cũng không có bao nhiêu cảm giác, ngược lại có chút không thoải mái. Tại sao có một cô bé lại giống đôi mắt rất giống anh họ đã mất của anh. Anh cũng nghe nói, bởi vì đôi mắt kia rất giống của anh họ, cho nên bác cả mới nhận nuôi đứa bé này.

Lúc Từ Mộ Duyệt 10 tuổi, anh họ lớn hơn anh 6 tuổi Từ Mộ Hiên bị đưa qua nước Mỹ đi học, bác cả cũng đi theo. Cũng tại năm đó, hai người lại đột ngột qua đời ngoài ý muốn ngay tại New York. Từ Chính Minh cũng năm đó định cư ở Mỹ, ông nói muốn qua đó để trông coi vợ và con trai mình. Cha Từ Mộ Duyệt không đành lòng để anh trai mình ở nước ngoài, liền đem gia sản của Từ gia chuyển dần sang nước ngoài.

Lúc Từ Mộ Duyệt 17 tuổi, Từ Chính Nham đem cả nhà qua Mỹ định cư, để một mình con trai ở lại đây. Đây cũng là yêu cầu của Từ Mộ Duyệt, anh muốn học hết đại học rồi mới qua đó, có lẽ là bởi vì lần ngoài ý muốn của Từ Mộ Hiên làm cho nội tâm mọi người có một bóng mờ không thể xóa được. Mà Từ gia hiện tại chỉ có Từ Mộ Duyệt là con trai, bọn họ đồng ý cho Từ Mộ Duyệt ở lại nước, nhưng phải cam đoan vừa tốt nghiệp sẽ phải đi Mỹ.

Khi đó Từ Mộ Duyệt không có bản khoản gì, xuất ngoại đã là kế hoạch trong đầu của anh. Nhưng cuộc sống luôn luôn ngoài ý muốn, lúc đó Từ Mộ Duyệt không ngờ rằng mình sẽ gặp Tang Diêm, anh không không chế được lòng mình, lại không hề cố kỵ mà lưu lại.

Từ Tiêu Tiêu từ khi được Từ Chính Minh nhận nuôi không còn là đứa trẻ mắc bệnh tự bế như trước nữa, càng lớn càng kiêu căng. Vốn là một đứa bé gầy gò nay lại trở mã càng trở nên xinh đẹp.

Từ Chính Minh đối với đứa con nuôi này là thật lòng yêu thương, Từ Tiêu Tiêu trước mặt các trưởng bối sẽ khoe tài, làm cho các trưởng bối rất vui vẻ. Chỉ cần Từ Tiêu Tiêu đưa ra yêu cầu gì, các trưởng bối đều hận không thể móc trái tim đưa ra cho cô. Đối với Tiêu Tiêu, cô đòi gì đều được các trưởng bối đáp ứng, bọn họ đem phần yêu thương từ Mộ Hiên lên người cô. Từ gia muốn cho cô sự yêu thương tốt nhất, mặc dù có một chút kiêu căng cũng không để ý.

Từ Tiêu Tiêu mặc dù kiêu căng nhưng cũng là một cô gái rất ưu tú. Vì có thể vượt qua Từ Mộ Duyên, cô giành tất cả giải nhất trong trường, làm cho Từ gia tăng thêm rất nhiều thể diện. Từ Tiêu Tiêu được nhận nuôi lúc 6 tuổi, cũng tự ý thức được huyết thống là một món đồ vật, cô cùng Từ Mộ Duyên không có máu mủ, mối tình đầu tiên liền vụng trộm thích anh. Dù sao cũng là đứa con mình nuôi lớn, Từ Chính Minh ít nhiều cũng nhận ra tâm tư của cô.

Lúc Từ Tiêu Tiêu 18 tuổi, Từ Chính Minh cùng ba mẹ Từ Mộ Duyên bàn về chuyện này, nếu như cô cùng Từ Mộ Duyên kết đôi đó là chuyện vô cùng tốt. Về sau Từ Mộ Duyên sẽ bề bộn về sự nghiệp của mình, đối với sản nghiệp trong nhà không có hứng thú. Tuy nhiên Từ Chính Minh đối xử với Từ Tiêu Tiêu vô cùng tốt, nhưng dù sao cũng không có máu mủ, nếu như cô cùng Từ Mộ Duyên kết hôn tương lai Từ gia sẽ do cô quản lý, đây là chuyện không thể nào tốt hơn.

Từ Mộ Duyên đối với ý kiến của cha mẹ không có ý kiến, Tiêu Tiêu ở cùng anh từ nhỏ đến lớn, trong lòng cũng không bài xích cô. Trong lúc vô tình, bọn họ tạo ra một cô dâu nuôi từ bé cho Từ Mộ Duyên.

Các trưởng bối đã nhận định như thế, làm cho Từ Tiêu Tiêu càng trở nên kiêu căng. Lần này về nước cũng được các trưởng bối ủng hộ, nếu như cô có thể đưa Từ Mộ Duyên quay về nước Mỹ, đó là kết quả tốt nhất.

Chính là bởi như thế, mới gây ra một mầm tai họa như ngày hôm nay.

Từ Mộ Duyên lạnh lùng liếc cô, lướt qua cô đi vào phòng. Từ Tiêu Tiêu yên lặng đi phía sau anh, đáy lòng lại càng bất an. Vừa rồi anh mắt của anh nhìn cô chình là chán ghét? Cô cảm thấy rất là ủy khuất, cô không hiểu tại sao anh lại tức giận như vậy, những lời ngày hôm qua cô nói với Tang Diêm đều là sự thật. Cô thật sự không hiểu nổi, anh tại sao vì một cô gái năm năm không gặp phải về nước.

Trường học vừa cho nghỉ đông cô liền từ Boston chạy về New York, chỉ vì muốn cùng anh ăn lễ Giáng Sinh. Lại không nghĩ rằng anh đã về nước, lại gạt hết người trong nhà đưa hết tài sản về nước.

Lúc trước Từ Mộ Duyên dụ trù về nước, tất cả mọi người đều không hiểu lý do. Đến cuối cùng Từ Mộ Duyên mới giải thích:” Có một cô gái tốt đang chờ con, con không thể để cô ấy đợi quá lâu.”

Đã nhiều năm như vậy, Từ Chính Minh đã sớm coi Từ Mộ Duyên là con trai ruột của mình, đối với đứa cháu trai này còn đề tâm hơn cha mẹ. Nghe được câu trả lời, Từ Chính Minh liền tức giận:” Quả thật là hồ đồ! Con đã ở nước Mỹ đã nhiều năm, gia sản Từ gia về sau sẽ do con kế thừa. Con mấy năm nay ở bên ngoài xây dựng sự nghiệp, bác và cha con đều không phản đối, coi như để con rèn luyện cơ hội. Nhưng còn

muốn đem toàn bộ tài sản về nước, bác không đồng ý!”

Từ Mộ Duyên trước giờ đều rất kính trọng người bác cả Từ Chính Minh của mình, nhưng lúc này lại kịch liệt phản đối anh. Anh không khỏi hỏi lại: “Bác cả, vì sao lúc trước bác chọn ở lại nước Mỹ?”

Từ Chính Minh vốn đang tức giận, lại bởi vì câu hỏi của anh mà tâm tình sa sút, giọng nói cũng trầm thấp thêm vài phần: “Bởi vì Mộ Hiên và mẹ của nó.”

Nếu như có biện pháp khác, Từ Mộ Duyên cũng không muốn nhắc lại chuyện cũ làm người ta đau lòng, nhưng không ai hiểu cho anh, anh chỉ có thể làm như thế.

Anh hung ác nhấn tâm hỏi lại: “Đã nhiều năm rồi, bác vì sao không tái giá?”

Giữa lòng mảy Từ Chính Minh lộ vẻ không tin, tức giận rống: “Từ Mộ Duyên, con vừa mới nói tầm bậy gì đó!” Tái giá, ông làm sao có thể tái giá?

“Là vì bác gái” Từ Mộ Duyên thay ông trả lời: “Bác cả, con mong bác có thể hiểu cho con. Lúc trước vì mọi người chờ đợi, con mới buông tay cô ấy để sang Mỹ. Vốn cho rằng đoạn tình cảm này sẽ dần dần phai nhạt đi, con áp chế ý niệm nhớ về cô ấy, thế nhưng mọi người có thể hiểu được cảm giác này ư? Hàng năm đến đoạn thời gian con cùng cô ấy chia tay, con lại nhớ đến ánh mắt của cô ấy. Lúc này con phải về nước, con sợ, con sợ chậm một chút nữa sẽ không còn tìm thấy cô ấy, sợ chậm một chút nữa cô ấy sẽ thuộc về người khác.”

Từ Chính Minh chưa bao giờ thấy cháu trai mình đau khổ như bây giờ, ông làm sao không hiểu? Mỗi năm đến cái ngày vợ con ông mất đi, ông đều đau lòng không thôi. Ông không khỏi mềm lòng, nhưng khi nghĩ đến Tiêu Tiêu, ông lại nổi lên tâm địa, trực tiếp nói rõ: “Bác và cha mẹ con đều muốn con cùng Tiêu Tiêu ở bên nhau.”

“Mọi người hi vọng?” Từ Mộ Duyên cười khổ một tiếng: “Con đâu có hi vọng đâu? Bởi vì mọi người hi vọng, con đã buông tay cô ấy một lần. Quãng đời về sau, mọi người vẫn muốn hi vọng con cưới một người phụ nữ mà con chỉ xem là em gái sao?”

Anh tự cười chính mình, lập tức bình tĩnh kiên định nói: “Bác cả, con rất kính trọng với bác, nhưng không có khả năng tất cả đều phải nghe theo người. Con biết rõ cái gì là quan trọng nhất với con, lúc này con phải về nước.”

Về sau, đối với chuyện anh về nước mọi người đều ngầm đồng ý nhưng đáy lòng vẫn hy vọng anh trở về. Cho nên chuyện Từ Tiêu Tiêu về đây đều được bọn họ ủng hộ.

Từ Tiêu Tiêu nhìn anh ngồi trên ghế sa long, sắc mặt rất âm trầm, không hề mở miệng như đang chờ đợi

cô chủ động nói trước. Cô cẩn thận mở miệng:” Mộ Duyên, em lúc về nhà nghe mọi người nói....”

“Anh đã nói rồi, không cho phép gọi là Mộ Duyên, anh là anh trai của em.” Từ Mộ Duyên lạnh lùng cắt ngang lời nói của cô, hình như từ năm trước Từ Tiêu Tiêu đã không gọi anh là anh trai nữa. Khi anh lần đầu nghe Tiêu Tiêu gọi anh là Mộ Duyên, hình ảnh Tang Điem liền hiện lên trong đầu của anh. Nhưng Từ Tiêu Tiêu kiên cường đã quen, anh lạnh giọng ngăn lại rất nhiều lần nhưng cô vẫn ngẫu nhiên gọi vài lần.

Từ Tiêu Tiêu cảm thấy rất ủy khuất, cô từ nước Mỹ xa xôi bay tới đây, lúc cô gọi điện thoại kêu anh tới đón cô cô còn chưa nói hết anh đã tắt máy. Cuối cùng cô đi gặp Tang Điem, cô cảm thấy mình nói những lời kia đều là sự thật, cô không hề nói dối. Về sau cô gọi điện thoại cho anh đều bị anh ngắt lời, lại còn tắt máy. Buổi sáng hôm nay đợi ở công ty anh cả buổi, nhưng lúc đó anh đang ở đâu? Câu đầu tiên nói với cô lại lạnh lùng chất vấn, hiện tại cũng bày ra một bộ mặt tức giận.

Càng nghĩ càng tức giận, càng nghĩ càng khổ sở, liền không nghĩ mà nói:” Tang Điem có gì tốt, cô ta không xinh đẹp bằng em, bằng cấp không bằng em, công việc bình thường, em kém cô ta ở chỗ nào?”

Từ Mộ Duyên lúc này đã tức giận đến cực điểm, thường ngày Từ Tiêu Tiêu chỉ kiên cường chỉ cần không xúc phạm đến máu chót của anh, anh đều có thể nhẫn nhịn. Nếu như tới qua không tìm được Tang Điem, anh chỉ cần nghĩ tới khả năng này liền cảm thấy hoảng sợ.

Điểm máu chót hiện nay đã bị đục lỗ, sắc mặt trở nên âm trầm, ánh mắt lạnh lùng nhìn Từ Tiêu Tiêu. Bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng:” Gia đình bình thường? Từ Tiêu Tiêu cô đừng có quên trước kia là trẻ mồ côi, tất cả đều của Từ gia cho cô. Trong mắt tôi, cái gì cô ấy cũng hơn.”

Mặt Từ Tiêu Tiêu lập tức trắng bệch, cô ở Từ gia nhiều năm, bọn họ đối xử với cô rất tốt, đã nhiều lần cô đã quên mình là một đứa bé mồ côi. Lúc này lại bị anh nói ra, cô cảm thấy khó chịu tới cực điểm, vành mắt lập tức đỏ lên, mở miệng nói:” Anh làm sao có thể nói như vậy? Nói như thế nào em cũng là em họ anh mà....”

Cái từ em họ làm Từ Mộ Duyên bớt tức giận, nhưng lời nói vẫn lạnh buốt như trước:” Đã như vậy, em có thể thẳng thắn nói ra nhưng lời đã nói với Tang Điem? Một chữ cũng không được thiếu.” Anh vẫn đoán được những lời cô nói, nhưng lúc này anh vẫn muốn biết rõ ràng.

Từ Tiêu Tiêu vẫn có chút không phục nói:” Nhưng ba ba và chú đều muốn hai chúng ta kết hôn.”

“Em yên tâm, dù hai chúng ta không kết hôn thì bác cả vẫn để lại một phần tài sản cho em.” Từ Mộ Duyên lạnh lùng nói.

“Anh...” Tâm tư lại một lần nữa bị lộ ra, Từ Tiêu Tiêu mặt đỏ bừng. Cô thừa nhận mình cũng lo lắng về việc này, dù sao cô cũng đã trưởng thành, là con nuôi không có huyết thống với Từ gia, con gái ruột cũng “Gả con ra ngoài như tát một bát nước” huống chi cô chỉ là con nuôi, nhưng cô rất thích Từ Mộ Duyên. Cô đáng người cao gầy, lớn lên lại xinh đẹp, bên người chắc chắn không thiếu người theo đuổi. Thế nhưng cô lại thích Từ Mộ Duyên.

“Nói đi, một chữ cũng không thiếu.” Từ Mộ Duyên bỗng nhiên đứng lên. Từ Tiêu Tiêu cao 1 mét 72, là chiều cao tiêu chuẩn của con gái, nhưng Từ Mộ Duyên vừa mới đứng lên, thân thể cao to đứng ở trước mặt cô, ánh mắt lạnh lùng khóa cô lại.

Từ Tiêu Tiêu ánh mắt u oán mà nhìn anh, hai mắt đã hồng hồng, nước mắt ủy khuất rơi xuống. Từ Mộ Duyên vẫn cứ bất động, lạnh lùng nhìn cô.

Cuối cùng Từ Tiêu Tiêu một bên khóc thút thít kể lại chuyện ngày hôm qua, đúng là một chữ cũng không thiếu.

Đối với Tang Diễm, Từ Chính Minh đã điều tra rõ ràng, Từ Tiêu Tiêu khi mới về nước liền không tốn chút sức lực nào đã tìm ra chỗ làm của cô ấy. Đợi dưới lầu gần nửa giờ, rốt cuộc cùng nhìn thấy Tang Diễm ở cửa lớn đi xuống. Cô đi theo sau Tang Diễm mấy phút, sau đó thấy cô ấy cởi bao tay chơi với tuyết, khoe miệng mang theo vui vẻ, đột nhiên cô cảm thấy chướng mắt, liền mở miệng nói:” Cô là Tang Diễm?”

Nghe có người gọi mình Tang Diễm vội vàng đứng lên, trong tay còn nắm một đồng tuyết, khoe miệng vui vẻ còn chưa biến mất, nhẹ nhàng động lại ở khoe miệng. Trước mắt là một cô gái xa lạ rất xinh đẹp, dáng người cao gầy, lại mang giày ủng gót da, cao hơn cô một cái đầu. Cô ngẩng đầu nhìn Từ Tiêu Tiêu, nghi ngờ mà trừng hai mắt, lễ phép hỏi:” Xin hỏi cô là ai?”

Từ Tiêu Tiêu nhìn cô gái nhỏ nhắn trước mắt, cảm thấy dáng người lẩn ngoại hình cô đều hơn cô gái trước mắt này, Từ Mộ Duyên sao vì một cô gái như thế mà nhớ mãi không quên? Đã có đối lập thì sẽ kiêu căng, lúc này Từ Tiêu Tiêu đứng trước mặt Tang Diễm như một con khổng tước kiêu căng, lời nói đầy ngạo mạn:” Tôi trên danh nghĩa là em họ của Từ Mộ Duyên, là con gái nuôi của bác cả anh ấy. Ba ba của tôi và Từ Mộ Duyên đều mong muốn tôi và anh ấy kết hôn với nhau. Nói như vậy cô hiểu không? Lúc tôi 6 tuổi đã được nhận nuôi, ba mẹ của anh ấy đã nhận định tôi là con dâu của họ.”

Mặt Tang Diễm lập tức trắng bệch như tuyết, cô chưa bao giờ hỏi Từ Mộ Duyên trong năm năm đã có người mới hay chưa, có cùng người phụ nữa khác tiếp xúc thân mật hay không, cô không dám nghĩ cũng không dám hỏi. Nhưng cô vô ý thức cảm thấy có, cho nên không dám hỏi anh, có rất nhiều món đồ bị tiềm thức của cô vùi lấp, không hỏi qua bất cứ việc gì xảy ra trong năm năm của anh.

Cô vẫn một mực cho rằng Từ Mộ Duyên trong vòng năm năm đã có người khác, nhưng đó chỉ là quá khứ. Nhưng bây giờ một cô gái xinh đẹp gọi Mộ Duyên thân mật nói cho cô biết cô ấy là vị hôn thê của Mộ Duyên, từ lúc 6 tuổi đã được nuôi dưỡng, cha mẹ của anh còn cho rằng cô ấy là con dâu...

Cô tính là gì? Hai năm hai người ở bên nhau có tính là gì? Cô cùng vị hôn phu của người khác nói yêu đương? Năm năm nhớ mãi không quên là hôn phu của người khác? A....

Thật sự là châm chọc, bi ai...

Từ Tiêu Tiêu nhìn cô gái nhỏ nhắn xinh xắn sắc mặt ngày càng tái nhợt, mặc dù có chút không đành lòng nhưng vẫn mở miệng lần nữa:” Cho nên xin cô chia tay anh ấy, anh ấy vốn sống ở nước Mỹ rất tốt, hai chúng tôi sống chung một nhà rất vui vẻ, bất kể như thế nào, tôi cũng hy vọng cô chia tay anh ấy.”

Ý tứ chính là, vốn chúng tôi hai người sống chung một nhà rất vui vẻ, hiện tại cô chính là kẻ phá hoại.

Tang Diễm phảng phất không nghe được lời của cô, trầm mặc không nói, chẳng qua hai mắt trong veo sáng ngời lại u ám, ngậy ngốc cuối đầu nhìn bông tuyết dưới đất, chỉ cảm thấy hoa mắt.

Đến cùng là thế nào a? Cô gái đã trầm mặc lâu như vậy không lên tiếng, Từ Tiêu Tiêu không phải là người có lòng kiên nhẫn, cô có chút không kiên nhẫn mà mở miệng:” Cô đến cuối cùng có chấp nhận hay không? Vốn tôi không muốn dùng vở kịch truyền hình nhưng cô này giờ vẫn không nói gì, tôi cũng không đoán được cô muốn cái gì. Nếu như cô nói muốn thứ gì, tôi điều có thể cho cô, nhưng trên người tôi hiện tại không có nhiều tiền, nếu như cô chịu chia tay anh ấy, tôi có thể nói với ba ba, cô muốn bao nhiêu cũng được.”

Tang Diễm vẫn cúi đầu như trước, trận tuyết rơi đầu mùa thật lạnh đến thấu xương người. Từ Tiêu Tiêu mỗi lần nói ra một câu, cô càng cảm thấy rét lạnh một phần, lạnh đến nổi toàn thân đều đau nhói...

Chắc là do cảm thấy cô giằng vặt như vậy cảm thấy không thú vị, Từ Tiêu Tiêu bỏ lại một câu:” Tôi ở khách sạn Nam Uyển phòng số 307, chờ cô nghĩ kỹ hãy đến tìm tôi.”

Tang Diễm ngẩng đầu, nhìn đôi giày cao gót đang dần dần đi xa, đột nhiên cảm thấy thân thể bị rút sạch. Thân thể gầy yếu đột nhiên quơ quơ, thiếu chút nữa muốn ngã xuống đồng tuyết.

Năm năm trước, vào đêm không trăng, không sao, Từ Mộ Duyên chia tay, làm cho cô cảm giác được thiên hôn địa ám.

Năm năm sau, trong trận tuyết đầu tiên của mùa đông, Từ Tiêu Tiêu đến làm cho cô biết cái gì là lạnh đến thấu xương.

- —— Phiên ngoại hôn nhân ngọt ngào —— -

Tang Diễm làm việc ở nhà xuất bản từ chức hơn hai năm vẫn soạn bản thảo, viết về —— ngôn tình tiểu thuyết, hoặc ít nhiều sẽ ghi vài tình cảnh nào đó.

Lúc Từ Mộ Duyên chưa có về nước, thời điểm cô viết về tình cảnh đó tim không đập mặt không đỏ. Dù sao đây cũng là nghề nghiệp hàng ngày ở đây, gọi là chuyên nghiệp phụ trách đi!

Nhưng sau hôn nhân.... Bởi vì Từ Mộ Duyên.... Khục khục... chẳng phân biệt ngày đêm mà chăm chỉ cày cấy, vốn Tang Diễm là một tiểu tác giả có tri thức đột nhiên có kinh nghiệm thực tế.

Buổi tối ngày nào đó, Từ Mộ Duyên tăng ca, trong nhà chỉ có một mình cô. Cô lấy ipad nằm uốn éo ở ghế sa long soạn bản thảo, thời điểm nam nữ chủ đang tình thâm..... cô vậy mà càng ghi càng xấu hổ, suy nghĩ hoàn toàn đưa vào, ngay cả người nào đó tam tâm đứng sau lưng cũng không biết.

“Cái tư thế này.... giống như làm không được a?.” Cô bỗng nhiên nhỏ giọng nói.

Sau đó một tiếng cười trầm thấp khe khẽ ở phía sau truyền đến, giọng điệu mười phần đùa giỡn:” Làm không được? Chỉ cần em chịu phối hợp, không có tư thế gì làm không được.”

“Oanh” mặt Tang Diễm càng lúc càng đỏ, tai cũng hồng hồng...

“Anh, anh trở về lúc nào thế?”

“Mười lăm phút trước.” Anh cười nói.

Mười lăm phút trước... không phải là lúc cô ghi cái kia sao?

Không thể vui sướng chơi đùa, Tang Diễm đỏ mặt run rẩy run rẩy mà đứng lên, ôm ipad muốn chạy trốn. Từ Mộ Duyên bước dài chân, thò tay ôm cô lần ipad ngã vào trong lồng ngực anh.

Khục khục... sau đó bị anh nguyên cứu tư thế mới....

Thời kỳ hài hòa A....A.....A... chúng ta cùng với... về phần tư thế mới (Xuyên Xuyên sẽ không nói cho mấy người biết →__→)

38. Chương 38: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giua-nhung-nho-quen>